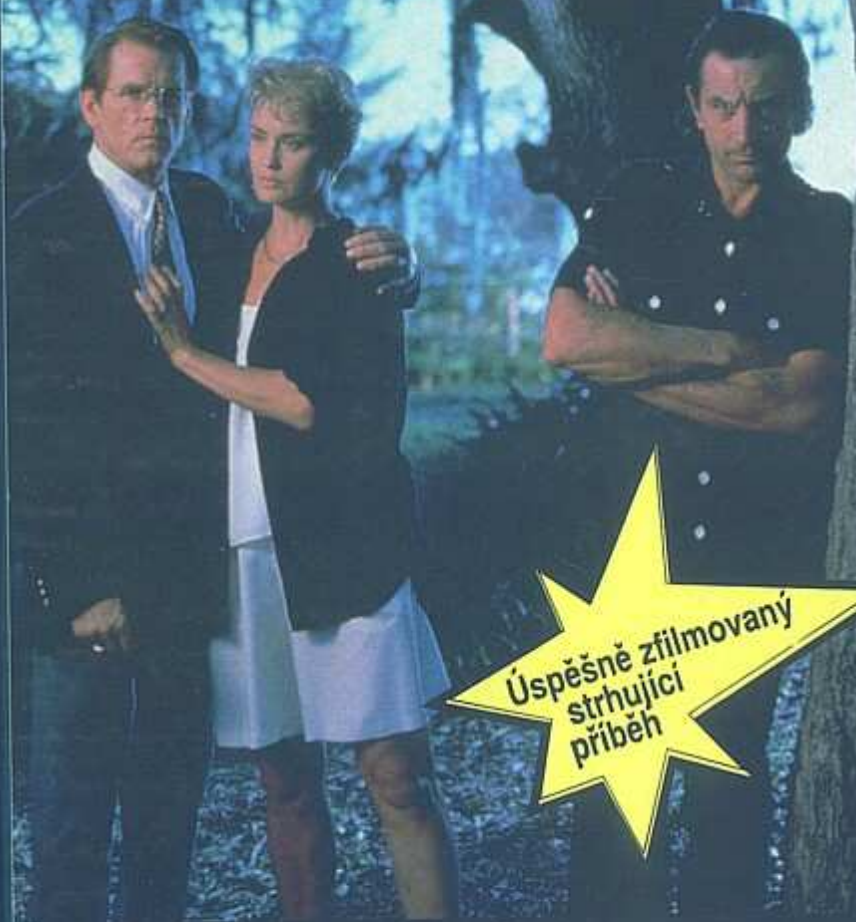

John D. MacDonald

MYS HRŮZY

Úspěšně zfilmovaný
strhující
příběh

John D. MacDONALD

Mys hrůzy

*Howardovi, který věřil;
a Jenni, která věřila Howardovi.*

Přeloženo z anglického originálu
John D. MacDonald: The Executioners,
který vydalo nakladatelství
Penguin Books, New York 1991
Vydal SSP., a. s.
Praha 1994

© John D. MacDonald Publishing, Inc., 1957
Translation © Eva Křístková 1994
ISBN 80-220-0539-8

1

Sam Bowden ležel naznak pod vysokým sobotním sluncem, oči zavřené, a v pravé ruce svíral poloprázdnou plechovkou teplajícího piva. Jasně vnímal Carolinu blízkost. Siesta po obědě, který si přivezli z domova, byla klidná. Jamie a Bucky dováděli v křoviscích bujících na kopečku za malou pláží a Sam věděl, že jedenáctiletý Jamie za nimi brzy pošle šestiletého Bucka, aby se jich zeptal, jestli už můžou do vody. V předcházejících letech by s mladšími sourozenci pobíhala a křičela i Nancy.

Ale Nancy už bylo čtrnáct let a tentokrát si s sebou přivedla hosta – patnáctiletého chlapce jménem Pike Foster. Nancy s Pikem se momentálně pekli na slunci na přední palubě *Hodného Siouxe III* s tranzistorem vyladěným na výstřední program avantgardního diskžokeje. *Hodný Sioux III* se pohupoval přivázaný o třicet metrů dál v ohybu pláže, s přídí tři metry od písčitého břehu, takže hudbu bylo sotva slyšet.

Sam Bowden ležel, sluneční paprsky procházející jeho zavřenými víčky se barvily doruda a on si takřka zoufale namlouval, že v jeho životě je všechno v naprostém pořádku. Všechno je fajn. Výlet na ostrov byl toho roku první. Bowdenovi se sem letos vypraví ještě třikrát čtyřikrát, stejně jako všechna ta předcházející léta od roku 1950, kdy ho objevili – rok předtím, než se narodil Bucky. Byl to dojemně malý ostrov ležící devatenáct kilometrů od břehu jezera na severozápad od New Essexu. Byl příliš malý, aby si zasloužil jméno, pouhá tečka na mapě, s upozorněním na pobřežní mělčiny. Byl tu kopeček a pláž a voda dost hluboká už od samého břehu. Měl všechno dokonale pod kontrolou. Jeho manželství bylo jedno z nejšťastnějších. Všichni byli zdraví. Od roku 1948 byl společníkem právnické firmy. Jejich

dům kousek za osadou Harper, vzdálenou jednadvacet kilometrů od New Essexu, byl větší, než jaký původně chtěl, ale mohl se utěšovat rostoucí hodnotou deseti akrů půdy, která k němu náležela. Neměli úspory, které by stály za řeč, jen pár akcií solidních podniků, avšak jeho náročný pojišťovací program mu dodával pocit jistoty.

Pozvedl hlavu, a aniž otevřel oči, dopil zbytek piva v plechovce. V duchu se ujišťoval, že nemá naprosto žádný důvod se kvůli čemukoli nervovat. Propadat hysterii. Měl by na to myslet jen jako na další problém, který je třeba řešit chytře, rychle, pohotově a účinně.

„Poslouchej,“ ozvala se Carol.

„Ano?“

„Probud' se a podívej se na mě, ty jedna kůže líná.“

Převalil se, zvedl se na ostrý loket a zašklebil se na ni. „Vypadáš fakt skvěle,“ řekl. Opravdu vypadala. Bleděmodré plavky zvýrazňovaly její tmavou pleť. Vlasy, černé, hrubé a lesklé, svědčily o vzdáleném dědictví po indiánských předcích, kteří dali jméno všem třem lodím, které dosud vlastnili. Měla krásné, tmavé a veliké oči a její nos, kterým opovrhovala, byl lehce vyklenutý a zahnutý. Jemu se vždycky líbil. Sedmatřicet let jí kolem očí rozhodilo drobounké vrásky, možná jí trochu vystoupily žily na hřbetech rukou, ale na její vysoké pružné postavě a oblých, lehkých nohách se léta nijak nepodepsala.

„Vůbec jsem nežertovala,“ řekla pevně. „Tohle je vážná věc. Sleduj mě.“

„Ano, madam.“

„Začalo to ve čtvrtek, kdy jsi přišel pozdě z kanceláře. Fyzicky jsi byl přítomný, ale duchem jsi byl jinde. Včera to bylo stejné. A dnes je to ještě horší. Po patnácti letech manželství, můj milý, už žena ledacos vycítí šestým smyslem.“

„To zní skoro jako výzva. Ten šestý smysl ti moc sluší.“

„Pst! Žádné vytáčky, Samueli. Žádné tutlání a vykrucování, vzácný pane. Chci mít jasno. Právě teď ses mračil víc, než bylo v tomhle slunci třeba. Poznám, když v tobě něco hlodá.“

„V celém New Essexu mi říkají Mazaný Sam. Nikdo neví, co si myslím. Můj úsměv je stejně neproniknutelný jako Giocondin. Dokážu z lidí vytáhnout, co chci, aniž bych přitom hnul brvou. Ty máš ale nějakou zázračnou –“

„Moc tě prosím,“ řekla naprosto změněným hlasem a on pochopil, že jí to bude muset říct. Otevřel přenosnou ledničku a vytáhl odtud další plechovku s pivem. Nabídl jí, ale ona jen zavrtěla hlavou. Vytáhl jedním lokem třetinu obsahu. „Tak dobře. Uvědom si ale, že jsem rozený škarohlíd. Všechno jde tak skvěle, až začínám být pověřivý. Nerad bych, aby se od nás odvrátilo štěstí.“

„Budu se strachovat s tebou.“

„Nebo se mi taky vysměješ. Aspoň doufám. Když jsem ve čtvrtek vycházel z kanceláře, stala se mi taková divná věc. Tou to ale všechno nezačalo. Je to příběh, který souvisí s jednou mou zámořskou cestou, na kterou si možná vzpomínáš.“

Věděl, že si vzpomíná. Podnikl jen jednu takovou cestu. V roce 1943, kdy jako první poručík Samuel B. Bowden z Nejvyššího vojenského soudu podnikl dlouhou plavbu na staré *Comte de Biancamano*, patřící americkému námořnictvu. Nalodil se ve vybledlé uniformě Pentagonu a skončil v Dillí na vojenském velitelství pro jihovýchodní Asii.

„Nehodlám na ni jen tak zapomenout, miláčku. Byl jsi zatraceně dlouho pryč. Zatraceně dlouhý kus mého života. A byla to zlá doba.“

„Už jsi mě dlouho nezažila pořádat bowdenovské sympozium humorných vojenských historek, ale určitě si vzpomínáš na tu příhodu v Melbourne. Ta nebyla zrovna k popukání.“

„Tak trochu. Počkej. Vystoupils a do něčeho ses tam zapletl. Loď odplula bez tebe, protože jsi musel svědčit u nějakého soudu, a ty už ses nikdy neshledal s tím vojenským kufříkem, který jsme s takovou péčí balili.“

„Byl jsem korunním svědkem u vojenského soudu. Případ znásilnění.“

„Ano. Už si vzpomínám. Ale nepamatuju si, proč jsi byl tím svědkem.“

„Někteří z nás dostali pokoj v jednom hotelu a já jsem se opil australským pivem. Asi ho destilují z železných palic. Byla chladná červená noc. Usoudil jsem, že se musím projít, než půjdu spát. Byly dvě hodiny. Jak jsem tak bloudil nocí, zaslechl jsem v aleji nějaké kňučení. Myslel jsem, že to je štěně nebo kotě, ale byla to dívka.“

Věděl, že ta zvláštní, napůl opilá pachut' té noci mu nikdy nevymizí z paměti. Veliké kamenné město s širokými opuštěnými ulicemi, kde

svítilo jen pár luceren. Zvonivá ozvěna jeho kroků odrážejících se od holých zdí. Tiše si prozpěvoval Vyvalte sudy. Píseň se nesla nocí, když se ocitl u vchodu do aleje.

Napadlo ho, že by si to štěně nebo kotě mohl odnést s sebou na loď. A pak se zastavil a zůstal nechápavě civět na bledé, zmítající se nohy a brutální rytmus útočníka. Zaslechl divoké zaskučení a hned nato surovou ránu pěstí do její tváře. Když pochopil, zmocnil se ho zuřivý vztek. Serval vojáka z dívky, a jak se chlap překvapeně zvedal, vši silou ho udeřil do zubů. Narazil na tvrdou čelist. Opilec kladl jen slabý odpor a takřka okamžitě se sesul k zemi. Převalil se na záda a k Samovu velkému překvapení začal okamžitě chrápat. Sam se rozběhl a za několik málo okamžiků už zastavoval džíp pobřežní hlídky.

Pozdrželi ho na dobu jednání vojenského soudu. Dívka měla čtrnáct let. Na svůj věk byla vyspělá a poměrně nevýrazná. V noci se jejímu otci udělalo špatně a ona byla právě na cestě ke své tetě, aby mu obstarala pomoc, když ji přepadl opilý voják Max Cady a zatáhl ji do aleje.

„Neoběsili ho?“

„Ne. Ale moc nechybělo. Byl to pětadvacetiletý štábní seržant, měl odslouženo sedm let a za sebou přes dvě stě dnů bojů na ostrovech. Převeleli ho do zálohy s těžkou formou tropické malárie a nervózou. Poslali ho odpočinout si do tábora poblíž Melbourne. Byla to jeho první vycházka do města. Opil se tam. Dívka vypadala starší a ve dvě hodiny v noci se toulala po ulici.“

„Ale i tak.“

„Odsoudili ho na doživotí k nuceným pracím.“ Pamatoval si, jak ten seržant u soudu vypadal. Jako zvíře. Zamračený, divoký a nebezpečný. A fyzicky zdatný. Sam ho soustředěně pozoroval a uvědomoval si, jaký byl jeho úder vydařený. Cady se díval na Sama přes celou soudní místnost a z jeho výrazu bylo jasné, že by ho nejraději vlastnoručně zabil. Z nízkého čela mu rašily tmavé vlasy. Ústa a čelisti měl tvrdé. Malá hnědá očka seděla hluboko v očních jamkách, ne nepodobných opičím. Sam mohl snadno uhodnout, co si o něm Cady myslí: hezký, čistý důstojník v záloze, všetečný šťoural v parádní uniformě, který jakživ neslyšel výstřel vypálený uprostřed boje. A proto měl pěkně rychle vycouvat z aleje, jít si svou cestou a nechat opravdového vojáka na pokoji.

„Same, miláčku, chceš mi naznačit...“ V její tváři se objevil vystrašený výraz.

„Prosím tě, jen nebud' nervózní. Neděš se.“

„Tys toho člověka ve čtvrtek viděl? Pustili ho?“

Povzdechl. „Ty mě nikdy nenecháš domluvit. Ano. Pustili ho.“

Nečekal, že se Cady vynoří z dávné minulosti. Na celou tu záležitost už skoro zapomněl. Jeho vzpomínku na Cadyho zastínilo přespříliš nových dojmů z těch zámořských let. Domů se vrátil v pětačtyřicátém s hodností kapitána. Se svým plukovníkem Billem Stetchem vycházel velmi dobře. Po válce přišel na Billovo naléhání sem do New Essexu a nastoupil jako společník do jeho právnické firmy.

„Vyprávěj mi o tom. Jaký je? A jak tě proboha mohl najít?“

„Nemyslím, že to byl nějaký zvlášť veliký problém. Dá se hravě zvládnout. Zkrátka, když jsem si to ve čtvrtek rázoval směrem k parkovišti, objevil se najednou vedle mě chlap, kterého jsem v životě neviděl, a přihloupse se na mě šklebil. Myslel jsem, že to je blázen.“

„Už můžeme do vody? Můžeme? Už je čas?“ křičel pronikavým hláskem Bucky a pádil směrem k nim.

Sam se podíval na hodinky. „Ulejš se, kamaráde. Už jsi tam mohl pět minut být.“

„Hej, Jamie! Už můžeme!“

„Bucky, počkej minutku,“ řekla Carol. „Ne abys plaval tam za tu skálu. Ani ty, ani Jamie. Rozumíš?“

„Nancy plave bůhvíjak daleko.“

„Až uděláš plavecké a záchranářské zkoušky jako ona, můžeš taky plavat bůhvíjak daleko,“ zarazil ho Sam. „A neremcej. Radši zkus, jestli už umíš plavat s hlavou pod vodou.“

Pozorovali chlapce, jak jdou do vody. Nancy a její přítel také vstali. Nancy zamávala na rodiče. Odkráčela na zád' *Hodného Siouxe* a cestou si srovnala své tmavé vlasy pod koupací čepici. Sam ji pozoroval a cítil lehký smutek nad přicházejícím stářím, když si uvědomil, jak její štíhlá postava rychle dospívá. A jako vždycky děkoval svým bůžkům, že je Nancy po matce. Chlapci byli po něm. Měli pískově rusé vlasy, bleděmodré oči, pihy, příliš silné zuby a kostnaté tělo. Už teď bylo zřejmé, že oba budou stejní jako jejich otec, nenapravitelně hubení, vysocí a šlachovití, pevní jako provaz a jevící sklon k jisté pohodlnosti. Bylo by tragické, kdyby své jediné dceři přál stejné založení.

„Byl to ten seržant, vid’?“ ozvala se tiše Carol.

„Ano. Zapomněl jsem jeho jméno, ale teď už ho vím. Max Cady. Změnili mu rozsudek. V září ho propustili. Odkroutil si třináct let na nucených pracích. Nebyl bych ho poznal. Má takových sto pětadesát centimetrů, je mohutný a zavalitý. Víc než z poloviny vyplešatěl, je snědý a vypadá, že by mu člověk neublížil ani sekerou. Oči, ústa i čelisti má pořád stejné, ale tím veškerá podobnost končí.“

„Vyhrožoval ti?“

„Nijak otevřeně. Dokonale se ovládal. A bavil se. Neustále mi opakoval, že jsem přece nic neřekl, nic neviděl. A šklebil se na mě. Nevzpomínám si, že bych někdy viděl znepokojivější škleb. Nebo bělejší umělé zuby. Ztraceně dobře věděl, že se musím cítit nesvůj. Šel za mnou až na parkoviště. Nastoupil jsem do vozu a nastartoval. On se natáhl jako kočka a vytrhl klíček ven, opřel se o dvířka a probodával mě očima. V autě bylo vedro jako v peci. Škvařil jsem se ve vlastním potu. Neměl jsem ani potuchy, co bych měl dělat. Nemohl jsem mu ten klíč vzít. Ani se o to pokusit. To bylo vyloučené.“

„Tos nemohl vystoupit a chytit nějakého policajta?“

„Možná. Ale tak nějak mi to nepřipadalo... moc důstojné. Bylo by to, jako kdyby člověk hned běžel za panem učitelem. Tak jsem ho poslouchal. Byl pyšný na to, jak mě našel. Když mě tehdy u soudu vyslyšal jeho obhájce, hovořilo se o tom, že jsem promoval v Pensylvánii. Cady tedy odjel do Filadelfie a sehnal si někoho, kdo mu nahlédl do záznamů o studentech. Tak získal mou domácí adresu i adresu firmy. Chtěl mi uštedřit lekci na téma, co znamená třináct let na nucených pracích. Říkal mi poručíku. Opakoval to v každé větě. To slovo znělo v jeho ústech oplzle. Teď je červen, řekl, což je prý pro nás pro oba svým způsobem výročí. Prohlásil, že na mě myslel celých čtrnáct let. A že je šťastný, že se mi vede tak dobře. Byl by prý nerad zjistil, že mám nějaké problémy.“

„Co... chce dělat?“

„Řekl jen, že chtěl mít jistotu, že mám jasnou představu, že jsem v obraze. Seděl jsem a potil se a když jsem ho nakonec požádal o klíč od auta, podal mi ho. Pokusil se mi vnutit doutník. Měl jich plnou kapsu od košile. Prohlásil, že jsou to velmi dobré doutníky, pětadvacet centů kus. Když jsem začal couvat, ještě pořád se šklebil a zavolal: „Pozdravujte ode mne svou ženu a děti, poručíku.“

„To je odporné.“

Sam uvažoval, jestli jí má říct úplně všechno. A pochopil, že musí. Měla by to vědět, aby nebyla tak bezstarostná kdyby k něčemu došlo.

Pohladel ji po ruce. „A teď poslouchej, broučku. Možná si to jen namlouvám. Doufám. Ale právě to mě na tom nejvíc znepokojuje. Víš, že jsem ve čtvrtek přišel pozdě. Cady mě zdržel celou půlhodinu. Měl jsem příležitost ho pozorovat. A čím víc jsem ho poslouchal, tím silněji mi zněl v uších varovný tón. Člověk nemusí být zkušený psychoanalytik, aby poznal, že někdo je divný, to přece sama víš. Všichni jsme do jisté míry stádní tvorové. Proto ti drobné detaily vždycky napoví, že před tebou stojí nebezpečné zvíře. Mám dojem, že Cady je blázen.“

„Proboha!“

„Myslím, že bys to měla vědět. Třeba se pletu. Nevím, jaký výraz by pro to použili doktoři. Paranoia? Nevím. On si totiž neumí přiznat vinu. Snažil jsem se mu vysvětlit, že se dopustil přestupku. On mi na to řekl, že když jsou dost velké, jsou i dost staré, a ta holka že byla jen obyčejná australská děvka. Na to jsem neřekl nic. Prostě to vidím jinak. Myslím, že on je přesně ten typ chlapa, co bude sloužit v armádě vždycky jen jako řadový voják. Tyhle typy mají instinktivní odpor vůči důstojníkům. Kromě toho je skálopevně přesvědčený, že ten incident v aleji byl naprosto normální. Dospěl tudíž k závěru, že jsem to byl já, kdo ho připravil o třináct let života a měl bych za to zaplatit.“

„Ale neřekl to?“

„Ne. Neřekl. Ale skvěle se bavil. Moc dobře věděl, jak se třesu hrůzou. Co je?“

Její oči se doširoka rozevřely. Upřeně se zahleděla někam za něj. „Jak dlouho je v New Essexu?“

„To nevím. Řekl bych, že už je to pár týdnů.“

„Má auto?“

„Nevím.“

„Co měl na sobě?“

„Khaki kalhoty, ne moc čisté, a bílou sportovní košili s krátkými rukávy. Klobouk neměl.“

„Asi před týdnem jsem měla takovou příhodu. Možná to nic neznamená. Bylo to, tuším, minulou středu. Děti byly ve škole. Slyšela jsem Marilyn, mohla se uštkat. Říkala jsem si, že asi zahнала na strom

nějaké zvíře – možná veverku nebo něco podobného. A tak jsem tomu nevěnovala žádnou zvláštní pozornost, jenže ona najednou pronikavě zavyla. Vyběhla jsem na dvůr a uviděla ji, jak utíká obloukem zpátky k domu, ocas stažený mezi nohama, a ohlíží se zpátky k silnici. Tam parkovalo šedé auto, trochu otlučené, a na naší kamenné zídce seděl chlap. Čelem k domu. Byl přinejmenším sto metrů daleko. Ten člověk mi připadal jako vazba; byl plešatý a kouřil doutník. Dívala jsem se na něj, ale on se ani nehnul. Nevěděla jsem, co mám dělat. Byla jsem si jistá tím, že Marilyn štekala na něj, jenom jsem nebyla schopná odhadnout, jestli po ní něco hodil. Protože i kdyby to jen předstíral, náš statečný pejsek a velký přítel lidí by reagoval úplně stejně. Uvažovala jsem, jestli se to, že někdo sedí na cizí zídce, dá považovat za nedovolený vstup na cizí pozemek. Zeď je dělicí čára. A tak jsme s Marilyn zašly do domu a ona zalezla pod gauč v obýváku. Měla jsem z toho člověka divný pocit. Jsem tam celý den tak sama. Říkala jsem si, že to byl třeba nějaký obchodník nebo někdo, komu se zalíbil výhled do krajiny, a tak zastavil a trochu se tu rozhlížel. Když jsem za chvíli vyhlédla z okna, byl už pryč. Vůbec se mi nelíbí ta představa, že by to mohl být... on.“

„Mně taky ne. Pro jistotu ale předpokládejme, že byl. Zatraceně, musíme si pořídit lepšího psa.“

„Lepšího neseženeš. Marilyn není zrovna nejodvážnější, ale je roztomilá. Jen se na ni podívej.“

Marilyn, kterou probudil křik a výskot dětí, vběhla do vody. Byla to vykastovaná samice zrzavého settera s nádhernou srstí a lадnými tvary. Dychtivě a překypujíc nadšením vyrazila do vody za dětmi.

„Ted, když jsem tě tak vyděsil,“ řekl s nucenou bodrostí, „přejdu k příjemnější stránce věci. I když se ta naše stará dobrá firma zabývá jen obchodními, realitními a daňovými záležitostmi, máme nějaké přátele v policejním sboru. V našem spořádaném malém městečku se sto pětadvaceti tisíci obyvatel je Sam Bowden známý a vážený. Natolik vážený, že by jednoho dne mohl třeba i kandidovat.“

„Jen to ne, prosím tě.“

„Chci říct, že jsem jeden z nich. A ti hoši se dovedou postarat o své lidi. Včera jsem byl na obědě s Charliem Hopperem, naším bystrým mladým městským advokátem. Vyprávěl jsem mu tu historku.“

„A vsadím se, žeš mu ji prezentoval jako nějaký prima vtip.“

„Ruce se mi sice netřáslly a nevypadal jsem zrovna vyděšeně, ale myslím, že bylo jasné, že jsem hodně znepokojený. Zdálo se mi, že Charlie v tom nevidí žádný velký problém. Poznamenal si jméno i jeho popis. Vyjádřil se v tom smyslu, že hoši si už na něj posvítí. Znamená to, že lidi od policie a soudu si už najdou tisíc různých způsobů, jak přimět nepohodlného člověka, aby se přestěhoval do příjemnějších končin.“

„Ale budeme mít jistotu, že odešel? Jak budeme vědět, že se zase nevrátil?“

„Zaskočilas mě, drahoušku. Právě o tom přemýšlím.“

„Proč ho nezavřou?“

„Za co? Panebože, to by bylo bezvadné, kdyby to šlo, vid’? Úplně nový právní systém. Zavírat lidi za to, co by mohli provést. Totalitní New Essex. Poslouchej, drahoušku. Vždycky, když jde o právnické záležitosti, mluvím lehkým tónem. Dnes se lidi vyhýbají jakémukoli náznaku nadšení a oddanosti věcem veřejným. Ale já věřím v právo. Někdy to v něm skřípe a pokulhává a člověka to dohání k zuřivosti. Máš pocit, že se děje spousta nespravedlností. Někdy se až divím, jak náš právní řád vůbec dokáže přežít. Je to však etický princip, založený na nedotknutelnosti svobody každého občana. Funguje to po čertech častěji, než to selhává. Mnoho omezených lidí se v polovině tohoto století pokoušelo vtisknout tomu řádu novou podobu, ale tenhle nepoddajný starý balvan zatvrzele odolává všem změnám. Za všemi těmi nacpanými registry a přepracovanými soudci je cítit pevný rámec rovnosti lidí před zákonem. Mám právo rád. A mám k němu podobný vztah, jaký má člověk ke starému domu. Fouká do něj, vrže to v něm a dá to zatraceně moc práce ho vytopit, ale trámy jsou pevné jako v den, kdy je položili. Má životní filozofie spočívá v tom, že případ Cady se musí vyřešit legální cestou. Pokud nás zákon neochrání, jsem zřejmě v zajetí mýtu a měl bych se probudit.“

„Ach, Same, já tě musím milovat takového, jaký jsi. Anebo právě proto, že jsi takový, jaký jsi, ty můj zatvrzelý obhájce spravedlnosti. My ženy nejsme tak zásadové. Kdyby se tu ten chlap ještě někdy objevil, asi bych byla schopná vzít si tvou starou pušku a sestřelit ho z té naší kamenné zídky.“

„To si myslíš. No, nemohli bychom teď i my starci zkusit jít do vody s mlad’ochy?“

„Dobře. Ale ne aby sis zase utahoval z Pikea. Pěkně ho vyvádíš z míry.“

„Jsem zkrátka veselý tatík hezké dcery.“

Scházeli pomalu k vodě. Carol se k němu otočila: „Prosím tě, neuzavírej se do sebe, Same. Pověz mi vždycky, co se děje.“

„To víš, že povím. Neboj se. Jsem jen pověřivý a mám strach, protože se nám žije tak dobře.“

„To ano. Opravdu dobře.“

Když se zastavili na břehu, Nancy se právě škrábala přes zábradlí na zádi *Hodného Siouxe*. Na holých ramenou se jí třpytily kapičky vody. Její boky, nedávno ještě tak útlé, se začínaly zaoblovat. Chytila rovnováhu a potom se vrhla do vody elegantní šipkou.

Carol chytila Sama za paži. „To děvče – kolik jí bylo let?“

„Čtrnáct.“ Pohlédli si do očí. Vzal ji za zápěstí a pevně je sevřel. „Tak podívej se. Hned přestaň uvažovat tímhle směrem.“

„Tys na to taky myslel.“

„Jen v jednom okamžiku. Když to napadlo tebe. Teď ale musíme na tuhle ohavnou myšlenku rychle zapomenout.“

„Ano, pane.“ Usmála se. Ten úsměv však nebyl tak přirozený jako obvykle. Dívali se jeden na druhého o něco déle než obvykle a potom se oba ponořili do vody. Sam plaval a z jeho pohybů čišela zuřivá energie. Nedokázal však uplavat bodavému chapadlu strachu, které mu sevřelo srdce.

2

Příští čtvrtek dopoledne seděl Sam Bowden ve své kanceláři s mladým právníkem Johnym Karickem, zaměstnaným u jejich firmy Dorrity, Stetch & Bowden teprve necelý rok, a procházeli spolu zprávu essexské banky a úřadu pro správu majetku, když zazvonil telefon.

Volal Charlie Hopper, že je někde poblíž a jestli by se nemohl na chvíličku zastavit.

Sam s Johnym v rychlosti dočetli a Sam poslal Johnnyho do jeho přístěnku sepsat svodku. Zavolal Alici sedící u přepojovacího panelu za recepčním stolem, aby za ním pana Hoppera poslala, jakmile přijde.

Charlie dorazil během několika minut a zavřel za sebou dveře. Byl to muž těsně po třicítce, s veselou, i když nehezkou tváří, přetékající energií a ctižádostí. Tyto vlastnosti dovedně ukrýval za vykalkulované lhostejným chováním.

Posadil se, sáhl po cigaretě a prohodil: „Tmavé táflování, tlumené hlasy, archivy jdoucí až k Chammurapiho zákoníku. K tomu pronikavá decentní vůně a jemné šustění bankovek. Pracující klaun, jako jsem já, by sem měl vcházet po špičkách. V mezidobí vždycky zapomenu, jak to vy, uhlazení chlapi, vlastně děláte, že ta vaše profese vypadá tak úctyhodně.“

„Umřel bys tu nudou, Charlie. Polovinu času strávím ořezáváním tužek.“

Charlie si povzdechl. „Já jsem pořád v jednom kole, samé schůze obecní rady, urbanistické komise, plánovací komise. Ale teď vážně, Samueli. Pověz, proč už se nikdy nezastavíš na skleničku u Gilla Bradyho v Courthouse Tavern?“

„Neměl jsem v poslední době nic, co by se muselo projednávat u soudu. To je známka úspěchu.“

„Vím. Vím. Takže: co se týká toho tvého chlápka, už jsem to rozjel. Bydlí v penzionu na Jaekel Street v čísle dvě stě jedenáct poblíž Tržiště. Ubytoval se tam patnáctého května a zaplatil předem až do konce června. Dnes máme teprve jedenáctého, takže tu hodlá ještě nějakou chvíli zůstat. Naši uniformovaní chlapi tam často chodí kontrolovat přihlášky. Jezdí v šedém chevroletu, asi osm let starém. S poznávací značkou Západní Virginie. Včera odpoledne ho vyvedli z baru na Market Street. Kapitán Mark Dutton říká, že přitom neztropil žádný kravál. Celou tu dobu prý byl klidný a trpělivý.“

„Pustili ho?“

„Pustili nebo se to právě chystají udělat. Informovali se na něj v Kansasu a zjistili, že propuštěn byl loni v září. Chtěli po něm, aby vysvětlil, kde vzal peníze a kde vzal auto. Potom si to ověřili. Pochází

z malého horského městečka poblíž Charlestonu v Západní Virginii. Když ho propustili, vrátil se tam. Jeho bratr pracoval celou dobu v Charlestonu a žil v rodném domě. Když se Max vrátil, dům prodali a peníze si rozdělili. Má ještě asi tři tisíce dolarů a ty nosí v opasku. V Charlestonu i ve Washingtonu ho prověřili. Technický průkaz i řidičák má v pořádku. Prohledali mu auto i pokoj. Zbraň nemá. Nenašli nic nepovoleného. Tak ho museli pustit.“

„Udal nějaký důvod, proč sem přišel?“

„Dutton vedl vyšetřování, jak jsme se dohodli. Tvé jméno vůbec nepadlo. Cady tvrdil, že se mu líbí tohle město. Dutton mi řekl, že působil velmi rozvážně a vyrovnaně.“

„Vysvětlil jsi Duttonovi pořádně situaci?“

„Nevím. Myslím, že ano. Dutton tu nechce mít takového chlápka o nic víc než ty. Nespustí ho z očí. Když plivne na chodník, bude ho to stát padesát dolarů. Jestli překročí povolenou rychlost jen o kilometr, dostane pokutu. Když bude vycházet z baru, sbalí ho za výtržnost. Dovtípí se. Zvedne kotvy. Vždycky to zabere.“

„Charlie, moc si cením toho, co jsi až doteď podnikl. Opravdu. Ale mám pocit, že on se toho nezalekne.“

Hopper zamáčkl cigaretu. „Nemáš na to nervy?“

„Asi ne. Možná jsem taky v pátek, když jsme spolu byli na obědě, nedal dost jasně najevo, jak mě to celé znepokojuje. Myslím, že ten chlap je psychopat.“

„Jestli je to tak, Dutton to nepostřehl. Co myslíš, že chce udělat?“

„Nevím. Mám takový pocit, že mě chce zranit tím nejhorším možným způsobem. Když máš ženu a tři děti a žiješ na venkově, není divu, když tě to trochu rozhází.“ Vyprávěl Charliemu o incidentu v zaparkovaném autě a o muži na kamenné zídce. To, že si Carol pamatovala, že ten muž přijel v šedém autě, ještě zvyšovalo pravděpodobnost, že šlo o Cadyho.

„Možná ti chce jen nahnat strach.“

Sam se přinutil k úsměvu. „Pak se mu to daří.“

„Mohl bys možná zkusit i ještě něco jiného, Same. Znáš nějaké lidi z APEXU?“

„Samozřejmě. Jsme s nimi ve styku.“

„Je to organizace s celonárodní působností. Někde jsou slabí, ale tady mají pár opravdu schopných lidí. Mám konkrétně na mysli jednoho

chlapíka. Jmenuje se Sievers. Je zkušený. Osobně si myslím, že pracoval pro kontrarozvědku. I pro policii. Je drsný jako venkovský buran a chladnokrevný jako had. Bude tě to něco stát, ale bude to dobrá investice. Znáš jejich šéfa?“

„Andersona? Ano.“

„Zavolej mu a zjisti, jestli ti může dát Sieverse.“

„Asi to udělám.“

„Máš Cadyho adresu?“

„Napsal jsem si ji. Jaekel Street dvě stě jedenáct. Nedaleko Tržiště.“

„Správně.“

Sievers dorazil do kanceláře v půl páté. Seděl klidně a mlčky vyslechl, co mu Sam vykládal. Byl to muž s hranatou hlavou a šedivou tváří, kterému mohlo být stejně pětatřicet jako padesát let. Nad opaskem se mu vydouvalo měkké břicho. Měl bezbarvé vlasy a v očích nudu. Neudělal jediný zbytečný pohyb. Seděl tiše jako hrob a naslouchal. Sam si vedle něj připadal, jako by propadal panice.

„Sděлил vám pan Andersonu taxi?“ zeptal se Sievers nepřítomným hlasem.

„Ano. Slíbil jsem mu, že pošlu obratem šek.“

„Jak dlouho budete chtít Cadyho sledovat?“

„Nevím. Chci... slyšet nezaujatý názor na to, jestli má v úmyslu ublížit mně anebo mé rodině.“

„Nečteme myšlenky, pane.“

Sam cítil, jak se mu do tváří nahrnula horkost. „To je mi jasné. Nejsem hysterická ženská, Sievers. Jen mě napadlo, že když ho budete sledovat, mohli byste se dopátrat, co má ten člověk za lubem. Chci vědět, jestli brousí kolem mého domu.“

„A když ano?“

„Dejte mu tolik volnosti, kolik uznáte za bezpečné. Kdyby se nám podařilo získat dostatek důkazů, pokud jde o jeho úmysly, pomohlo by nám to ho usvědčit.“

„Jak si představujete, že bychom vám měli podávat hlášení?“

„Stačí ústně, Sievers. Mohl byste začít teď hned?“

Sievers pokrčil rameny. Bylo to vůbec první gesto, které udělal. „Už jsem začal.“

V úterý vpoledvečer přestalo pršet jen pár chvil před tím, než Sam odešel z kanceláře. Když si klesl cestu hustým provozem směrem k silnici číslo osmnáct, vyšlo ještě podvečerní slunce. Silnice vedla podél břehu jezera letní rekreační oblastí, rok od roku výstavnější. Potom zatočila na jihozápad směrem k vsi Harper, vzdálené odtud třináct kilometrů, a ubíhala zvlněnou zemědělskou krajinou mezi rozlehlými pozemky, na nichž vyrůstaly nové obytné domy.

Sam zajel do osady, objel dvě strany náměstíčka a na křižovatce zabočil doprava na Milton Road Hill směrem ke svému domu, který už stál na samotě. Dlouho hledali než v roce 1950 našli toto zemědělské stavení, a dlouho váhali nad jeho cenou. Dali si udělat i pár odhadů, kolik by je stála modernizace. Oba však okamžitě věděli, že jsou v pasti. Zamilovali se do toho starého domu. Stál na pozemku zabírajícím deset akrů půdy. To bylo vše, co zůstalo z původní rozlohy. Rostly tam jilmy a staré duby a topoly tvořící alej. Všechna okna na čelní straně domu měla nádherný výhled do mírně zvlněné, líbezné kopcovité krajiny.

Architekt i dodavatelé odvedli skvělou práci. Vlastní dům byl postaven z obílených cihel a stál pěkný kus od cesty. Dlouhá příjezdová cesta ústila na dvore po pravé straně, stál-li člověk čelem k domu, a vedla dál až ke stavení, které bylo kdysi stodolou a kterému tak i říkali, přestože jim sloužilo především jako garáž pro dodávku značky Ford a Carolino rychlé, decentně vyhlížející a praktické MG. I stodola byla z bílých cihel. Její horní část, bývalý seník, se stala doménou dětí. Marilyn, i když vždycky skučela strachy, uměla vyšplhat nahoru, ale dolů ji museli snášet. Mívala ocas stažený mezi nohama a koulela zuřivě očima.

Když Sam zabočil na příjezdovou cestu, přistihl se, že si poprvé v životě přeje, aby měli nablízku nějaké sousedy. Viděli sice na špičku střechy domu Turnerových a na nějaké farmy na vzdálených svazích protějškých kopců, ale to bylo všechno. Podél cesty sice stálo mnoho domů, ale byly rozseté daleko od sebe. Bylo jich tu nicméně tolik, že se o víkendech a o prázdninách zdálo, jako by kolem Bowdenů procházelo osazenstvo celé místní střediskové školy. Žádný z domů však nestál v bezprostřední blízkosti.

Zajel s vozem do stodoly. Vyběhla Marilyn. Vrtěla ocasem, skákala, tancovala radostí a dožadovala se obvyklých pozorností. Sam ji po-

hladil a začal počítat kola. Podle nich zjistil, že je doma pouze Bucky. Při představě, že Nancy a Jamie někde jezdí po opuštěných silnicích, se v něm cosi sevřelo. Vždycky se strchoval kvůli provozu. Ale tentokrát přibyla další obava. Nevěděl však, jak je přimět, aby zůstali pouze na jejich pozemku.

Carol mu vyšla naproti, přivítala ho, políbila a zeptala se: „Ozval se ti Charlie?“

„Ano. Chtěl jsem ti zavolat, ale řekl jsem si, že to může počkat.“

„Dobré zprávy?“

„Docela dobré. Je to dlouhá historie.“ Zadíval se na ni. „Jsi dnes nějak nastrojená, moje milá. Doufám, že se nekoná nějaký večírek, na který jsem zapomněl?“

„Ach, tohle? Tím jsem si jen chtěla dodat odvahy. Měla jsem strach, a tak jsem se trochu upravila. Občas to dělávám, nevšiml sis? Všechny rady ženám, jak si udržet šťastné manželství, svorně tvrdí, že se má žena každý večer hezky obléknout, aby se svému manželovi líbila.“

„Nemusí to snad být až tak pěkně.“

Vešli do domu. Namíchal si drink do vysoké sklenice a odnesl si ho s sebou, aby mohl upíjet, až se bude sprchovat a převlékat. Když vyšel z koupelny, objevila se Carol, posadila se na kraj postele a pozorně vyslechla, co jí vyprávěl o své schůzce s Charliem a Sieversem.

„Kéž by provedl něco, za co by ho mohli zavřít. Pokud jde o Sieversa, jsem v každém případě ráda. Je... schopný?“

„To nedokážu posoudit. Není to zrovna nejsrdečnější člověk, kterého jsem kdy potkal, ale Charlie ho považuje za absolutní špičku.“

„Charlie by to měl vědět, ne?“

„Měl. Ale přestaň se tvářit tak ustaraně, miláčku. Věci se už rozběhly.“

„Nebude to moc drahé?“

„Není to tak zlé,“ zalhal.

„Jednoho dne tu modrou košili vyhodím.“

Rozepnul si ji, zašklebil se na ni a prohlásil: „Když půjde ona, půjdu i já.“

„To je hrozné.“

„Vím. Kde jsou děti?“

„Bucky je ve svém pokoji. Prý s Andym navrhují letadlo. Jamie je u Turnerů a Nancy by se měla každou chvíli vrátit ze vsi.“

„Je s ní někdo?“

„Jely tam se Sandrou na kole.“

Přistoupil k toaletnímu stolku, lokl si a položil sklenici zpět na místo. Pohlédl na Carol. Usmála se. „Myslím, že s tím nemůžeme nic udělat, miláčku. První osadníci tohle prožívali dnes a denně. Indiáni a divoká zvířata. Přesně takové to je. Člověk je někdy jako zvíře, co se ukrývá v lesích u potoka.“

Políbil ji na čelo. „Brzy to skončí.“

„Kéž by. Dnes odpoledne jsem měla hlad, ale najednou jsem nemohla vůbec nic sníst. Měla jsem nutkání jít za dětmi do školy a na každého se podívat. Neudělala jsem to. Místo toho jsem tady dřepěla jako cvok a třásla se hrůzou, dokud je autobus nevyklopil před domem.“

Z okna ložnice vyhlédl na příjezdovou cestu a uviděl Nancy, jak jede na kole ke stodole, obrací se, mává a křičí přes rameno na někoho, koho není vidět. Asi na Sandru. Měla modré džínsy a červenou blůzku.

„Tak ji máme tady, tu naši Nancy,“ řekl, „na minutu přesně.“

„Je strašně rozzuřená na Pikea, abych užila jejích vlastních slov. Mám dojem, že se ve škole zjevila nějaká nová hvězda. S platinovými vlasy. Takže Pike je teď užaslej balvan.“

„Balvan?“

„Přesně tak to řekla. Když jsem se podívala, zavrtěla jenom hlavou a povzdechla si: Ach jo, mami! Ty taky nic nechápeš.“

„To беру. Pike Foster je balvan. Bez diskuse. Epizoda, kterou bych už rád viděl u konce. Na patnáctiletého kluka je nějak moc krevnatý a svalnatý. Když se s ním ale pokouším navázat konverzaci, červená se, tupě na mě zírá a směje se tím nejblbějším smíchem, jaký jsem kdy slyšel.“

„Neví, jak se má k tobě chovat. To je všechno.“

„Na mně není nic nepochopitelného. Jeho ovšem oslňují i dvojslabičná slova. Právě dítě televizního věku. A té zatracené školy s těmi jejími zatracenými učebními metodami. A než se mě na to zase zeptáš, tak předem hlásím, že členem rodičovského sdružení nebudu, ať se děje, co se děje.“

Sešli dolů. Nancy seděla na kuchyňské lince a telefonovala. Pohlédla na ně s výrazem beznadějně nudy, zakryla sluchátko a sykla: „Dneska večer se musím učit.“

„Tak zavěš,“ poradil jí Sam.

Od zadních schodů se ozval zvuk, jako kdyby se po nich řítil podvyživený kuň. Bucky a jeho nejlepší kamarád Andy prolétli kuchyní do dveří a po schodech ven.

„Nazdar, tati,“ ušklíbl se za nimi Sam. „Ahoj, synku. Ahoj, Andy. Dobrý den, pane Bowdene. Kampak, chlapci? Jdeme do stodoly, tati. Tak utíkejte, chlapci.“

Nancy, se zaujetím naslouchající hlasu na druhém konci drátu, odkopla sandál z pravé nohy. Špičkou bosé nohy se pokoušela zavřít dvířka skříňky pod pracovní deskou. Carol mezitím opatrně otevřela troubu. Ať už bylo uvnitř cokoliv, v její tváři se rozhostil váhavý, takřka nepřátelský výraz. Carol byla dobrá, ale příliš emotivní kuchařka. Mluvila s ingrediencemi i s kuchyňským náčiním. Když se něco nepovedlo, nebyla to její vina. Byl to projev úmyslné vzpoury. Zpropadená řepa se rozhodla, že se uvaří dosucha. A pitomé kuře odmítlo změkknout.

Sam si dolil drink do vysoké sklenky a odnesl si ji ke stolu. Rozevřel před sebou večerník, ale ještě než v něm začal číst, rozhlédl se po kuchyni. Při jejím zařizování měla hlavní slovo Carol. Byla tu spousta nerez oceli. Místnost byla veliká. Zabírala celý prostor původní kuchyně, spižírny a komory. Linka s výlevkou a hořáky oddělovala pracovní plochu od jídelního koutu. Horní i dolní skříňky byly z tmavé borovice. Veliké okno shlíželo na zalesněný pahorek za stodolou. Na stěně obložené borovicovým dřevem viselo vyrovnané od nejmenšího do největšího měděné nádobí. Poblíž stolu měli malý krb z přírodního lomového kamene. Zpočátku nebyl Sam kuchyní nijak nadšený. Necítil se tu dobře. Příliš časopisové, říkával. Spousta měděných cetek. Teď však kuchyň miloval. Byla to nejužívanější místnost v domě. Dosti strohou jídelnu, zařízenou bílým nábytkem a se zdmi vymalovanými namodro, brzy vyhradili jen slavnostním příležitostem. Ke kuchyňskému stolu se pohodlně vešlo pět lidí.

Když Nancy zavěsila a obula si sandál, poznamenal Sam: „Slyšel jsem, že máš konkurenci, Nancy.“

„Cože? Jo tohle! Tak máma ti to teda řekla. Je to taková odpudivá osoba. Samá parádička a volánky a šminky a vyvalená kukadla. Všechny si říkáme, že si snad hraje na Alenku v řiši divů. Kluci jsou z ní úplně na větvi. Hrůza. Je to k zblití. A chudák Pike. Nezmůže se na slovo, a tak kolem ní jen krouží a předvádí svaly. Já si s tím těžkou hlavu nedělám.“

„Možná že je okouzlujícím způsobem ženská.“

„Všichni to říkají,“ řekla lítostivě. „Musím se jít učit. Fakt.“

„Co tě zítra čeká, drahoušku?“ zeptala se Carol.

„Zkouška z dějepisu.“

„Budeš ode mě něco potřebovat?“

„Možná nějaké letopočty, ale až později. Je to nuda učit se je všechny nazpaměť.“

Zadíval se do dveří, kterými vyšla ven. Takový krásný a zranitelný věk. Napůl dítě, napůl žena. Až z ní bude žena, bude mimořádné půvabná. To s sebou zase ponese celou řadu jiných problémů.

Když dočítal noviny – zábavnou rubriku si nechal nakonec –, zaslechl Carol, jak vytáčí číslo. „Ahoj, Liz? Tady Carol. Chová se naše prostřední dítě přiměřeně slušně?... Ano? Výborně. Váš Mike je úplný anděl, když je u nás. Myslím, že všichni jsou víceméně stejní... Mohla bych, prosím tě... Díky, Liz... Jamie? Drahoušku, nechci, abyste se s Mikem flákali. Slyšíš?... Výborně, drahoušku. Takže žádné lokty na stole, žádné hlasité mlaskání a v půl desáté doma. Ahoj, srdíčko.“

Zavěsila, otočila se a provinile pohlédla na Sama. „Vím, že je to hloupé. Ale už jsem začínala mít strach. A telefonovat je tak snadné.“

„Jsem rád, žeš to udělala.“

„Jestli to bude takhle pokračovat dál, tak se z toho všichni sesype-me.“

„Myslím, že není od věci je čas od času trochu zkontrolovat.“

„Nezavolal bys, prosím tě, Buckyho a neposlal Andyho domů?“

V devět hodin večer, když dohlédl na Buckyho, aby zalehl do postele, přešel Sam chodbou k dceřině pokoji. Na jejím přehrávači byla hromada nových desek a z beden se tiše linula hudba. Nancy seděla u psacího stolu, učebnice a sešity otevřené. Měla na sobě růžové domácí

froté šaty. Vlasy měla rozčuchané. Obdařila ho pohledem, který naznačoval, že je totálně vyčerpaná.

„Už jsi duševně připravená na ty letopočty?“

„Myslím, že jo. Asi jich nebudu půlku vědět. Tady máš seznam, tati.“

„Ty píšeš čísla se sklonem doleva?“

„Je to tak zřetelnější.“

„To víš, že jo. To vás už ve škole neučí krasopis?“

„Musí to být čitelné. To nám říkají.“

Přešel pokojem k posteli, odsunul stranou neodlučného klokana a posadil se. Nancy dostala Sally k prvním narozeninám a od té doby s ní spávala, ať byla kdekoliv. Už jí neokusovala uši. Nebylo už moc co okusovat.

„Musí nám k tomu pět ten gentleman se sonorním hlasem?“

Nancy se natáhla a vypnula přehrávač. „Jsem připravená. Říkej mi je napřeskáčku.“

Prošel celý seznam. Nevěděla jich pět. Po dvaceti minutách už je uměla všechny, v jakémkoli pořadí. Byla bystré a citižádostivé dítě. Její myšlení bylo svým zvláštním způsobem přísně logické a uspořádané, nikoli však tvůrčí. Jamie byl snílek, pomalu se učil, ale měl představivost.

Vstal a podal jí seznam, zaváhal a potom se opět posadil. „Dám ti jednu otcovskou radu,“ řekl.

„Tuším, že v téhle chvíli mám naprosto čisté svědomí.“

„Bude to jenom taková instrukce, holčičko. Týká se divných neznámých mužů.“

„Bože, o tom jsme už přece mluvili tisíckrát. I s mámou. Nenechávej se od nikoho vozit autem. Nechoď sama do lesa. Nikdy nestopuj. A když se bude někdo chovat divně, utíkej jako o závod.“

„Tohle je něco trochu jiného, Nancy. Jde o jednoho konkrétního člověka. Napřed jsem byl rozhodnutý, že ti o tom radši nebudu ani říkat, ale uvědomil jsem si, že by to nebylo správné. Ten člověk mě nenávidí.“

„Tebe, tati?“

Cítil, jak v něm stoupá podrážděnost. „Může se přece stát, že někdo nenávidí tvého starého, hodného, opelichaného otce.“

„Tak jsem to nemyslela. Proč tě nenávidí?“

„Kdysi jsem proti němu svědčil. Za druhé světové války. Beze mne by ho nebyli usvědčili. Od té doby seděl ve vojenské věznici. Nedávno ho propustili. A teď se tu potlouká po kraji. Tvá matka i já jsme přesvědčeni, že se tu před pár dny objevil. Možná že neudělá vůbec nic. Ale předpokládejme raději, že ano.“

„Proč ho zavřeli?“

Chvilí na ni hleděl a odhadoval míru jejích vědomostí.

„Pro znásilnění. Byla to dívka v tvém věku.“

„Páni.“

„Není tak vysoký jako já. Je asi tak veliký jako John Turner a asi stejně tak silný, ale daleko drsnější. Je plešatý, hodně dohněda opálený a má laciné bílé umělé zuby. Mizerně se obléká a kouří doutníky. Budeš si to pamatovat?“

„Jasně.“

„Nesmíš dopustit, aby se jakýkoli muž, který byt' v nejmenším odpovídá tomuhle popisu, k tobě pod jakoukoli záminkou přiblížil.“

„Nepřipustím. Páni, to je teda pěkně napínavé, co?“

„Dá se to tak říct.“

„Můžu to povědět dětem?“

Zaváhal. „Nevidím důvod, proč bys nemohla. Povím to i tvým bratrům. Ten muž se jmenuje Cady. Max Cady.“

Vstal. „A neuč se moc dlouho, holčičko. Uděláš zkoušku líp, když se na ni pořádně vyspíš.“

„Už se nemůžu dočkat, až to řeknu ve škole. To bude pecka.“

Zašklebil se na ni a rozčuchal jí vlasy. „Bomba, co? Do života mladé dámy Nancy Bowdenové vstupuje drama. Tuto vychrtlou dívenku obchází stín nebezpečí. Zítra uslyšíte další kapitolu ze života statečné americké dívky, která se usmívá, zatímco –“

„Nech toho!“

„Chceš, abych ti zavřel dveře?“

„Počkej, skoro jsem zapomněla. Potkala jsem ve vsi Jakea. Říkal, že má místo, kde by mohl vytáhnout loď, a ty víš, jaký je louda. Tak jsem mu řekla, aby to udělal hned, abychom na ní mohli pracovat už tenhle víkend. Zařídila jsem to dobře?“

„Výborně, holčičko.“

Když sešel dolů, byl už Jamie doma. Carol se ho právě pokoušela dostat do postele. Sam mu řekl, aby chvíli počkal.

„Právě jsem Nancy pověděl o Cadym,“ řekl.

Carol se zamračila: „Máš pocit... Ano, chápu. Myslím, že to bylo moudré, Same.“

„Co se děje?“ chtěl vědět Jamie.

„Poslouchej mě dobře, synku. Něco ti povím a byl bych moc rád, kdyby sis zapamatoval všechno, o čem budu mluvit.“

Potom vysvětlil Jamiemu situaci. Jamie pozorně poslouchal. Sam uzavřel své vyprávění slovy: „Tohle všechno povíme i Buckymu, ale nevím, nakolik mu to všechno dojde. Žije si ve svém vlastním marťanském světě. Proto bych chtěl, abys se svým malým bráchou držel trochu víc. Jsem si vědom toho, že ti to možná trochu zkazí zábavu, ale tohle je tvrdá realita, Jamie. To není televizní show. Uděláš to?“

„Jistě. Proč ho nezavrou?“

„Nic neudělal.“

„Vsadím se, že kdyby chtěli, můžou ho hravě zavřít. Policajti přece mají zbraně – ty, co sebrali mrtvým vrahům, stačí, když za takovým chlapíkem přijdou a podstrčí mu tu vražednou zbraň do kapsy, pak ho zatknou za nedovolené držení zbraně, zavrou ho a je to. Potom tu zbraň třeba pošlou do laboratoře, prohlídnou ji pod mikroskopem a zjistí, že to je ta vražedná zbraň, co k ní hledají vraha, a někdy za svítání ho posadí na elektrické křeslo a popraví ho.“

„Prokristapána,“ zvolala Carol.

„Jamesi, chlapče, tahle země je tak krásná proto, že se tu nic takového nemůže stát. Nevězníme nevinné. Nezavíráme lidi jen proto, že si myslíme, že by mohli něco provést. Kdyby to bylo možné, třeba by ses ty, Jamie Bowden, ocitl ve vězení jen proto, že o tobě někdo lhal.“

Jamie chvíli přemýšlel se zachmuřenou tváří a potom přikývl. „Scooter Prescott by mě určitě dal zavřít.“

„Proč?“

„Protože já teď udělám osmadvacet kliků a až jich udělám padesát, půjdu za ním a vrazím mu jednu do nosu.“

„On to ví?“

„Jasně. Řekl jsem mu to.“

„Běž už radši do postele, drahoušku,“ řekla Carol.

Těsně pod schody se Jamie otočil a řekl: „Má to ale jeden háček. Ten pitomej Scooter taky dělá kliky, blbec jeden.“

Když odešel, ozvala se Carol: „Jak to Nancy vzala?“

„Rozumně.“

„Myslím, že je moudré, žes jim to řekl.“

„Já vím. Ale vyvolává to ve mně určitý pocit bezmoci. Jsem hlava téhle rodiny. Měl bych dokázat vyvolat v Cadym strach z Boha. Ale nevím jak. S touhle úřednickou kondicí bych asi moc nepořídil. Zdá se, že má svaly, které lidi ještě nepojmenovali.“

„To je Marilyn?“

Odešel do kuchyně a pustil ji dovnitř. Vrtěla ocasem, radostně se k němu lísala a potom se vrhla ke své misce. Zděšeně a jako by nemohla uvěřit vlastním očím se podívala na prázdný talíř a pak na něho.

„Žádné kostičky, holka. Máš dietu, rozumíš?“

Odplížila se nešťastně k nádobě s vodou, potom se dovlekla do svého koutku, dvakrát třikrát udělala kolečko, vzdychla a svalila se na bok. Sam si sedl na bobek vedle ní a jemně jí prstem ohmatával žaludek.

„Musíš být zase taková, jaká jsi bývala, Marilyn. Musíš shodit sádlo.“

Loupla po něm očima a její tmavěrudý chvost se dvakrát pohnul. Zívla a odhalila dlouhé, slonovinově bílé tesáky.

Vstal. „Velká divoká šelma. Vyděšená z koťat. Šelma, kterou doveudou rozházet veverka. Každý den je pro oddaného čtyřnohého zbabělce tak těžký, co Marilyn?“

Zavrtěla ospale ocasem a zavřela oči. Sam zívá a vrátil se zpět do obývacího pokoje. Carol se na něj podívala a zívla.

„Chytil jsem to od Marilyn a ty zase ode mě.“

„Jdu do postele.“

„Podívej se, jestli už šla Nancy spát,“ řekl. „Přijdu hned.“

Zhasl světla, zamkl přední vchod, potom ho zase odemkl a vyšel ven na dvůr. Ostrým krokem kráčel směrem k cestě. Děšť vyčistil vzduch, v němž se vznášela krásná červenová vůně, příslib léta. Hvězdy vysoko na obloze vypadaly malé a jakoby nablýskané. Ze silnice číslo osmnáct k němu doléhal slábnoucí zvuk motoru nákladáku a když vše utichlo, z farmy na protější straně údolí se ozvalo vzdálené vytí psa. U ucha mu zapískal komár, ohnal se po něm.

Noc byla tmavá, obloha vysoko a svět se zdál nekonečně velký. A člověk v něm nekonečně malý, slabý a zranitelný. Jeho rodina už spala.

Někde v této noci byl Cady a dýchal tmu.

Sam odehnal komára a pomalým krokem zamířil po mokré trávě zpět k domu. Potom zamkl a šel si nahoru lehnout.

3

Ve čtvrtek ráno o desáté podával Sievers Samovi hlášení v jeho kanceláři. Seděl nehybně a za celou tu dobu, co mluvil svým monotónním, znučeným hlasem, vůbec nezměnil výraz.

„Pověsil jsem se na něj v šest večer, jakmile vyšel z penzionu. Šel po Market Street o tři bloky dál do Nicholasova baru. Odtud vyšel sám v půl osmé, vrátil se zpátky, nasedl do auta, zajel zase k Nicholasovi, zaparkoval ve druhé řadě, zatroubil a ven vyšla ženská a posadila se k němu do auta. Tlustá blondýna s hlučným smíchem. Odjel zpátky k penzionu, zaparkoval vůz do dvora, kde ho mívá, a pak spolu zmizeli uvnitř. Vyšli asi za čtyřicet minut. Nasedli do auta a já jsem je sledoval. Zahýbal za kdejaký roh. Nedokážu posoudit, jestli mě upozoroval, nebo byl tak opatrný, nebo jenom hledal nějaké místo, kde by se mohli najíst. Musel jsem se držet o kus zpátky. Nakonec vyjeli ven z města po silnici číslo osmnáct. Zabočili na vedlejší silnici. Nebyl tam žádný provoz. Zaskočil mě. Za zatáčkou zpomalil a já jsem ho musel předjet. Když jsem byl z dohledu, zastavil jsem a vypnul světla, ale on nejel. To znamená, že je mazaný. Rychle jsem se vrátil, ale on nikde nebyl, mohl odbočit kamkoli. Tak jsem se vrátil k Nicholasovi. Často tam chodí, jak jsem zjistil. Znají ho tam jen jako Maxe. Zato tu ženskou zná na Market Street kdekdo. Bessie McGowanová. Není to přímo prostitutka, ale ten rozdíl je tak mizivý, že není skoro žádný. Ve tři ráno si ji přivedl zpátky do penzionu. On byl v pořádku, ale ji musel skoro nést. Nechal jsem toho a vrátil se zase včera v půl jedenácté dopoledne. Vyšel ve čtvrt na dvanáct, zajel do lahůdek, nakoupil tašku

jídla a vrátil se na pokoj. V pět hodin odpoledne ji odvezl do jednoho z těch oprýskaných hotelových domů na Jefferson Avenue a zašel s ní dovnitř. Vyšli v sedm, ona byla převlečená. Vrátili se k Nicholasovi. V devět odtud vyšel sám a vyrazil na procházku. Namířil si to rovnou ke břehu jezera. Očividně se bavil. Je pořád ve střehu. Je mazaný a vyzná se. Vidí do všech stran současně. A umí se pohybovat. Ztratil se mi. Tedy, myslel jsem si, že se mi ztratil. A najednou si zapálil ten svůj zatracený doutník těsně vedle mě. Málem jsem nadskočil. Podíval se na mě, zašklebil se a řekl: To máme pěkný večer, a zamířil si to zpátky k Nicholasovi. Vzal tu ženskou na večeri do jedné restaurace na břehu jezera asi osm kilometrů za městem. Ve tři se zase vrátili do penzionu. Předpokládám, že tam jsou doted'. Udělal jsem pěknou botu a nic mě neomlouvá. Co si přejete dál?"

„Mohla by na něj agentura nasadit ještě někoho jiného?"

„Já jsem nejlepší, pane Bowdene. Ne že bych se tady chtěl před vámi vytahovat, ale toho dalšího by vyřídil stejně rychle, ne-li rychleji než mě.“

„Já tomu moc nerozumím. Záleží nějak zvlášť na tom, že vás viděl a může vás poznat? Myslíte, že ho můžete dál sledovat?"

„Mohl bych dát dohromady tým lidí, kteří se na něj pověsí, ale ani tehdy to nemusí zabrat. Tři muži a tři auta na dvě směny, to by už bylo možné sledovat ho čtyřiaadvacet hodin denně. Přesto existuje tolik způsobů, jak uniknout. Může zajít do kina a vyjít kterýmkoli z východů. Nebo vejde do obchodního domu, vystoupí do poschodí, sejde dolů po jiných schodech a zmizí jiným východem. Může zmizet i přes kuchyň kteréhokoli podniku. Může jít hazardně hrát někam do hotelu. Je tolik různých možností.“

„Co navrhuje, Sieversi?"

„Vykašlete se na to. Je to jen mrhání penězi. Čekal, že ho někdo bude sledovat. Dává si pozor. A bude si ho dávat pořád. Kdykoli se bude chtít ztratit, najde si způsob, jak to udělat. Je chladnokrevný a mazaný.“

„Moc jste mi tedy nepomohl. Zřejmě nechápete, že mi ten člověk chce ublížit. Proto sem přišel. Mohl by se pokusit dostat se mi na kůži přes mou rodinu. Co byste na mém místě dělal vy?"

Zdalo se, že šedomodré oči změnilly barvu. Zesvětlaly. „Pomohl bych mu změnit názor.“

„Jak?“

„Ne abyste o tom, co vám teď řeknu, někde mluvil. Být vámi, kontaktoval bych určité lidi a dal ho párkrát zpráskat tak, až by si musel jít lehnout do nemocnice. Dovtípl by se. Polechtal bych ho nějakým řetězem z kola.“

„Ale... on třeba nechce nic udělat.“

„Takhle si budete jistý.“

„Lituju, Sieversi. Možná je to moje slabost, ale já takhle nedokážu uvažovat. Nemůžu se pohybovat mimo rámec zákona. Jsem právník. Dodržovat zákon je mé povolání. Věřím v řádný postup.“

Sievers vstal. „Vy se musíte rozhodnout, jsou to vaše peníze. Lidi tohoto typu jsou zvířata. Nezbyvá, než bojovat s nimi jako se zvířaty. Já bych to na vašem místě udělal. Kdybyste si to náhodou rozmyslel, můžeme si o tom soukromě pohovořit. Tohle by nešlo přes agenturu. Jestli mě necháte ho dál sledovat, budou to jen vyhozené peníze.“

Ve dveřích se na okamžik zastavil s rukou na klice. „Jedno si uvědomte. Upozornil jste na něho představitele zákona. Jestli něco provede, buďte si jist, že ho okamžitě sbalí. Není ale vyloučeno, že jemu je to fuk.“

„Co by stál ten tým?“

„Něco kolem dvou tisíc za týden.“

Když Sievers odešel, pokusil se Sam zabrat se do práce, ale myšlenky se mu stále znovu vracely zpět ke Cadymu. Když se večer vracel domů, usoudil, že nemá smysl Carol říkat, že Sievers už pro něj nepracuje. Těžko by jí to vysvětloval a ji by to zbytečně znepokojilo.

V pátek ve tři hodiny odpoledne mu volala Carol. Když v telefonu uslyšel její hlas, pevně sevřel sluchátko. Mluvila skoro nesouvisle.

„Carol, děti jsou v pořádku?“

„Ano, ano. Jsou v pořádku. To jen... ten hloupý pes.“ Hlas se jí náhle zlomil. „Mohl bys hned přijet domů? Prosím.“

Když odcházel, zastavil se v kanceláři Billa Stetche a řekl mu, že má doma nějaké problémy. Někdo jim pravděpodobně přejel psa a on pro dnešek odchází.

Domů dorazil v poměrně krátkém čase. Byl šedý den. Carol vyšla rychlým krokem ke stodole. Děti jí byly v patách. Carol vypadala vy-

čerpaná a celá šedivá. Nancy byla bílá jako stěna a oči měla zarudlé a celé opuchlé. Jamie tu stál se sevřenými čelistmi a třásla se mu brada. Bucky se potácel vedle nich, pěstičky v očích, a vzlykal tak chraplavě, že Samovi bylo jasné, že pláče už hodně dlouho.

Carol se otočila a řekla ostře: „Nancy, buď tak hodná a odved’ chlapce zpátky do domu.“

„Ale já chci –“

„Nancy!“ Carol málokdy zvýšila hlas.

Vraceli se zpátky do domu. Bucky pořád brečel. Carol se k němu otočila a do očí jí vhrkly slzy. „Kéž mě Bůh uchrání dalších takových čtyřiceti minut, jaké jsem prožila dnes.“

„Co se stalo? Něco ji přejelo? Je mrtvá?“

„Je mrtvá. Ale nic ji nepřejelo. Právě odešel doktor Lowney. Byl velmi milý. Nemohla jsem ji naložit do auta a odvézt k němu. Bylo to perfektně načasované. Slyšela jsem, jak školní autobus zastavuje a pak se zase rozjíždí, a v tom jsem zaslechla křičet Nancy. Vyběhla jsem ven, jako by mě vystřelil. Později vyšlo najevo, že ve chvíli, kdy se autobus blížil k zastávce, Jamie vyhlédl z okna a viděl, že Marilyn na předním dvorku něco hltavě žere. Pak se rozběhla přivítat děti, skákala po nich jako obvykle, ale najednou začala zničehonic skučet a běhat dokolečka a kousat se do boku. Hned nato dostala takové divné křeče. A v tu chvíli začala Nancy křičet.“ Po Carolině tváři stékaly slzy. „Když jsem tam doběhla, byl už pes v agónii. V životě jsem neviděla nic tak žalostného a strašného. A všechny tři děti se na to dívaly. Snažila jsem se k ní přiblížit, ale chňapala po mně tak zuřivě, že jsem se jí neodvážila dotknout. Nakázala jsem dětem, aby na ni nesahaly, a utíkala jsem volat doktoru Lowneymu. Potom jsem vyhlédla z okna a Marilyn pořád ještě měla ty hrozné křeče, ale děti u ní nebyly moc blízko, tak jsem ti zavolala. Válela se a svíjela a vydávala příšerné zvuky, jaké jsem u psa nikdy neslyšela. Nechtěla jsem, aby se na to děti koukaly, ale nemohla jsem je dostat pryč. Pak začala běhat dokolečka jako hodiny nebo stroj nebo něco podobného. Doktor Lowney přijel těsně před tím, než nastal konec. Pošla o minutu později. Tak ji vzal s sebou. Je to asi dvacet minut.“

„Řekl, že je otrávená?“

„Konstatoval, že to tak vypadá.“

„Zatraceně!“ Pálily ho oči.

„Stačilo by úplně, kdybych se na to musela dívat já, ale že se na to musely koukat i děti! O víkendu to tu bude jako v hrobce.“

„Mohla bys na chvíli zabavit děti?“

„Kam jdeš? Ach, k veterináři?“

„Ano.“

„Prosím tě, nebud' tam dlouho.“

Dr. Lowney byl vysoký, mírný muž s bílými vlasy, jasnými modrými očima a příjemným, nenuceným chováním. Když Sam vstoupil do čekárny, paní Lowneyová vstala od psacího stolu, kývla na něho a zmizela ve dveřích. Ihned se však vrátila a řekla: „Doktor říká, že máte jít dozadu, pořád rovně dozadu.“

Žena čekající s černým pudlem v klíně se na Sama upřeně zahleděla. Kráčel dozadu. Lowney stál u pracovního stolu. Marilyn ležela uprostřed malé místnosti na dřevěné desce plné skvrn. Život z ní vyprchal. Vypadala jako beztvářý červenohnědý hadr. Zpod jednoho víčka jí prosvítalo bílé bělmo oka.

Lowney se odvrátil od stolu. Bez pozdravu, bez jakéhokoli náznaku přívětivosti. „Nemám sice nejlépe vybavenou laboratoř, Same, ale jsem si téměř jistý, že to byl strychnin, a pořádně velká dávka. Podali jí ho v kusu syrového masa. Pravděpodobně v něm vyřízli otvor a do něj nasypali krystaly.“

Jedno ouško měla ohrnuté. Sam ho narovnal. „Jsem z toho tak vedle, až je mi nanic.“

Lowney stál na druhé straně stolu a oba hleděli dolů na mrtvého psa. „Tahle práce mi moc nevynáší, díkybohu. Dělán ji čistě a jen proto, že jsem byl odmalička blázen do zvířat. Jsem přesvědčený, že otrávit zvíře je daleko podlejší a zákeřnější než zavraždit člověka. Zvířata to nechápou. Tím hůř, že to viděly děti.“

„Možná to tak někdo chtěl.“

„Co tím chceš říct?“

„Nevím, nevím, co tím chci říct.“

„Same, měls mě loni poslechnout a dát ji vycvičit.“

„Loni mi připadalo, že by s tím bylo moc starostí.“

„Nikdy by se toho masa nedotkla.“

„Drželi jsme ji na dietě. Byla nenapravitelný žebrák. A bála se vlastního stínu. Ale byla moc roztomilá a měla osobnost. K čertu s tím vším!“

„Teď už toho moc nenaděláš. I kdybys mohl dokázat, kdo to byl, dostal by jen pokutu a za tohle by stejně nebyla vysoká. Předpokládám, že nechceš, abych ji někam odklidil.“

„Ne. Myslím, že ji odvezu zpátky.“

„Vrať se a rozmysli si, kde ji chceš pohřbít, vykopej jámu a já ti ji tam odvezu, až to tady v pět zavřu. Do něčeho ji zabalím. Není třeba, aby ji viděly děti. Není to moc pěkný pohled.“

„Nechtěl bych ti přidělovat starosti.“

„Jaké starosti? Běž a vykopej tu jámu.“

Když se Sam vrátil domů, Carol se už podařilo Buckyho trochu uklidnit. Seděl v obývacím pokoji a strnule zíral na televizi. Tvář měl opuchlou a jeho tělo se v pravidelných intervalech otřásalo přiškrcenými vzlyky připomínajícími mohutné škytnutí. Carol byla v kuchyni. Hned si s uznáním všiml, že Marilyniny misky a rohožka zmizely z dohledu.

„Kde jsou Nancy a Jamie?“

„Ve svých pokojích. Zjistil doktor Lowney, co...“

„Strychnin.“

Mluvili spolu tlumeným hlasem. Vrhla se mu do náruče a on ji pevně sevřel. „Pořád si opakuju, že to byl jen hloupý pes. Ale...“

„Já vím.“

Obrátila se zpět ke dřezu. „Kdo to jen mohl udělat, Same? Takovou hroznou věc.“

„Těžko říct. Někdo s úchylným myšlením.“

„Ona přece neběhala po okolí a nedlávila kuřata, ani nehrabala v květinových záhonech. Paty odtud nevytáhla, jen když byla s dětmi.“

„Někteří lidé prostě nemají rádi psy.“

Otočila se a se zachmuřeně napjatým výrazem si utřela ruce do utěrky na nádobí. „Tys nikdy nebyl doma, když přijížděl školní autobus, Same. Marilyn dobře znala ten zvuk, když autobus stoupal do kopce. Ať byla kdekoli, okamžitě se rozběhla až k začátku příjezdové cesty a tam čekala, dokud nepřijely děti. Pokud někdo sledoval auto-

bus v autě, musel o tom vědět. Mohl přijet chvíli před autobusem a pohodit kus otráveného masa na místo, kde věděl, že ho určitě najde, až poběží vítat děti.“

„Mohla to být jenom shoda okolností.“

„Myslím, že dobře víš, co to bylo. Předpokládám, že si o tom myslíš totéž co já. Nejsem vůbec hysterická. V celé Milton Road žijou lidi, kteří mají psy. Snažila jsem se vzpomenout si na někoho, kdo ho nemá. Willeseyovi jsou jediní. Ti bydlí se všemi svými kočkami skoro dva kilometry odtud a určitě by neotrávili cizího psa. Bydlíme tu už sedm let a ještě jsem neslyšela, že by se tu v okolí stalo něco podobného. A když se to konečně stalo, proč to musel být zrovna náš pes?“

„No tak, Carol...“

„Nesnaž se mě uchlácholit. Oba myslíme na jedno a totéž, a ty to moc dobře víš. Kde byl ten tvůj mimořádně schopný detektiv?“

Sam si povzdechl. „Tak dobře. Už pro mě nepracuje.“

„Kdy skončil?“

„Ve středu večer.“

„A proč vlastně přestal?“

Vysvětlil jí Sieversovy důvody. Pozorně poslouchala. Aniž hnula brvou, utírala si dál mechanicky ruce do utěrky.

„A kdy ses to dozvěděl?“

„Včera ráno.“

„Neřeklš včera ani slovo. Měla jsem si zřejmě myslet, že je všechno v nejlepším pořádku. Žes všechno perfektně zařídil. Nejsem dítě ani blázen a nesnáším... když se to s mou ochranou moc přehání.“

„Měl jsem ti to říct. Promiň.“

„Takže teď se tu ten Cady může volně pohybovat, otrávit nám psa a dostat se nahoru k dětem. Se kterým myslíš, že začne? S nejstarším, nebo s nejmladším?“

„Carol, miláčku, Prosím tě.“

„Chceš říct, že jsem hysterická? V tom máš úplnou pravdu. Jsem.“

„Nemám žádný důkaz, že to byl Cady.“

Odhodila utěrku do výlevky. „Poslouchej. Já mám důkaz, že to byl Cady. Jsem si tím jistá. Není to důkaz toho druhu, jaký by sis asi představoval ty. Žádný přímý důkaz. Žádné svědectví. Nic, co by bylo po právní stránce použitelné. Ale vím to. Co jsi to za chlapa? Vždyť jsme

tvoje *rodina*! Marilyn byla členem naší *rodiny*. Chceš teď začít studovat všechny precedensy a psát podrobnou zprávu?“

„Ty nevíš, jak...“

„Nevím. Tohle všechno se děje kvůli něčemu, co jsi ty udělal před mnoha lety.“

„Co jsem musel udělat.“

„Já neříkám, žes to neměl dělat. Tvrdíš, že tě ten člověk nenávidí. Říkáš, že je nenormální. Tak s tím něco *udělej*!“

Popošla o krok k němu a vztekla na něj pohlédla. Potom se jí tvář celá zkroutila a ona, rozechvělá, se mu opět vrhla do náruče. Držel ji chvíli v objetí a potom ji odvedl k lavici u stolu, posadil se vedle ní a vzal ji za ruku.

Pokusila se o úsměv: „Nesnáším ufnukané ženy.“

„Máš všechny důvody k tomu, abys byla rozčilená, drahoušku. Víím, jak ti je. A víím, že si stěžuješ právem. Jako hlava rodiny jsem schopen zajistit jídlo, oblečení i přístřeší. Velmi civilizované. Ovšem musím přiznat, že za starých časů nebo v zaostalejších částech světa by bylo po čertech snadnější se Cadyho zbavit. Jsem součástí určité společenské struktury. On je outsider. Mohl bych dát dohromady partu lidí a společně bychom ho zabili. Strašně rád bych ho zabil. Možná bych to i dokázal. Člověk v podstatě jedná na velmi primitivní instinktivní úrovni. Přesně to velí člověku jeho instinkt. Jenže logika věcí říká, jak to je nemožné. Zavřeli by mě.“

„Já... víím.“

„Chceš, abych byl rázný a rozhodný. To chci i já. Nemyslím, že bych ho odtud dokázal vyhnat. A zabít ho nemůžu. Od policie se člověku dostane menší podpory, než bych byl čekal. Jsou tu dvě možnosti, o kterých je momentálně možné uvažovat. Můžu v pondělí zajít za kapitánem Duttonem a zjistit, jestli je ochoten spolupracovat tak, jako to sliboval Charlie. A kdyby to nešlo, pak vyklidíme pole.“

„Jak?“

„Příští týden končí škola.“

„Středa je poslední školní den.“

„Můžeš s dětmi někam odjet a zavolat mi do kanceláře, až se ubytuješ.“

„Ale ty přece...“

„Můžeme zamknout dům a já si ve městě najmu pokoj v hotelu. Budu opatrný. Nemůže to přece trvat věčně.“

„Ale co do té doby...“

„Vůbec ničím si nejsem jistý. Můžu se jen dohadovat, jaké je asi jeho duševní rozpoložení. Myslím, že nebude spěchat. Dá nám ještě nějaký čas, abychom si to všechno nechali projít hlavou.“

„Přesto bychom měli být opatrnější.“

„Příští týden budu jezdit s MG. Ty můžeš vozit děti do školy do dávkou a po vyučování je zase vyzvednout. Poučím je, aby čekaly vždycky na určitém místě. Zítra se trochu procvičíme ve střelbě revolverem.“

Propletla své prsty s jeho. „Mrzí mě, že jsem tak vyletěla. Neměla jsem to dělat. Vím, že děláš, co můžeš, Same.“

„Musím teď vykopat hrob pro Marilyn. Doktor Lowney ji sem po páté přiveze. Kde myslíš, že by to mělo být?“

„Co takhle na tom svahu za stodolou pod osikami? Posledně tam děti zakopaly toho ptáčka.“

„Půjdu se převléknout.“

Natáhl si vybledlé, barvou potřísněné montérky a svou starou modrou košili. Věděl, že Carol má pravdu. To Cady otrávil psa. Instinktivně to vycítila. Připadalo mu zvláštní, že by měl tu skutečnost přijmout bez jakéhokoli zřejmého důkazu. Odporovalo to jeho právnické zkušenosti, celému jeho založení.

Nahlédl k Jamiemu do pokoje. Červené umělohmotné rádio, zalepené lepicí páskou, tiše hrálo. Jamie seděl na posteli a listoval si v jednom ze svých katalogů zbraní. Pohlédl na otce a zeptal se: „Byl to opravdu jed, víd’?“

„Ano, byl.“

„A udělal to ten chlap, co nás nenávidí?“

„Nevíme, kdo to udělal, synku.“

Dětské oči byly bledé, modré a tvrdé. Držel katalog otevřený. „Vidíš tady tu věcičku? To je mušketa. S mosaznou hlavní. Chceme si s Mikem sehnat nějaký střelný prach a tuhle mušketu. Naláduju do ní dvojitou nálož a naplním ji až po okraj starými rezavými hřebíky, nacpu ji a střelím toho hnusného Cadyho rovnou do břicha. Prásk!“ Do očí se mu vedraly slzy.

„Mike o tom ví?“

„Volal jsem mu, když jsi byl pryč. Taky brečel, ale dělal, že nebrečí. Chtěl sem přijít, ale já jsem mu řekl, aby nechodil.“

„Pomůžeš mi vykopat hrob?“

„Jo.“

Ze stodoly vytáhli lopatu. Malá hromádka oblázků se vztyčeným křížkem označovala místo, kde pohřbili Elvise, uhynulého papouška s dlouhým ocasem. Elvis uměl dvě slova a měl v domě absolutní volnost pohybu, když na něj Bucky, tehdy čtyřletý, šlápl. Buckyho tak dlouho pronásledoval pocit viny a tak dlouho se tou smrtí trápil, že si o něj pomalu začínali dělat starost.

Sam rozkopal jámu a nechal syna pokračovat. Chlapec pracoval se zachmuřenou tváří a urputností těžného zvířete. Sam stál a pozoroval ho. Pomalým krokem se k nim přiblížila Nancy.

„Dobře jste to místo vybrali,“ řekla. „Přivezls ji s sebou?“

„Přiveze ji doktor Lowney.“

„Viděla jsem vás z okna. K čertu s tím vším.“

„Klid, holčičko.“

„Maminka si myslí, že to udělal ten člověk.“

„Já vím. Ale nemáme žádný důkaz.“

Jamie přestal kopat. „Mohl bych vykopat větší jámu. Pro něj. Hodil bych ho tam s hady a podobnou havětí, zaházel to kamením a pěkně to celé udusal.“

Sam viděl, že chlapec je udýchaný. „Teď je řada zase na mně,“ řekl. „Dej sem tu lopatu.“

Děti mlčky stály a pozorovaly ho, dokud neskončil. Přijel Lowney. Přivezl psa zabaleného ve staré roztrhané pokrývce barvy khaki. Sam ho vyzvedl z auta a odnesl do vykopané jámy. Byl neuvěřitelně těžký. Rychle ho zasypal a rov upravil lopatou. Doktor Lowney odmítl pozvání na skleničku a vrátil se zpět do města.

Večere proběhla ve stísněném tichu. Sam během ní udílel instrukce. Čekal nějaké námitky, ale děti přijaly vše bez reptání.

Když už byly všechny v posteli, usadili se Sam a Carol v obývacím pokoji.

„Je to pro ně taková rána,“ ozvala se Carol. „Zvlášť pro Buckyho. Byl dvouletý, když jsme ji dostali, a byl to svým způsobem jeho pes.“

„Zítra je všechny trochu zaměstnám. Budou pracovat na lodi. Ať přijdou na jiné myšlenky.“

„A taky se trochu pocvičíme ve střelbě na cíl?“

„Jsi nějaká horlivá. Minule ses do toho moc nehrnula.“ „Protože se mi nezdálo, že to má nějaký smysl.“

Chvilí si četli. Neklidně vstal a vyhlédl do noci. V dálce bylo slyšet hřmění červnové bouřky. Ozývalo se jakoby ze severu, od jezera. Marilyn reagovala na bouřku vždycky stejně. Zvedla hlavu a natočila ji na stranu. Potom naklopila uši dozadu. Vstala, nepřírozeně zavyla, olízla se, úkosem na ně pohlédla a pomalu se odplížila směrem k pohovce. S dalším omluvným pohledem pak zalezla pod gauč. Jednou, když bez předchozího varování silně zahřmělo, vyrazila jako střela přes pokoj, špatně si vypočítala vzdálenost a čelem prudce narazila na spodní hranu nábytku. Zavrávala, oklepala se, vyrovnala rovnováhu a zmizela pod pohovkou. Všichni kromě Buckyho se svíjeli smíchy.

„Žili jsme jako v začarovaném kruhu,“ ozvala se Carol. Otočil se a pohlédl na ni. „Myslím, že vím co máš na mysli.“

„Byli jsme nedotknutelní. A teď se cosi vynořilo z temnot a zasáhlo jednoho z nás. Kouzlo pominulo.“

„Život je velice choulostivá záležitost.“

„Prosím tě, nefilozofuj. Neber mi ty moje směšné, dětinské pověry. Žili jsme tu jako blázni v ráji.“

„To se zase vrátí.“

„Nikdy to už nebude stejné.“

„Měla jsi špatný den.“

Vstala a protáhla se. „A hned teď s ním skončuju. To byl teda den. Už aby bylo po něm.“ Znovu zahřmělo. „Zamkneme dům.“

„Já zamknu. Ty už utíkej spát. Přijdu hned.“

Když odešla nahoru, zůstal stát vzadu před domem a pozoroval seвероzápadní oblohu. Nad horizontem se míhaly růžové záblesky. Bylo by pro všechny daleko jednodušší, uvažoval, kdyby Marilyn byla chrabré, odvážné a vznešené zvíře. Ale ona byla jen slabý nešťastný tvor, uzlíček plný strachů a předtuch, vyjící při pouhém náznaku bolesti a neustále se za něco omlouvající. Jako by se teď všechny její děsy naplnily, jako by odjakživa věděla o té mučivé agónii, která ji čekala.

Všech pět členů Bowdenovy rodiny snídalo po dlouhé době opět společně. Debatovali o prudké bouře, která se v noci přehnala nad krajem. Jamie a Bucky ji vůbec neslyšeli. Nancy řekla, že ji bouře probudila, a tak si vzala župan, posadila se k oknu a pozorovala blesky. Ani Sam, ani Carol se nezmínili o tom, že Carol, kterou bouřka také probudila, se tak bála blesků, že vklouzla k Samovi do postele a přitulila se k němu, aby zahнала strach. O Marilyn se nikdo nezmínil. Ale Bucky měl tmavé kruhy pod očima.

„A teď program dne,“ pokračoval Sam. „Dávejte všichni pozor. Nancy pomůže matce uklidit v kuchyni a ustlat postele. Chlapci mi zatím pomůžou snést materiál na opravu lodi a naskládat ho do do-dávky. Potom se chvíli pocvičíme ve střelbě na cíl. Ty budeš mít za úkol rozvěsit plechovky, Jamie. Potom půjdeme pracovat do doku.“

Střelnice byla kousek cesty vzhůru po mírném svahu za domem. Hliněný val sloužil jako lapač střel. Jamie posbíral mezi odpadky půl tuctu prázdných plechovek, uvázal je na provázky a rozvěsil na větve javoru, který stál před hliněným valem. Spotřebovali půldruhé krabice nábojů do automatické pistole ráže 0.22. Sam a Nancy byli nejpřesnější střelci. Jamieho jako obvykle hrozně naštvalo, že Nancy byla lepší. Carol střílela o poznání lépe než kdykoli dřív. Snažila se. Pozorně naslouchala radám, které jí udílel Sam. Při střelbě sebou příliš netrhala. Sam, který stál stranou za ní, pozoroval její sevřené čelisti a soustředěný výraz. Děti byly mnohem tišší než obvykle. Tuto hru hrávaly často. Dnes to však bylo něco víc. Hra dostala novou příchut', kterou všichni cítili.

Když přišla naposledy řada na Buckyho, trefil ze vzdálenosti dvaceti metrů tři plechovky na osm výstřelů. Když mu blahopřáli, zapýřil se samou radostí.

„Mám sundat plechovky?“ zeptal se Jamie.

„Nech je tam,“ odpověděl Sam. „Třeba budeme zítra odpoledne ještě trochu trénovat. Jestli na lodi všechno doděláme.“

„Co bude s jejich školními úkoly?“

„Napíšou si je dnes a zítra večer,“ odpověděl Sam.

„Já mám jet dnes večer do kina,“ ozvala se Nancy s výčitkou v hlase.

„To už jsi zapomněla, jaká jsme si stanovili pravidla?“ otázal se Sam.

„To ne. Sakra, tati, ale já už jsem řekla, že pojedu.“

„A kdo má auto, aby tě tam zavezl?“

„No, jmenuje se Tommy Kent, je mu osmnáct a je v posledním ročníku, takže může večer řídit. Víš, je to takové dvojrande, ještě jdou Sandra s Bobym.“

„On je z té rodiny, co má obchod s nábytkem?“ zeptala se Carol.

„Ano, všechno bude v pořádku, čestné slovo, vyzvednou mě tady a hned po filmu se sem vrátíme. Hraje tam John Wayne. Chtěla jsem se zeptat už v pátek, ale... kvůli Marilyn jsem na to úplně zapomněla. Můžu jít? Prosím. Jenom protentokrát?“

Sam se podíval na Carol a zahlédl takřka nepostřehnutelné přikývnutí. „Dobře. Ale jen tentokrát. A jak jsi vlastně pochodila s tou zkouškou z dějepisu?“

„Myslím, že docela dobře.“

„Děti, vy se teď běžte připravit. Jdeme rovnou do loděnice.“

Seběhli z kopce. Sam a Carol je následovali o něco pomalejším krokem. „Zaskočila jsi mě,“ řekl Sam.

„Já vím. Ale myslím, že to bude v pořádku. Nemáš vůbec ponětí, kolik jsem toho o Tommym Kentovi už vyslechla. Pořád jen Tommy Kent, Tommy Kent. Před i během éry Pikea Fostera. Ve škole je největší hvězda. Velký atlet. Největší terno pro holky z nižších ročníků je, když s ním můžou jít na rande.“

„Možná. Ale stejně bych si přál, aby ji už jednou ty bicepsy omrzely.“

„Tenhle není takový trouba jako chudák Pike Foster. Jednou v sobotu na mě počkal v obchodním domě. Bylo to loni v srpnu, když jsem kupovala tu lampičku do pracovny. Je to příjemný mladý muž.“

„Možná až moc příjemný, sakra. Pro Nancy je takový kluk moc zkušený. Vždyť je jí čtrnáct. Nepřeju si, aby courala po nocích v autech, a ještě k tomu do těch kin, kam se dá zajet i s vozem. Jakže se jim říká? Jeskyně vášní. Kolujou o tom vtipy. Že návštěvníci nikdy nevědí, na čem vlastně byli.“

„Tak už se přestaň chovat jako staromódní otec, můj milý. Pokud jsme Nancy do dnešního dne nevštípili jisté mravní zásady, tak už je pozdě. Brzy jí bude patnáct. Sandra jede taky. A žádní dva odhodlaní mladíci je nerozdělí. Že ji políbí, to je ovšem velmi pravděpodobné.“

„Trpím už při pouhé představě.“

„Ber to sportovně, miláčku. Bude v bezpečí a bude to lepší než mít ji tu celou mrzutou. Pikeova zrada jí opravdu pošramotila sebevědomí. Tohle rande jí ho zase trochu napraví.“

„To zatracené auto určitě nemá brzdy ani světla a dám krk za to, že má ojeté pneumatiky.“

„Náhodou je to zbrusu nový plymouth, dvoudveřový sedan.“

„Jo, zapomněl jsem na tu přírážku k ceně nábytku. Co je s Jamieem?“

Jamie zůstal za svými dvěma sourozenci pozadu. Zastavil se u čerstvého Marilyn hrobu a počkal na rodiče. Když k němu došli, prohlásil se zápaem: „Postavíme jí tu velký mramorový pomník. S daty a jejím jménem.“

„Budeme tu muset něco postavit, synku,“ řekl Sam. „Ale veliká mramorová deska by přece jen byla trochu moc pompézní, ne?“

„Jak to myslíš?“

„Mělo by to být něco jednoduššího. Vsadím se, že kdybyste se s Míkem trochu porozhlédli po dně potoka, určitě byste našli nějaký šikovní kámen s jednou plochou stranou. Do toho pak můžeme vyrýt její jméno.“

Když se Jamie zatvářil pochybovačně, dodala Carol chlácholivě: „Myslím, že by to mohlo vypadat moc pěkně, drahoušku.“

Jamie povzdechl. „Tak fajn. Podíváme se po něčem. Od chvíle, kdy jsem vstal, mám pocit, že ji tu pořád někde vidím. Jakoby po straně. Zdá se mi, že kdybych rychle otočil hlavu, uviděl bych ji.“

Carol ho k sobě přivinula. „Já vím, drahoušku. Všichni cítíme to-těž.“

Jamie pohlédl z matčiny náruče na otce. „Mohli bychom zjistit, kde jídává, a vplížit se do kuchyně a dát mu něco do jídla. A potom, až to sní, bychom se dívali takovými těmi kulatými okýnký, co bývají v restauracích ve dveřích do kuchyní, jak tam běhá dokola a převrací stoly. A všichni by křičeli, dokud by neutichl a nebylo po něm.“

„Ty kalhoty jsou pro práci na lodi moc pěkné,“ ozvala se Carol a lehce ho postrčila. „Utíkej domů a vezmi si ty nejodřenější džínsy, které najdeš ve skříni.“

„Ty, co jsi řekla, že se už nedají spravit?“

„Ty budou perfektní.“

Jamie odběhl. „Někdy si říkám,“ uvažovala nahlas Carol, „jestli to, jak pracuje jeho představitost, nesvědčí o narušeném duševním zdraví. Některé věci, které z něj občas vypadnou, jsou prostě šokující.“

„V jedenácti letech je nános civilizace teprve křehký. Pod ním dřímají divoch.“

„Pane, nezapomínejte, že mluvíte o dětech, které miluji.“

„Pobíhají v tlupách, navázejí se do slabších jedinců a do všech, kteří se něčím odlišují, a v představách nějakého hrozného mučení si vysloveně libují. To je ovšem nedílná součást pudu po přežití. V dobách válek a ve velkých městech právě takoví vždycky spolehlivě přežijí, zatímco ti o trochu starší, kteří zjemněli a dali se spoutat mravními zásadami, zahynou.“

„Občas býváš překvapivě objektivní. Často o Jamiem přemýšlím. Mívá takové drsné představy, samé násilí.“

„Když už jsme u těch násilnických myšlenek, myslíš, dokážeš mít u sebe automatickou pistoli, aniž bys byla nápadná?“

„Myslím, že ano.“

„Nebude ti to připadat moc jako melodrama?“

„Žádné výčitky svědomí ve mně neprobudíš. Je to zbraň. Střílí se z ní. Jsem naprosto bez skrupulí. Ukázals mi, jak funguje bezpečnostní pojistka. Budu mít pořád nabito. Můj rod je ohrožen, Samueli, a ze mě se stává stejný primitiv, jako je Jamie. Když jsem tam nahoře střílela, uvažovala jsem, jestli bych byla schopná namířit zbraň proti druhému člověku, zmáčknout spoušť a přitom udržet mušku a neškubeť se. Myslela jsem přitom na Marilyn a vím, že bych to dokázala.“

„Ty mě dojímáš.“

Essexský jachtařský klub leží asi šest a půl kilometru na východ od města. Má velký přístav, doky, vlastní vlnolam a dlouhou klubovou budovu s terasami, bary a tanečním sálem. Vlastníci motorových jachet říkají zatvrzelým majitelům plachetnic Magellanovi pohrobci, a ti

je zase na oplátku nazývají Ti od smrdutých člunů. V New Essexu kotví velké jachty, protože zdejší vybavení je vynikající. V létě se tu objevují návštěvníci z Miami a Fort Lauderdale. V zimě zase někteří majitelé velkých jachet míří k jihu.

Když si Sam s Carol polepšili od *Hodného Siouxe II*, upraveného ze záchranného člunu starého jezerního trajektu, k *Hodnému Siouxovi III*, vratké, téměř devět metrů dlouhé a šestnáct let staré motorové jachtě s pohyblivým košem na stěžni, stali se členy jachtařského klubu. Poplatky byly vysoké a společenský program bohatý. *Hodný Sioux*, ukotvený v záplavě všeho toho teakového dřeva, mosazi, chromu a mahagonu, nikdy nevypadal – ať byl sebelépe natřený – přirozeně. Působil příliš mohutně a ošuměle, jako nastrojená prادلena v opeře.

Zdálo se, že loď se přímo nesnáší se svým novým okolím. Při každém výjezdu jako by se pokoušela rozkývat a narazit do některého z těch honosných plavidel ve svém sousedství. Měla jeden lodní šroub a motor o síle pětasedesáti koní, jehož výrobní značku znal skutečně málokdo. Stroj šel bezvýrazně, spolehlivě a neobyčejně tiše. *Hodný Sioux* se pohyboval rychlostí deseti uzlů za hodinu. Dovedl se však i vzbouřit. Dvakrát přestal fungovat přímo uprostřed přístavu, když se vraceli z plavby po jezeře. Dvakrát se museli nechat odvléct na laně. Od té doby měl Sam na lodi rezervní motor o síle pěti koní, zabalený v nepromokavé plachtě.

Klub byl drahý a řada jeho členů přehnaně staromódních. Navíc byl poměrně dost daleko od Harperu. Když přišel čas zaplatit druhý členský příspěvek, Sam s Carol věc probrali a oba byli mile překvapeni zjištěním, jak ochotně se ten druhý klubu vzdal.

Místo toho vstoupili do Harperského vodáckého klubu. Byl o šestnáct kilometrů blíž na břehu jezera mezi New Essexem a Harperem, na konci cesty, která odbočovala ze silnice číslo osmnáct. O budově klubu by se klidně dalo hovořit jako o chatrči. Přístaviště lodí bylo malé a přeplněné. Loděnice Jakea Barnese těsně sousedila s klubem. Bylo to živé, neformální místo. Barnes prodával lodě, benzín, olej, výstroj, rybářské náčiní a návnady a studené pivo. Byl to tlustý ospalý chlapík, který zdědil podnik po svém zemřelém otci. Byl dobrý, ale dost pohodlný řemeslník. Vlastnil rozvrzané spouštědlo, kterým uměl vytáhnout z vody cokoli do třinácti metrů. Solidně se vyznal v lodních i přívěsných motorech, a když ho lidé hodně přemlouvali, byl schopen

provést i poměrně větší opravy lodního trupu. Na jeho dvoře se kupily neuvěřitelné haldy lodního dřeva, zrezavělého železného materiálu, prázdných plechovek od oleje a benzínu, lodních trupů, příliš poničených, než aby šly opravit, hnijících provazů a zprohýbaných střech, stejných jako ty, které zakrývaly jeho skladové prostory.

Velká většina členů Harperského vodáckého klubu byli náruživí kutilové. Jakea to očividně těšilo. Za vytahování lodí si účtoval jen základní poplatek. Úplně nejšťastnější byl, když mohl jen tak někde stát ve špinavém tričku a umazaných kalhotách z hrubého plátna, popíjet vlastní pivo a pozorovat klientelu, jak pracuje na svých lodích. Děti členů sousedního klubu Jakea zbožňovaly. Namluvil jim spoustu obudných lží o svých dobrodružstvích.

Hodný Sioux se poslušně přizpůsobil této změně. Ted' vypadal takřka moderně. Po opeře se pradelna vrátila do hospody a byla konečně spokojená. Lodní motor už nezlobil. Sam a Carol si o poznání víc užili na klubových akcích: osazenstvo bylo mladší.

Sam zaparkoval s dodávkou v zadní části Jakeovy loděnice a zkontroloval věci, které si sem přivezli. Smirkový papír, těsnicí materiál a tmel, protihnilobný lodní nátěr na trup, palubní nátěr a lak.

Když procházeli okolo hlavního přístřešku, přištrachal se Jake s plechovkou piva ve své velké špinavé tlapě, aby je uvítal.

„Ahoj, Same. Jak se vede, paní Bowdenová? Nazdar, děti.“

„Vytáhl jste loď ven?“ zajímala se Nancy.

„Jasně že vytáhl. Je tam vzadu, u posledního skluzu. Potřebuje trochu poopravit, to jo. Včera jsem se na ni díval. Chci ti něco ukázat, Same.“

Kráčeli spolu směrem k *Hodnému Siouxovi*. Na břehu loď vypadala dvakrát tak velká a nepoměrně ošklivější. Jake dopil pivo a odhodil plechovku, vytáhl kapesní nožík, otevřel ho a obešel zád'. Jak ho Sam pozoroval, zabodl ostří do zadní části kýlu těsně před podpěrou. Nůž projel dovnitř s alarmující lehkostí. Jake se narovnal a významně na Sama pohlédl.

„Shnilá?“

„Částečně. Posledních šedesát až devadesát centimetrů kýlu.“

„Je to nebezpečné?“

„Řekl bych, že když to tak někdo nechá moc dlouho, mohlo by mu to časem pěkně zatopit.“

„Mohl bych s tím něco udělat hned teď?“

„No, neřekl bych, že hned teď. A vzhledem k tomu, kolik mám touhle roční dobou práce, určitě to nějaký čásek potrvá, než se k tomu dostanu. Potom, řekl bych, to uřízneme asi až sem. Musí se vyndat celá tahle část. Potom se musí vyříznout pěkný kousek dřeva, aby sem zapadl, a upevnit svorníky tady v těch místech. Nakonec se sem po obou stranách přidělají plechové pláty, musejí se po celé délce pořádně přišroubovat. Zkontroloval jsem i zbytek lodi a ten je v pořádku.“

„Kdy bych to měl udělat, Jakeu?“

„Řekl bych, že tak v říjnu, až ji vytáhnu ven z vody, to na ni budete mít dost času. A budete ji ještě celé léto moct používat. A teď to obejdi, ukážu ti, kde je velká díra. Tady. Podívej se. Dřevěný obklad je trochu popraskaný a je tady taková trhlina. Na tomhle místě z ní vytekla spousta vody.“

„Není to těsnění trochu moc široké?“

Jake sáhl pod loď a zpod příčného prkna skluzu vytáhl tenký kus dřeva. „Uřízl jsem tenhle kousek, zdá se, že tam dobře pasuje. Chtěl jsem ho ještě naimpregnovat a přitlouct na místo, ale už jsem se k tomu nedostal. Myslím, že to hravě zvládnete sami. Ukážu ti, kde je kbelík s tmelem, Same. A vás, děti, chci dneska vidět, jak přiložíte pěkně ruku k dílu. Ne abys utekl jako minule, Bucky. Poctivě šmirgluj, budeš mít pěkné svaly. Vzali jste si s sebou na pomoc tu svou starou Marilyn?... Co se děje? Řekl jsem něco špatného?“

„Pojďme si vzít ten tmel,“ řekl Sam. Cestou k přístěnku vypověděl Jakeovi, co se jim přihodilo se psem.

Jake si odplivl přímo na jeden prázdný plechový barel od benzínu. „Musí to ale být zatracenej všivák, když dokázal otrávit psa.“

„To jo.“

„Když byl ještě naživu můj táta, chodíval sem jeden chlápek. Většina lidí tvrdí, že ryby nic necítí. Studená krev a tak. Ale on tady vždycky čistil ty ryby ještě živé, jak je vytáhl z kádí na návnady, odstraňoval jim šupiny a porcoval je a sledoval, jak sebou mrskají. Zdálo se, že ho to vzrušuje. Nakonec jsme ho odtud vypráskali. Ztratil jsem zákazníka na návnady, ale co. Někteří lidi mají podivné sklony. Pro děti to určitě muselo být hrozné, co? Nebyla právě bojovná, ale byla moc přátelská. Tak, tady je ten tmel. Počkej, sundám ti z něj víko. Vezměte si na to tuhle gumovou těrku a nepokoušejte se ji tam strkat moc zbrk-

le. Nabírejte po troškách a držte ji rovně. Fenka Dona Langlyho, taky setter, vrhla před pár týdnů štěňata. Zase se spustila. Don si myslí, že tentokrát na ni vlezl čau čau, ale štěňata jsou fakt roztomilá. Chce je dát do dobrých rukou, když už je odchovali.“

„Díky, Jakeu. Snad později.“

„Někdy je dobré pořídit si hned dalšího. Asi by to chtělo ještě trochu tmelu. Dobře ho rozetři. Co bude kolem, můžete utřít hadrem.“

Když před zraky celé rodiny zatloukl klín na místo, Sam rozdělil práci. Všichni teď pilně smrkovali. Slunce páliło. Byla to těžká práce. Po půl hodině si Sam svlékl košili a pověsil ji na kozu na řezání dříví. Lehký vánek z jezera mu chladil štíhlá zpocená záda. Bucky byl nečekaně vážný a usilovně pracoval.

Když šel kolem Gil Burman a na okamžik se zastavil, využil toho Sam jako záminky pro vyhlášení přestávky. Jamie a Bucky vyrazili s dolarem v kapse za Jakem, aby od něj koupili dvě piva a tři coly.

„Máš ty ale ukázněnou posádku,“ prohodil Gil. Gil byl čtyřicetiletý viceprezident banky a šéf úřadu pro správu majetku v New Essexu. Před rokem se přistěhoval do Harperu. Byl to vysoký, předčasně šedivější muž a za ženu měl temperamentní, trochu praštěnou rudovlásku. Sam a Carol měli Gila a Betty rádi.

„Honí nás bejkovcem,“ žertovala Carol.

„Já jsem o své pomocníky přišel kvůli závodům pramic. Pojedou se dnes odpoledne. Všichni se na ně chystají.“

„*Královna džungle* potřebuje nějakou opravu?“

„Copak se vůbec někdy stane, že by ji nepotřebovala? Tentokrát je zpráchnivělá palubní deska. Je to mizernej starej krám. Nikdy nepochopím, proč ji vlastně máme. Carol, už ti Betty volala kvůli příštímu pátku?“

„Ještě ne.“

„V pátek totiž propukne velké soiré starého Burmana, děti. Vzadu za domem budeme opékat řízky a přitom se pořádně namažeme martinim. Pak budou následovat opilecké hovory a rodinné bitky. Musíme tam pozvat spoustu pitomců, takže bychom moc potřebovali, aby tam byli nějací naši kamarádi, aby zachránili situaci.“

Carol se ohlédla po Samovi a potom řekla: „Moc rádi bychom přišli, ale je v tom takový zádrhal. Já už tou dobou budu asi pryč. Mohla bych to říct Betty až koncem týdne?“

„Třeba těsně před začátkem. Bude to velký večírek.“

Mezitím se vrátili chlapci s pivem a colou. Sam poodešel stranou, aby si s Gilem promluvil obchodně. Banka měla ve správě nejednu nemovitost, kterou zastupovala firma Dorrity, Stetch & Bowden. Jak tak hovořili, Sam se letmo ohlédl po své rodině. Carol honila potomky zpět do práce. Nancy měla na sobě velmi krátké staré vybledlé červené šortky a žlutou plátěnou podprsenku. Její dlouhé, dohněda opálené nohy byly štíhlé a pěkně tvarované. Seděla na bobku a hbitě se činila se smírkovým papírem. Hladké mladé zádové svaly se jí pod kůží smršťovaly a zase natahovaly.

Když Gil odešel, pustil se Sam zase do práce. V jednu hodinu Carol prohlásila, že je čas na oběd. Odběhnou si domů, nají se a vrátí se zpátky. Tehdy z Nancy vylezlo, že řekla Tommymu Kentovi, co dnes budou dělat, a on prý se dal slyšet, že se tu možná zastaví a pomůže jim, takže kdyby jim to nevadilo, ona by zůstala tu a pracovala a oni by jí z domova přinesli sendvič.

Sam odvezl Carol a chlapce domů. Na přední verandě seděl Mike Turner a čekal na Jamieho. Carol připravila bohatě obložené sendviče a velikou konev chlazeného čaje. Když balila sendvič pro Nancy, otočila se k Samovi a zeptala se: „Hodně pospícháš do práce?“

„Chtěl bych natřít trup lodi, než se setmí.“

„Zkusím přimět Buckyho, aby si trochu zdříml. Je úplně vysílený. Určitě se bude vzpěčovat, ale za deset minut už bude spát jako dudek. Jed' napřed a já s chlapci dorazíme tak za hodinku.“

Nasedl do MG a odjel zpátky do doku. Kráčel kolem přístěnku. V ruce nesl sendvič a malou termosku s čajem. Nancy pracně šmirglovala ohyb na vnitřní straně trupu, kam se šlo jen velmi těžko dostat. Usmála se na něho.

„Tak ten tvůj ideální muž ještě nepřišel?“

„Ještě ne, tati. Mimochodem, tak už se tomu dneska neříká.“

„Tak jak se tomu tedy říká?“

„No... spřízněná duše.“

„Panebože.“

„Prosím tě, tati, postav ty věci sem. Chtěla bych to tady napřed do-dělat.“

Popošel několik kroků a položil sendvič a termosku na kozu. Když si rozepínal košili, zůstal stát otočený zády k Nancy. Na třetím knoflí-

ku jeho prsty ztuhly. Asi sedm metrů od něho seděl na nízké hromadě dřeva Max Cady. V ruce držel plechovku s pivem a kouřil doutník. Měl na sobě žlutou úpletovou sportovní košili a kalhoty s nažehlenými puky v barvě ocelové modři. Usmíval se na Sama.

Sam došel až k němu. Těch sedm metrů mu připadalo nekonečně dlouhých. Úsměv v Cadyho tváři se nezměnil.

„Co tady děláte?“ zeptal se Sam tichým hlasem.

„Piju pivo, poručíku, a kouřím tenthle doutník.“

„Nechci, abyste tu takhle okouněl.“

Cady vypadal pobaveně. „Ten chlápek mi prodal pivo a já teď zvažuju, jestli si nemám pronajmout loď. Naposledy jsem chytal ryby, když jsem byl dítě. Berou tady na jezeře?“

„Co chcete?“

„To je vaše loď, jo?“ ukázal doutníkem k lodi, dvojsmyslně mrkl a pokračoval: „Pěkně tvarovaná, poručíku.“

Sam se ohlédl a uviděl Nancy, jak sedí na bobku, krátké červené šortky těsně obepnuté kolem mladých boků. „Zatraceně, Cady, já –“

„Když má člověk takovou milou rodinu, zaměstnání a takovouhle loď, musí to být fajn. Vyjet si takhle na jezero a jen tak se flákat. Když je jeden za mřížema, má dost času přemýšlet o takových věcech. Však víte. Je to jako sen.“

„O co vám jde? Co vlastně chcete?“

Výraz v malých zapadlých hnědých očích se změnil, i když úsměv dál odhaloval laciné bílé zuby. „Když jsme ve třiačtyřicátém začínali, byli jsme na tom skoro stejně, poručíku. Vy jste sice měl senzační vzdělání, hodnost a zlaté prýmký, ale oba jsme měli ženu a děcko. Věděl jste to?“

„Vzpomínám si, že jsem slyšel, že jste byl ženatý.“

„Oženil jsem se, když mi bylo dvacet. Klukovi byly čtyři roky, když jste mě poslal za mříže. Naposledy jsem ho viděl, když mu bylo pár týdnů. Když jsem dostal doživotí, pustila mě Mary k vodě. Ani mě nenavštívila. Nikdy. Když je někdo na celý život v base, nedělají s rozvodem žádné štráchy. Podepsal jsem jí všechny papíry. Žádný další dopis jsem od ní nedostal. Ale bratr mi napsal, jak se znovu vdala. Vzala si tam v Charlestonu, v Západní Virginii, jednoho instalatéra. Měla s ním hromadu dětí. Můj bratr mi poslal výstřížek z novin, když

se zabil kluk. Můj kluk. To bylo v jednapadesátém. Bylo mu dvanáct a spadl ze skútru pod kamion.“

„To je mi líto.“

„Opravdu, poručíku? To je od vás milé. Opravdu moc milé. Když jsem se dostal zpátky do Charlestonu, vyhledal jsem Mary. Když mě poznala, málem ji ranila mrtvice. Děcka byly ve škole a instalatér v práci. To bylo loni v září. Víte, poručíku, ztloustla, ale je to pořád ještě pěkná ženská. Všechny ženské z toho kraje jsou pěkné. Horalky z okolí Eskdale. Musel jsem vyrazit dveře, abych si s ní mohl promluvit. Rozběhla se a chytla takový ten pohrabáč, co bývají u krbu, a snažila se mě s ním praštit po hlavě. Sebral jsem jí ho, ohnul ho nadvakrát a hodil do krbu. Pak se konečně umoudřila a šla se mnou do auta. Vždycky měla mizernej charakter.“

„Proč mi to všechno vykládáte?“

„Chci, abyste měl jasnou představu, už jsem vám to řekl minulý týden. Odvezl jsem ji do Huntingtonu – to je jenom asi osmdesát kilometrů – a večer jsem ji přinutil zavolat z telefonní budky tomu jejímu instalatérovi. To už dělala přesně to, co jsem po ní chtěl. Musela mu říct, že si od něj a od dětí potřebuje odpočinout. Rozeřval se do telefonu a já jsem zavěsil. Donutil jsem ji napsat milostný dopis i s datem, ve kterém mě prosí, abych ji na chvíli odvezl někam pryč. Musela tam napsat spoustu sprostřáren. Zůstal jsem s ní asi tři dny v jednom hotelu v Huntingtonu. Pak už jsem ale měl dost těch věčných nářků a bédování, co dělají děti a ten její instalatér. Už se nebránila, ale byla poznamenaná. Od toho prvního dne, kdy se mi pokusila utéct. Už jste v obraze, poručíku?“

„Myslím, že ano.“

„Když už jsem jí měl dost, řekl jsem jí, že jestli se jen pokusí ceknout něco policajtům, pošlu instalatérovi fotokopii toho jejího psaní. A vrátím se a pak se uvidí, jestli by nešlo hodit pár instalatérových dětiček pod nějaký ten kamion. To na ni zapůsobilo. Musel jsem do ní nalejt aspoň pětinu flašky kořalky, aby byla úplně namol. Potom jsem ji odvezl přes Big Sandy do Kentucky, a když jsem u Graysonu narázil na jeden z těch ubohých hotýlků u silnice, vynesl jsem ji ven a naložil do jedné staré kraksny, co tam parkovala. Její boty a šaty jsem vyhodil o dva kilometry dál do pole. Dal jsem jí dostatek příležitosti, aby si našla cestu domů.“

„Chcete mě zastrašit?“

„Ne, poručíku. Tohle je jen část celkového obrazu. Měl jsem spoustu času na přemýšlení. Však víte. Vzpomínal jsem, jaké to bylo, když jsme se vzali. Vrátil jsem se do Charlestonu na dovolenou. Bylo mi dvacet. To bylo v devětatřicátém a já měl odsloužené dva roky. Nijak jsem se nehnal do ženění, ale ona přijela jednou v sobotu večer do města s celou svou rodinou, bylo jí sedmnáct a když jsem se po nich tak koukal, říkal jsem si, že to jsou určitě lidi z hor. Moje rodina pocházela z okolí Brounland, kde žila, než se přestěhovala dolů do Charlestonu. Chodil jsem za nima po městě a nespouštěl z ní oči. Dobře si vzpomínám na tu sobotní noc po večerní zavírací hodině, jaká potom byla svatba a jak za mnou přijela do Louisiany, když jsme měli manévry, než nás nalodili. Chtěla být pořád se mnou. Byla věřící a pocházela z velké rodiny vykladačů bible. To jí ale nijak nebránilo, aby se zajímala o sex.“

„Už nechci nic poslouchat.“

„Ale budete, poručíku. Chcete něco vysvětlit. A já mám pro vás tohle vysvětlení. Když mi můj bratr napsal, že se znovu vdala, všechno, co jsem vám tu teď vykládal, jsem si pečlivě naplánoval, a přesně tak se to i stalo. Změnil jsem jen drobné detaily. Chtěl jsem ji mít u sebe týden a ne jen tři dny, ale prohrála moc rychle.“

„Takže?“

„Vás si tady považují jako známého, chytrého právníka, poručíku. Přemýšlel jsem o ní a přemýšlel jsem i o vás.“

„Na mě jste si taky vymyslel nějaký plán?“

„Konečně se začínáte chytat. Pro vás jsem si ale nemohl přichystat plán, protože jsem o vás nic nevěděl. Nebyl jsem si ani jistý, jestli vás vůbec najdu. Doufal jsem jenom, že vás nezabili nebo že jste neumřel na nějakou nemoc.“

„Chcete mi vyhrožovat?“

„Já vám nevyhrožuju, poručíku. Už jsem řekl, začínali jsme skoro stejně. Vy jste teď o ženu a tři děti napřed.“

„A vy chcete, abychom na tom byli zase stejně.“

„To jsem neřekl.“

Upřeně hleděli jeden na druhého a Cady se pořád ještě usmíval. Vypadal naprosto uvolněně. Sam Bowden cítil, jak tuto situaci není

schopen zvládnout. „Otrávil jste nám psa?“ vyštěkl, ale vzápětí toho litoval.

„Psa?“ Cadyho oči zasvítily výsměšným překvapením. „Já, a otrávit psa? Proč, poručíku? Urážíte mě.“

„Nechte toho!“

„Čeho mám nechat? Ne, neotrávil bych vašeho psa, stejně jako vy byste mi nepověsil na paty fízla v civilu. Vy byste přece nic takového neudělal.“

„Takžes to udělal, ty všiváku!“

„Musím být opatrný. Nesmím vás praštit, poručíku. Zavřeli by mě za napadení. Nechcete doutník? Jsou to dobré doutníky.“

Sam se bezmocně otočil k odchodu. Nancy přestala pracovat. Postavila se a pozorně se na ně dívala. Oči měla přivřené a kousala si spodní ret.

„To je moc pěkně stavěná holka, poručíku. Skoro stejně vlnadná jako vaše žena.“

Sam se obrátil a v slepé zuřivosti se rozmáchl. Cady odhodil plechovku a obratně zachytil ránu dlaní pravé ruky. „Každý člověk má šanci uštvít druhému jednu ránu za život, poručíku. Vy jste tu svoji už zasadil.“

„Vypadněte odtud!“

Cady vstal. Posunul si doutník do koutku úst a pokračoval: „Jasně. Ještě nějakou chvíli, a už si možná uděláte celou představu, poručíku.“ Odkráčel směrem k přístěnku, lehce a bezstarostně. Zašklebil se zpátky na Sama, rukou s doutníkem zamával Nancy a zavolal: „Ještě se uvidíme, krasavice.“

Nancy přistoupila k Samovi. „To byl on? Vid’? Tati! Vždyť ty se celý třeseš!“

Sam ji ignoroval a vyrazil za Cadym okolo přístěnku. Cady se usadil za volantem starého šedého chevroletu. Zářivě se usmál na Sama a Nancy a odjel.

„To je on, vid’? Je odporný! Když se na mě tak díval, naskočila mi po celém těle husí kůže, jako kdyby po mně lezl červ.“

„To je Cady,“ řekl Sam nezvykle chraptivým hlasem.

„Proč přišel až *sem*?“

„Aby na nás trochu víc přitlačil. Ví Bůh jak nás tu našel. Jsem rád, že tu nebyla tvá matka a chlapci.“

Vraceli se zpátky k lodi. Rychle na ni pohlédl, jak kráčela vedle něj. Její tvář byla vážná, zamyšlená. Toto nebyl problém, který by tížil jen jeho a Carol. Vtahoval do sebe i děti.

Nancy k němu vzhlédla. „Co s tím budeš dělat?“

„Nevím.“

„Co udělá?“

„To taky nevím.“

„Tati, pamatuješ, jak jsem kdysi, když jsem byla malá holčička, měla po návštěvě cirkusu ty noční děsy?“

„Pamatuju. Jak se jmenoval ten lidoop? Aha, Gargantua.“

„Správně. Ta klec, co ho v ní chovali, měla skleněné stěny. Držels mě na ruce a já si vzpomínám, jak se otočil a podíval se přímo na mě. Na nikoho jiného. Na mě. A já jsem cítila, jak se ve mně něco sevřelo a odumřelo. Bylo to něco bestiálního, co nemělo právo pohybovat se ve světě, ve kterém jsem žila já. Víš, co tím myslím?“

„Jistě.“

„Ten člověk mi to všechno připomíná. Měla jsem z něj skoro tentýž pocit. Slečna Boyceová by řekla, že jsem nerealistická.“

„A kdo je slečna Boyceová? To jméno jsem už slyšel.“

„To je naše profesorka angličtiny. Vždycky říká, že dobrý román je dobrý proto, že se v něm postavy vyvíjejí a nikdo není úplně zlý, ani úplně dobrý. Ve špatném románu jsou hrdinové stoprocentně vzorní a padouchové stoprocentně zlí. Já si ale myslím, že tenhle člověk je jednoznačně zlý.“

Nikdy předtím, uvažoval, jsme nebyli schopni mluvit spolu jako dva sobě rovní, dospělí lidé, aniž bychom pociťovali jistý ostych. „Myslím, že kdybych chtěl, dokázal bych mu porozumět. Prošel drsnou, brutální zkušeností, byl vyčerpaný z bojů a odtud se dostal rovnou do pracovního tábora. Na doživotí. To je prostředí, kde člověk ještě víc zhrubne. Předpokládám, že to nemohl považovat za přiměřenou odměnu za prokázané služby. Musel tu být někdo, kdo by za to nesl vinu. Sám sobě ji nedokázal přiznat. Stal jsem se mu symbolem. On nevidí mě. Nevidí Sama Bowdena, právníka, člověka, který má svůj domov a výrazně vyvinutý smysl pro rodinu. Vidí ve mně pořád jen poručíka, mladého vojenského soudce, překypujícího puritánskou spravedlností, který mu zničil život. Pro tuto chvíli bych si přál být

jedním z těch tvých stoprocentních hrdinů a nemít hlavu plnou výhrad, postranních myšlenek a rozumových důvodů.“

„V hodině psychologie nám profesor Proctor říkal, že všechny duševní choroby jsou vlastně stavem, kdy jedinec není schopen racionálně interpretovat realitu. To mi utkvělo v paměti. Jestli tedy pan Cady není schopen racionálně uvažovat...“

„Jsem přesvědčený, že je duševně nemocný.“

„Neměl by se tedy léčit?“

„Zákon v tomto státě je konstruován tak, aby chránil lidi před případným nesprávným soudním rozhodnutím. Jen blízký příbuzný může podepsat papíry, na jejichž základě je možné určitou osobu umístit na pozorování v psychiatrické léčebně, obvykle na šedesát dní. Anebo pokud se dotýčný dopustí násilného trestného činu, popřípadě se na veřejnosti chová divně, může být hospitalizován na základě svědectví strážců veřejného pořádku, kteří tohoto chování byli svědky. Jiná možnost neexistuje.“

Otočila se a přejela prsty po vyhlazené straně lodního trupu. „Nedá se s tím tedy moc dělat.“

„Byl bych velmi rád, kdybys zrušila tu svou dnešní schůzku. Nenařizuju ti to. Pravděpodobně by ti nehrozilo žádné nebezpečí, ale my bychom si nebyli jistí, jestli je to doopravdy tak.“

Zamračila se. Chvilí přemítala. „Zůstanu doma.“

„Myslím, že už můžeme otevřít barvu.“

„Dobře. Řekneš o tom mamince?“

„Ano. Má právo vědět o všem, co se děje.“

Tommy Kent se objevil jen několik minut předtím, než se vrátila Carol s chlapci. Byl to štíhlý, hezký chlapec, zdvořilý, zábavný i dostatečně uctivý. Dostal štetku. Natírali spolu s Nancy stejnou partii lodi a vzájemně se peskovali za nedbalou práci. Žádné ohnivé pohledy. Žádný nádech zbožňování. Byla ostrá, obratně si s ním pohrávala a provokovala ho s troufalou sebedůvěrou i jistou sebeúctou, vědoma si své přitažlivosti. Sam nevycházel z údivu nad zdáním profesionality, s jakou ovládala ostří svých dívčích zbraní, jako by se opírala o dlouhou zkušenost. Chovala se k němu jako k lehce neschopnému staršímu bratrovi, což samozřejmě byla ta nejlepší možná taktika vůči takové školní hvězdě, jakou byl Tommy Kent. Sam, který je po očku pozoroval od ohybu lodi z místa, kde maloval, zpozoroval jen jednu jedinou

vadu na její naprosté přirozenosti. Nezaujala jedinou pózu nebo postoj, které by byly nějakým způsobem toporné nebo neohrabané. Pohybovala se opatrně, jako by tančila. Slyšel, jak odřekla schůzku. Omluvila se jen do té míry, aby se vyhnula hrubosti. Vyjádřila se neurčitě, přesně tak, aby v něm vzbudila podezření a žárlivost. Sam postřehl zachmuřený výraz v Tommyho tváři, když se od něj Nancy odvrátila, a pomyslel si: mladý muži, má dcera právě hodila udičku. Drží ji pevně v rukou a má dokonale nastavený háček. Až přijde čas, bude stejně šikovná i pokud jde o síť, a ty sebou budeš házet na dně člunu a koulet očima a žábry se ti budou chvět. Pike Foster nikdy neměl šanci. Je připravená hrát vyšší hru.

Když přijela Carol a přiměla Nancy, aby si udělala chvilíčku volno, snědla sendvič a vypila čaj, pustili se všichni čtyři mladí zase do práce. Sam koupil dvě piva, odvedl Carol do jednoho z těch chátrajících Jakeových doků a posadil ji vedle sebe. Tam, s nohama klátícíma se nad vodní hladinou, jí pověděl o Maxu Cadym.

„Tady!“ zvolala s očima široce rozevřenýma. „Přímo tady?“

„Přímo tady. Ve chvíli kdy jsem se vrátil, pozoroval Nancy. Když jsem se na ni podíval, uviděl jsem ji náhle jeho očima. Nikdy nevypadala méně oblečená, dokonce ani v těch bikinách, které jí dovoluješ mít na sobě, jen když jsme na ostrově, kde nejsou druzí lidé.“

Hystericky sevřela prsty okolo zápěstí, pevně zavřela oči a prohlásila: „Je mi z toho nanic. Panebože, Same! Co s tím chceš dělat? Mluvil jsi s ním? Zjistil jsi něco o Marilyn?“

„Mluvil jsem s ním. Nakonec jsem se úplně přestal ovládat. Pokusil jsem se ho uhodit. Ze všech sil. Chtěl jsem ho praštit, když seděl. Měl jsem po něm raději mrsknout tenisový míček. Zezadu. To jeho zpropadené předloktí je silnější než moje stehno. A hbitý je jako lasička.“

„A co Marilyn?“

„Popřel to. Ale tak, že jedním dechem zároveň přiznal, že to udělal.“

„Co ještě řekl? Vyhrožoval?“

Sam byl na okamžik v pokušení nechat si historku o Cadyho ženě pro sebe. Pak však pokušení překonal a pokusil se vypovědět jí všechno bez zbytečných emocí. Carol ho nepřerušovala. Když na ni pohlédl, připadalo mu, jako by za tu chvíli náhle a strašlivě zestárla. Byl velmi pyšný na to, že ve svých sedmatřiceti letech byla Carol ženou

neurčitěho stáří, někdy vypadala na třicet, a byly chvíle, kdy vypadala i na nádherných, zázračných pětadvacet. Nyní, s pokleslými rameny a ztrhanou tváří, ji poprvé uviděl tak, jak bude vypadat, až bude velmi, velmi stará. „To je ohavné,“ zašeptala.

„Je.“

„Ubohá žena. A jak zákeřně nám vyhrožuje. Nepřímo. Ví Nancy, kdo to byl?“

„Zprvu si ho nevšimla, až ke konci. Když nás viděla se dohadovat, napadlo ji to. Když jsem se po něm ohnal, byla si tím už jistá. Bere to rozumně. Jsem na ni velmi hrdý. Dobrovolně odřekla dnešní rande.“

„To jsem ráda. Není Tommy milý?“

„Docela milý, ale prosím tě, nezačínej zase mluvit tak, jako by jí bylo osmnáct. Tenhle je z lepšího těsta než byl Pike. A zdá se, že to s ním umí. Nemám zdání, kde se to naučila.“

„To není nic, co by se člověk naučil.“

„Zřejmě to zdělila po tobě, miláčku. Vzpomeň si na tu kavárnu, jak jsem se rozhlížel, kde je nějaké volné místo, a hleděl si svého...“ Snažil se mluvit lehkým tónem, ale věděl, jak falešně to zní. Seděla se skloněnou hlavou a v jejích černých řasách zahlédl slzy. Vzal ji kolem ramen.

„Všechno bude v pořádku,“ řekl. Prudce zavrtěla hlavou. „Vypij si to pivo, miláčku. Podívej. Je sobota. Sluníčko svítí. Je tu celá naše rodina. Zvládneme to. Na Bowdenovy si nikdo nepřijde.“

Promluvila tlumeným hlasem: „Vrať se zpátky a pomoz jim. Já tu ještě chvíli zůstanu.“

Když se zase chopil šetky, ohlédl se zpět. Vypadala malá na přístavní hrázi. Drobná, bezvýznamná a strašlivě vyděšená.

Carol se seznámil koncem dubna roku 1942 – byl to pátek odpoledne – v samoobslužné restauraci Horn and Hardart nedaleko areálu O Pensylvánské univerzity. Studoval v posledním ročníku právnické fakulty. I ona byla studentka.

Když nenašel volné místo v přízemí, vystoupil s tákem do prvního poschodí. Bylo tam skoro stejně plno jako dole. Rozhlédl se po místnosti a vzadu u zdi uviděl u malého stolku pro dva sedět samotnou mimořádně hezkou dívku. Podle všeho si četla v učebnici. Být to ještě tak před rokem, nikdy by nedošel až k ní, nepostavil ták na roh stolu a nezeptal se: „Dovolíte?“ Ne že by byl nějak zvlášť stydlivý, ale když měl navázat rozhovor s dívkou, kterou neznal, býval tak trochu neobratný. Avšak psal se rok 1942 a ve světě vládl nový duch plný nejistot a zvrátů. Staré zvyky se rychle měnily. V těch dnech pilně studoval, avšak byl duben a vzduch byl plný vůně jara. A tohle byla opravdu vzácně pěkná dívka.

„Dovolíte?“

Vrhla na něj rychlý, chladný pohled a znovu se zadívala do knihy. „Prosím,“ odtušila.

Srovnal ták, usadil se a dal se do jídla. Ona už byla po obědě a ještě dojídala tvarohový koláč. Vidličkou napichovala maličké kousky, aby jí dlouho vydržel. Podle všeho nejevila nejmenší chuť odtrhnout zrak od knihy, a tak si ji mohl v klidu prohlédnout. Bylo nač se dívat. Dlouhé černé řasy, hezké obočí a výrazné lícní kosti. Podivuhodné husté černé vlasy. Na sobě měla zelený kostým z uzlíkové látky a žlutou, u krku lehce nabranou blůzku. Usilovně přemýšlel, co by teď asi udělali někteří jeho světáčtí kamarádi, jak nenuceně a sebevědomě by asi dovedli navázat rozhovor. Za malou chvilku dojí tvarohový koláč, dopije kávu a odejde. A on tu zůstane sedět sám se svými úvahami o tom, co měl říct.

V té chvíli poznal text, který studovala. Učil se z něj, když se připravoval na první státnici. Byla to Durfeyova *Abnormální psychologie*. Když si svůj výstup předem několikrát v duchu zkusil, pronesl nahlas co nejhlostejněji: „Tyhle přednášky mi daly pořádně zabrat.“

Pohlédla na něj, jako by ji překvapilo, že s ní u stolu ještě vůbec někdo sedí. „Skutečně?“ A znovu se zahloubala do knihy. To nebyla otázka. To byl konec rozhovoru.

Zaraženě se ohradil: „Já... jsem měl totiž námitky vůči nevyhraněnosti toho oboru. Mají všechno zdefinované a rozškátulkované, ale nezdá se, že by byli opravdu schopní ty jevy... posoudit.“

Pomalů zavřela knihu, ale jedním prstem si stále držela místo, kam došla. Dlouze se zahleděla na něj i na jeho talíř. Zatoužil po tom, aby si byl objednal něco důstojnějšího, než párky s fazolí.

„Vy neznáte ustálená pravidla?“ zeptala se chladně.

„Jaká pravidla?“

„Nepsaný zákon téhle skvělé univerzity, že přece vy, senioři, se nebudete zahazovat a zapřádat hovory se studentkami. Jsme jen ubohá, nudná a krátkozraká stvoření, která vy, páni studenti, nazýváte knihomoly. Nestojíme vám za povšimnutí. Když nějaký dobrý duch z vašeho ctěného bratrstva udělá tu nebetyčnou společenskou botu a přivede si knihomolku, dočká se od ostatních jen krajního opovržení. Takže byste udělal líp, kdybyste odsvištěl někam na Bryn Mawr a zkusil štěstí tam.“

Cítil, jak červená a jak mu na čele vyráží pot. Ona znovu otevřela knihu. Jeho neohrabanost se pomalu měnila v hněv. „Fajn. Dovolil jsem si vás vyrušit. Jestli se mnou nechcete mluvit, tak to řekněte rovnou. To, že jste hezká, vás ještě neopravňuje k tomu, abyste se chovala hrubě. Já jsem žádný nepsaný zákon nezavedl. Ani si tady nedávám rande se studentkami, protože jsem náhodou zasnoubený s jednou dívkou z New Yorku.“

Nic nenasvědčovalo tomu, že ho poslouchala. Chtěl si napíchnout párek, ale ten se mu vysmekl a přistál mu v klíně. Když ho položil zase zpátky na talíř, řekla: „Tak proč se mě tedy pokoušíte sbalit?“

„To je ale ztraceně arogantní, nemyslíte?“

Upřeně se na něj zahleděla a našpulila rty. Její oči byly tak temně hnědé, že vypadaly úplně černé. „Skutečně?“

„Arogantní a přesprátiš sebevědomé. Vůbec jsem vás nehodlal balit. A i kdybych chtěl, rychle by mě přešla chuť.“

Ušklíbala se na něj širokým šibalským úšklebkem. „Vidíte? Přiznáváte, že jste na to myslel.“

„Nemyslel!“

„Pro většinu lidí na tomhle světě je nemyslitelné, že by mohli být aspoň trošku čestní a upřímní. Vy tedy určitě nejste ten typ.“

„Co se týče mě, jsem naprosto upřímný.“

„O tom pochybuju. Ale uvidíme. Představte si, že bych na ten váš úhybný manévr zabrala jako hladový okoun na návnadu. A že bychom spolu na dané téma zapředli opravdu vážný rozhovor. Vy byste si všiml, že se tak trochu potýkám s tímhle tvarohovým koláčem, šel byste mi koupit další kávu a já bych se rozplývala obdivem nad tím, jaký jste vykonal hrdinský skutek. Potom bychom spolu odešli a dejme tomu, že vy byste měl od dvou hodin přednášku. Bavili bychom se spolu tak dlouho, až už by do ní zbývalo jenom pět minut. A teď buďte upřímný. Stojíme před školou. Já se usmívám a říkám, že to bylo strašně zajímavé. Ted' pozor, máte příležitost být upřímný. Nechal byste přednášku přednáškou a doprovodil mě do té mé špinavé koleje?“

„Samozřejmě že ne.“ Podívala se na něj s úsměvem, který ho dováděl k zuřivosti. Znovu se zamyslel. Povzdechl.

„O.k. Tak tedy ano, nechal. Ale určitě by to neprobíhalo takhle, a proto je to nefér.“

Podávala mu ruku. „Gratuluji. Jste skoro upřímný. Jmenuji se Carol Whitneyová.“ Její stisk byl pevný. Rychle stáhla ruku zpět. „Co se týče vaší další informace, já jsem zase zasnoubená s jedním úžasným klukem, který je momentálně dole v Pensacole a učí se létat. Takže žádné mnohoznačné úsměvy a významné pohledy.“

„Sam Bowden,“ řekl a usmál se na ni. Pokynul hlavou směrem k její knize. „Ty přednášky mi daly fakt zabrat.“

„Tak se dejte zase pěkně dohromady. Myslím, že se mi líbíte, Same Bowdene. Kdy vám ty přednášky daly zabrat?“

„To už je pár let. Ted' jsem na právnické fakultě. V posledním ročníku.“

„A co potom?“

„Asi to bude nějak souviset s válkou. Claire chce, abych dokončil školu, získal diplom a neprovedl nic, čemu ona říká hloupost. Její otec má v New Jersey továrnu a je přímo zavalený válečnými kontrakty. Claire mě přemlouvá, abych v tom jel s ním. On je pro, a dokonce mi vybavil odklad. Ještě jsem se ale nerozhodl. Chceme se vzít hned po promoci. To se vám každý takhle zpovídá?“

„Jsem soucitný typ. Bill a já se zase vezmeme, jakmile mu připnou odznak námořního letce. Nejsem dědičkou zbrojovky v New Jersey, a

i kdybych byla, nedokázala bych mu to vymluvit. Je létáním posedlý. Ani to nebudu zkoušet.“

Přestože jí nepřinesl další kávu, odešli spolu a on poznamenal: „Doprovodím vás na tu vaši špinavou kolej.“

„Nemáte tu někde nablýskané auto se stahovací střechou?“

„Ne. Patřím k pracujícím lidu.“ Přizpůsobil svůj krok její pomalé chůzi. „První dva roky na škole byly snadné. Potom mi zemřel otec. S letními brigádami a všelijakými částečnými úvazky jsem vydržel. Poslední tři měsíce už nepracuju. Když budu šetrný, mám dost na to, abych s tím vystačil až do konce. Všechn čas teď chci věnovat učení. Ale je to stejně trochu absurdní, když se vlastenectví dostane do křížku s penězi.“

„Jak to myslíte?“

„Můj bratr a já musíme podporovat matku. Nevystačí se svým příjmem. On je ženatý, ale jsou bezdětní. Matka žije u nich v Pasadeně. George má každou chvíli narukovat. Pro mě je to jistě dobrý důvod, abych se moc nehnal do armády. Podpora z platu dvou amerických vojáků by asi byla dost hubená.“

„Takže továrna v Jersey vypadá slibně.“

„Nebo aspoň nějaké provize kdyby z toho kápily.“

„Já nemám ani groš. Jsem jedináček. Matka mi umřela před deseti lety. Táta mi může posílat jen tolik, abych z toho vyžila. Kdykoli se mu podaří vydělat něco navíc, hned se pouští do všelijakých riskantních podniků s naftovými vrty, ale ty jsou pořád suché. Táta se ale nevzdává.“

Když došli k její koleji, vyřkl osudovou otázku. Zaváhala a potom odpověděla: „Ano, budu tam zítra ve stejnou dobu.“

Koncem týdne už spolu trávili všechny volné chvíle. Probrali všechno možné. Ujistili se navzájem o tom, že jejich vztah je čistě platonický. Často spolu hovořili o lásce a věrnosti Billovi a Claire. Byli skálopevně přesvědčeni, že Bill ani Claire by proti tomuto počestnému vztahu mezi mužem a ženou nemohli nic namítat. Přestože ho schůzky připravovaly o studijní čas, cítil, že mu to myslí daleko rychleji a pronikavěji, že je neobyčejně výkonný a že dělá dobře. Neměli peníze. Avšak do Filadelfie vtrhlo jaro a oni nachodili bezpočet mil. Sedávali na lavičkách v parcích a mluvili a mluvili a mluvili. By-

lo to hluboké přátelství, nic víc. A vůbec nebylo důležité, že když ji viděl přicházet, zadržával se mu v hrdle dech.

Poctivě psal a telefonoval Claire. Ona zase psala Billovi a předčítala mu Billovy dopisy. Když přeskakovala osobní pasáže, zachvacoval ho temný hněv. Prohlásil, že Bill je určitě milý hoch. V duchu však byl přesvědčený, že to je chvastoun, intelektuální lehká váha, beznadějně a nevyléčitelně nevyzrálý typ. Aby se pomstil, předčítal Carol Clairiny navoněné dopisy. Zaráželo ho zjištění, jak je Claire povrchní.

K nevyhnutelnému zvratu došlo jedné hvězdnaté noci na konci května v městském parčíku. Rozprávěli o válce a o svém dětství, o hudbě, o piniích a nejlepších psích rasách. Potom mu řekla, že má ráno od osmi přednášku. Oba vstali. Zůstali stát proti sobě. Na její tvář dopadalo vzdálené světlo pouliční lucerny. Rozhostilo se napjaté ticho a on jí položil ruce na ramena. Prudce a impulzivně se mu vrhla do náruče a dlouhý nenasytný polibek je oba tak vzrušil, až se zapotáceli. Posadili se na lavičku a on jí v tom dlouhém a nádherném tichu držel za ruku, zatímco ona zaklonila hlavu a pohlédla na hvězdy. Líbali se znovu a znovu a jejich vzrušení i touha rostly, až ho nakonec jemně odstrčila.

„To bude hrůza, až to povím Billovi,“ řekla.

„A já Claire.“

„Pcha, Claire.“

„Pcha, Bill. V podstatě je to jednoduchý matematický problém. Budeme dva šťastní místo čtyř nešťastných.“

„Nejstarší rozumové zdůvodnění na světě, miláčku.“

„Prosím tě, řekni to ještě jednou.“

„Nejstarší –“

„Jenom to poslední slovo.“

„Miláčku? Panebože, vždyť už ti tak říkám celé týdny, i když ne nahlas. A je tu ještě obrovská spousta dalších slov. Celý seznam. Odříkáme si je. Můžeš začít.“

Zůstali vzhůru celou noc. Odpromovali. Snubní prstýnky poslali zpátky. Vzali se. Byli nezvratně a skálopevně přesvědčení, že žádní dva lidé v dějinách se tolik nemilovali jako oni dva nebo se k sobě po všech stránkách tak nehodili. Byl to tichý civilní obřad. Neočekávaný šek od jejího otce je finančně zabezpečil, dokud si on nevybavil důstojnickou hodnost a nepřihlásil se ve Washingtonu do služby.

Pronajatý pokoj v cihlovém domě v Arlingtonu byl jejich malým soukromým rájem.

Odjela s ním na Západní pobřeží a tam spolu zůstali tři týdny, během nichž Sam čekal v táboře Anza na nalodění. V té době byl už George v armádě šest měsíců. Carol okouzila Samovu matku i švagrovou. Dohodly se, že se raději přistěhuje k nim, než aby se vrátila k otci do Texasu. Když odjížděl, byla v sedmém měsíci a on byl šťastný, že bude bydlet s jeho matkou a Beth.

Odplul začátkem května 1943 a do Států se vrátil v září 1945 jako kapitán Bowden, dohněda opálený po čtyřicetidenní plavbě na poklopu pancéřové lodi, stíněném modrou plachtou. Vrátil se však do jiného světa. George padl v roce 1944 v Itálii a matka zemřela o dva měsíce později. Carolin otec zahynul při havárii na ropném vrtu v Texasu. Když prodala to, co zůstalo, zaplatila pohřební výlohy a vypořádala pozůstalost, zůstalo jí patnáct set dolarů. Sam si v Kalifornii zažádal o převelení do zálohy a bylo mu vyhověno. Nastěhovali se do malého domku v Pasadeně a on si pomalu zvykal na život se svou ženou a dcerou. Dva týdny po jeho příjezdu se vdala Beth. Vzala si staršího muže, vdovce, který byl k těmto dvěma osamoceným ženám laskavý.

Za další dva týdny, po dlouhém telefonickém rozhovoru s Billem Stetchem, už byli v New Essexu, v pronajatém domě, a Sam se intenzivně připravoval na advokátské zkoušky. Na Štědrý večer Carol oznámila – s výsměšně rozhořčeným výrazem a špičatými poznámkami na adresu armády a zvláště pak jednoho konkrétního kapitána Bowdena – že je tak trochu těhotná.

Sam natíral trup lodi dlouhými tahy štětce a na půl ucha poslouchal dětský hovor. Léta, která prožívali, byla dobrá. Nejšťastnější v jeho životě. Bylo v nich hodně lásky i úspěchu, který byl příjemně trvalý, i když nijak závrtný.

Byl rád, když se Carol vrátila z doku a začala pracovat. Bucky, aniž si toho někdo všiml, se rozhodl natřít spodek trupu. Měl velikou štětku a rád si do ní nabíral hodně barvy. Natíral přímo nad hlavou. Když ho Carol zahlédla, vykřikla. Bucky byl celý bílý jako duch, jako klaun v masce. Všichni přestali natírat a vzali hadry a terpentýn a pracovali na Buckym. Kladl houževnatý odpor a vytrvale se vrtěl. Když už byl dost

čistý, odešly se všechny děti převléknout do budovy klubu a trochu si zaplavat. Carol a Sam dokončili práci.

V pondělí ráno, když vybavil došlou poštu a některá jednání přesunul na pozdější dobu, sjednal si Sam na jedenáctou hodinu v budově policejního ředitelství v New Essexu schůzku s kapitánem Markem Duttonem. Policejní ředitelství sousedilo s městskou radnicí a Duttonova kancelář se nacházela v novém křídle. Kapitán detektivů byl muž obvyčejného vzezření, oděný v obvyčejném šedém obleku. Sam ho osobně neznal, ale dvakrát nebo třikrát ho zahlédl při různých společenských událostech ve městě. Dutton měl šedé vlasy a klidné, mírné vystupování. Mohl by stejně dobře být burzovním makléřem, pojišťovacím agentem nebo reklamním odborníkem – dokud se na vás přímo nepodíval. Tehdy jste spatřili oči a typický pohled policajta přímý, skeptický a plný trpké a unavené moudrosti. Malá kancelář byla čistá a spořádaná. Skleněná stěna oddělovala větší kancelář, v níž byla víc než polovina stolů prázdná. Její tři zbývající zdi byly obestavené vysokými šedými registry.

Když si potřásli rukama a Sam se usadil, řekl Dutton: „Jedná se o tutéž věc, kvůli které u mě byl Charlie Hopper?“

„Ano. O Maxe Cadyho. Charlie se domníval, že by ho vaši lidé odtud mohli... vytěsnit. Nechci se domáhat žádných zvláštních privilegií, chápejte. Myslím si ale, že ten člověk je nebezpečný. Vím, že je nebezpečný.“

„Charlie je politik. Jeho prvořadým cílem je, aby byli lidé šťastní. Druhým cílem v pořadí je zařídit všechno tak, aby se lidé domnívali, že jsou šťastní.“

„Neslíbil jste mu tedy nic, že?“

„Sbalili jsme Cadyho a drželi ho tu, dokud jsme si všechno neověřili.“

„Charlie mi říkal. I to, že po něm nikde nepátrají.“

„Ne. Jak se říká, jeho dluh vůči společnosti je vyrovnaný. Může prokázat, kde vzal auto i peníze. Netrpí nouzí. Vzhledem k povaze jeho záznamu v trestním rejstříku jsme mu založili kartu ve složce policejně registrovaných deviantů.“

„Kapitáne, není vyloučeno, že po něm přece jen někde pátrají. Tím chci říct, jestli byste nemohl podniknout ještě nějakou další akci.“

„Co máte konkrétně na mysli?“

Sam mu podrobně vylíčil Cadyho příběh o únosu a znásilnění jeho bývalé ženy. S precizností cvičeného právnického mozku si vybavoval a uváděl fakta do nejmenších podrobností. Dutton se natáhl pro poznámkový blok a během Samova vyprávění si do něj dělal poznámky.

„Neuvedl její poslední jméno?“

„Ne, ale najít ji by nemělo být nic složitého.“

Dutton nahlédl do svých poznámek. „Nemělo. Dovolte, abych vám položil jednu otázku. Nenapadlo vás, že si Cady mohl tu historku vymyslet, aby vás zastrašil?“

„Ve svém povolání jsem už vyslechl hodně lží, kapitáne. Řekl bych, že Cady mluvil pravdu.“

Dutton se zamračil a zatahal se za ušní lalůček. „Máte co dělat s práskaným zvířetem, Bowdene. Jestli je to všechno pravda, pak moc dobře ví, že toho řekl tolik, abychom ji mohli najít. Musí si být zatraceně jistý, že je zastrašená natolik, že žádnou žalobu nepodepíše. Mimochodem, už jsem měl několikrát co do činění s některými z těch lidí z hor. Neutíkají se o pomoc k zákonu, dokonce ani tehdy, když jim někdo vyhrožuje.“

„Ale zkusíte to?“

„Pověřím tím lidi v Charlestonu. Požádám je, aby se podívali, jestli se s tím dá něco dělat. Víte, ono je totiž možné, že se vůbec nevrátila domů. I když se pravděpodobně vrátila. Jsou tu ty děti. Ale moc nadějí bych do toho nekládal, pane Bowdene.“

„I kdyby z toho nic nebylo, kapitáne, nemůžete ho přesto donutit, aby opustil město?“

Dutton kývl. „Podnikli jsme podobné akce, ale ne často. Naposledy před třemi lety. Tohle je poměrně čisté město. Nejčistší své velikosti v tomhle státě. To ovšem neznamená, že jsme bez poskvrny, pane Bowdene. Znamená to jen, že jsme zde eliminovali činnost zločineckých band. Nechali jsme si tu jen pár bezvýznamných lumpů, protože po jejich službách vždy existuje určitá poptávka. Když začnou moc vystrkovat růžky, když se z toho pokusí udělat legální podnik, anebo dokonce zastrašovat daňové poplatníky, rychle a rázně proti nim zasáhneme. V případě, že se tu hodlá usídlit organizovaný zločin, po-

skytneme těm svým gaunerům ochranu. Oni zas naoplátku finančně přispívají na obě naše politické strany a do dobročinného policejního fondu a informují nás o všech podezřelých osobách, které se objeví ve městě a chtějí se tu porozhlédnout po kořisti. Mluvím s vámi otevřeně a prosím, abyste náš rozhovor považoval za důvěrný. Důkazy toho, co vám tu říkám, najdete ve statistikách FBI. Ve všech kategoriích tu máme velmi nízkou míru zločinnosti. Ještě před dvaceti lety jsme měli jednu z nejvyšších ve státě. Svatoušci se nás soustavně pokoušejí natchytat při spolupráci s našimi krotkými lumpy, ale my tu trpíme malé zlo, o kterém víme, abychom se vyvarovali velkého zla, o kterém toho tolik nevíme. To jim nikdy nevysvětlíte. V New Essexu je v noci na ulicích bezpečno. To mi stačí. Vím, že svou práci děláme dobře. Před třemi lety do města přitáhli dva takoví lumpové, co operují v Chicagu, Miami nebo v Las Vegas. Ve slunečních brýlích a s kufry z vepřovice, v levandulově modrém cadillacu a se dvěma blondýnami, co se tvářily jako sekretářky a na stroj zjevně neuměly ani sáhnout. Ubytovali se v drahých apartmánech v místním hotelu a začali se potloukat po městě. Chtěli nalanovat do své sítě naše krotké darebáky. Náčelník Turner, major Haskill, komisař Goldman a já jsme dali hlavy dohromady. Nasadili jsme do té čtvrti deset našich nejlepších mužů. Vyložili jsme si zákon po svém: když je necháme na pokoji, budeme mít potíže. A velké. Tak jsme jim začali šlapat na paty první. Nemohli se ani hnout, aniž by porušili nějaké nařízení, o kterém neměli ani zdání. Na oba telefony jsem jim namontovali štěnici. To nás přivedlo na další nápad. Když ty blondýny vyšly dvakrát z hotelu, sbalili jsme je a předvedli je na policejní stanici. Napařili jsme jim vysoké pokuty za prostituci a musely se podrobit povinným krevním zkouškám a lékařské prohlídce. V životě jste neviděl dvě zuřivější barové ex-tanečnice. Trvalo to čtyři dny a stálo je to patnáct tisíc jen na pokutách, než to konečně vzdali. Sledovali jsme je, abychom věděli, po které silnici vyjedou z města, a uvědomili jsme chlapce na okrese i v celém státě. Než dorazili ke státní hranici, čtyřikrát je zadrželi za rychlou jízdu a za požití alkoholu. Když sem přijeli, měli všichni řidičské průkazy. My jsme jim všechny až na jeden odebrali – aby jim zůstal řidič, jedna z těch holek, která je převezde přes státní hranici. Od té doby sem nepáchli. Ale dříve nebo později to zkusí někdo další. Vědí, že tu jsou peníze. A kde jsou peníze, tam kvete organizovaný zločin.“

„Nemohli byste tohle provést i s Cadym?“

„To bychom mohli. Chtělo by to ovšem partu chlapů a spoustu času. Sám jsem ho prověřoval, když u nás seděl v base. Ten se hned tak nezalekne a jeho důstojnosti neublížíte, protože žádnou nemá.“

„Uděláte to?“

Dutton si chvíli pohrával se žlutou tužkou, potom ostře pohlédl na Sama a řekl: „Ne.“

„Mohl byste mi říct proč, kapitáne?“

„Mohu vám uvést celou řadu důvodů. Tak za prvé: Máme tu sto třicet tisíc obyvatel. Co do počtu zaměstnanců je toto oddělení stejně silné a hůř vybavené, než bylo to, které jsme měli při osmdesáti tisíci obyvatelích. Krátce to shrnu: máme málo lidí, špatné vybavení, malé platy a všichni jsme přepracovaní. Když se něco semele, musím do služby povolat všechny chlapy a omluvit se jim, protože jim nemůžu zaplatit všechny přesčasy, které odpracují. Matky si ustavičně chodí stěžovat na radnici, že nejsme schopní nasadit víc strážníků na školní přechody. Za druhé: Představovalo by to určitý precedens. Jako právník jistě víte, o čem mluvím. Až dosud jsme použili nelegálních prostředků pouze ve veřejném zájmu. Vynaložili jsme spoustu času i sil, abychom odvrátili určitou hrozbu celému městu, a ne pouze jednotlivci. Kdybychom udělali, co po nás chcete, vyvolalo by to řadu otázek. A kdyby si chlap najal správného pokoutního advokáta – promiňte mi ten výraz –, mohlo by nám tu být po čertech horko. Chlapce, které bych na tu práci nasadil, by asi velmi zajímalo, proč se vám prokazuje taková extra služba. Za třetí: Nejste občanem tohoto města. Pracujete tu sice, ale nemáte tu trvalé bydliště. Neplatíte městskou daň. Vaše firma ji platí, ale tohle není věc, která se týká vaší firmy. Jako soukromá osoba nepřispíváte na můj plat žádnou částkou.“

Sam zrudl a ohradil se: „Netušil jsem, že to vyzní –“

„Nechte mě domluvit. Posledně jsem se na toho chlapa trochu podíval. Vypadá chytře. Nezdálo se mi, že by s ním cloumal nějaký vražedný vztek. Myslím, že se vás jen snaží trochu přitlačit ke zdi. Abyste mi rozuměl, já nechci, abyste z téhle kanceláře odcházel s pocitem, že se vám nedostalo žádné pomoci. Jestliže se ten Cady dopustí kdekoli v mém obvodu jakéhokoli přestupku, postarám se, aby o něm byli policisté i soudce řádně informováni. A oni si ho pak podají tím nejtvrdším způsobem, jaký zákon připouští.“

„Mnohokrát vám děkuju, kapitáne. Máte ještě trochu času, abyste vyslechl, co jiného až dosud provedl?“

„Velmi mě to zajímá.“

Sam mu pověděl o Sieversovi a o psovi.

Dutton se zaklonil, zamračil se a podrbal se gumou žluté tužky na nose. „Pokud Sieverse takhle rychle zpozoroval a tak lehce ho setřásl, pak má k téhle hře talent. Co se týče psa, máte pro to nějaký důkaz?“

„Ne. Ale od našeho posledního rozhovoru jsem si tou věcí jist.“

„Toto je samozřejmě mimo rámec našich pravomocí.“

„Vím.“

Dutton chvíli přemýšlel. „Lituju, pane Bowdene. Nemůžu vám nabídnout víc, než co jsem vám právě nabídl. Pokud vás to tak vážně znepokojuje, navrhuju vám, abyste svou rodinu na čas někam uklidil.“

„Už jsme o tom uvažovali.“

„Mohl by to být dobrý nápad. Ta hra ho časem unaví a on zvedne kotvy. Dejte mi vědět, jak se věci vyvíjejí.“ Vstal a napráhl ruku. Sam poděkoval a odešel.

Ve tři hodiny odpoledne, když procházel kolem kanceláře Billa Steche, nahlédl dovnitř a zjistil, že Bill je tu sám. Aniž tím cokoli sledoval, vešel dovnitř a vypověděl mu celý příběh. Bill tím byl šokován, projevil účast, ale nepřišel vůbec s žádným konstruktivním návrhem. Sam měl takový zvláštní pocit, že Bill se za žádnou cenu nechce dát do věci vtáhnout. Očividně se snažil držet stranou.

„Ubohý pes. Jsou to ale na světě zákeřní lidé, Same.“

„Cady je opravdu mimořádný případ.“

Bill se zaklonil a zamyšleně přimhouřil oči. Byl to obrovitý muž s červenou tváří, bílými vlasy a modrýma očima. Měl speciálně vyrobenou pracovní židli a šaty šité na míru. Působil dojmem důležitého a žoviálního člověka, avšak Sam zjistil už před lety na vojenském velitelství v Dillí, že za Billovými boдрými způsoby se ukrývá složitá, nevyzpytatelná a nesmírně bystrá hlava.

„Staví tě to do dost nepříjemné situace,“ řekl Bill.

„A dělá to se mnou divné věci. Ať se propadnu, jestli ještě někdy půjdu na policejní ředitelství a ve vši zdvořilosti po nich budu chtít, aby udělali něco nezákonného.“

Stetch přemáhal smích. „Ach, ta okouzující krasavice s váhami spravedlnosti v ruce a klapkami na očích, zpod kterých každou chvíli vykoukne. A Sam Bowden, její nejoddanější ctitel. Spousta mladých takhle uvažuje, ale jen zatraceně málo lidí setrvává... v zaslepenosti.“

Sam vycítil, že s ním Stetch mluví poněkud blahosklonným tónem, a to ho rozladilo. „Co tím myslíš?“

„Nerozčiluj se, Sammy. Víš, když jsme byli jenom Dorrity & Stetch, bylo mi naprosto jasné, že tady potřebujeme někoho ušlechtilého, abychom si zachovali zdání svatoušek. Když pak jsme spolu pracovali v Indii, věděl jsem, že jsi náš člověk, a skutečně to nemohlo dopadnout lépe. Mike Dorrity a já jsme dva piráti s právníckou licenci. Potřebovali jsme k sobě nějakou protiváhu. Romantika s růžovými brýlemi.“

„K sakru, Bille, nemám rád –“

„Počkej. Jsi náš společník a partner. Odvádíš zatracený kus dobré práce. Taháš za víc než jen za svůj konec. Jsme moc rádi, že jsme tě přibrali. Byl to chytrý tah. Ale v tomhle povolání jsou i věci, které bys nevybavil a my tě k nim ani nepustíme. Tím si špiníme ruce jen Mike a já. Mluvíme o mezerách v právním řádu. Jsou lidi, kteří nám dobře platí za to, že jim ty mezery najdeme. Bez ohledu na právníckou služnost, kterou bychom v té které záležitosti měli osvědčit.“

„Jako loni ve věci toho Morrisova předkupního práva?“

„Přesně tak.“

„Tušil jsem, že to smrdí.“

„Taky že smrdělo, hochu. Proto jsem ti ten případ vzal, abys nás nepřipravil o klienta. Vyřídil jsem to radši sám.“

„Začínám si vedle tebe připadat jako novic.“

Bill potřásl hlavou. „To nejsi. Jsi chytrý advokát, Sammy. A velmi vzácný člověk, dobrý člověk, který věří sobě i tomu, co dělá. Každá právnícká firma by měla mít aspoň jednoho takového. Ale má ho jen málokterá. Nedělej si nic ze starého cynického bandity. Koneckonců, my nekrademe. My jen občas některým lidem ukážeme, jak se to dělá, ale není to zas tak často. Zachovej si úctu k té dámě s vázkami. Nelom ale nad sebou rukama, když požádáš policii o službu mimo rámec zákona. Život je jeden velký kompromis, Sammy. Důležité je jen to,

abys z toho vyšel alespoň trochu se ctí. Tím končím dnešní kázání. A přeju ti, abys ten svůj nepříjemný problém brzy vyřešil.“

Když byl zpátky ve své kanceláři, posadil se Sam za psací stůl zamyslel se sám nad sebou. Neubránil se jistému opovržení. Snílek s růžovými brýlemi! Amatérský Abe Lincoln. Advokáti činní v trestním právu vášnivě obhajovali známé vrahy. A nikdo to nepokládal za nemorální. Jeden zákazník dal v dobré míře do smlouvy ustanovení o předkupním právu. Potom se dozvěděl, že by mohl dostat víc. Tak přišel s kloboukem v ruce a řekl: „Ukažte mi, jak by to šlo zrušit.“ A oni mu našli nějaký formální detail a on na jeho základě zrušil to předkupní právo. Je to klient. Platí za vaši službu.

Tu smlouvu však uzavřel v dobré víře. Z hlediska obyčejového práva je formální detail absurdní.

Tak se už netrap, Same Bowdene. Jsi už dospělý muž. Přestaň se už stavět na zadní a mávat těmi svými fangličkami. Cady ti střílí děti, a ty tu zatím lamentuješ nad svým diplomem a hrabeš se v zaprášených knihách, abys našel způsob, jak mu legálně nasadit pouta?

Sam zatelefonoval do Apexu a nechal tam pro Sieverse své číslo.

Ve čtvrt na šest, když odcházel z kanceláře, mu zavolal Sievers. Dohodli se, že se za deset minut sejdou v baru tři bloky od Samovy kanceláře. Sam zavolal Carol a řekl jí, že přijde pozdě. Sdělila mu, že děti jsou v pořádku, jen Bucky měl další záchvat pláče kvůli Marilyn, když přišel ze školy, ale netrvalo to dlouho. Potom šli všichni s Jamiem a Mikem k potoku hledat vhodný kámen. Našli jeden pěkný a dalo jim strašně práce, než ho donesli domů.

Když Sam vešel dovnitř, Sievers už stál u baru. Kývl na něj, počkal, až před Samem přistál drink, a potom spolu odešli do zadního boxu naproti pánské toaletě, daleko od hracího automatu.

„Mluvil jsem dnes s kapitánem Duttonem. Neudělá nic.“

„Ani nemůže. Kdybyste měl mnohem a mnohem větší vliv, snad by se to dalo nějak zařídit. Ale i tehdy by se zdráhal. Mimochodem, je to špičkový policajt, ten Dutton. Tichý a klidný, ale tvrdý jako ze železa. Chcete rozjet to, o čem jsme spolu mluvili?“

„Já... myslím, že ano.“

Sievers se neznatelně usmál. „Už mi nebudete vykládat o legálním způsobu?“

„Už jsem se dnes na tohle téma dost namluvil a nějakou dobu mi to vystačí.“

„Přitvrzujete.“

„Jen díky tomu, co se stalo. V pátek mi otrávil psa. Byl to pes mých dětí. Důkaz samozřejmě nemám. V sobotu za námi přišel do přístavu. Je drzý jak štěnice.“

„Však zkrotne.“

„Můžete tedy podniknout to, o čem jste mluvil?“

„Pořídíte to za tři stovky, Bowdene. Já sám na to nemám lidi. Ale mám přítele. Ten má ty správné kontakty. Pošle na něj tři chlapy. Vím i o vhodném místě. Tam vzadu za Jaekel Street dvě stě jedenáct. Je tam přístřešek a hned vedle je plot, kde obvykle parkuje. Počkej si na něj v rohu mezi tím přístřeškem a plotem.“

„Co... udělají?“

„Co asi, k čertu? Vytlučou z něj všechnu zlobu. Dvěma železnými tyčemi a řetězem od bicyklu odvedou profesionální práci. Bude zralý na nemocnici.“ Výraz v jeho očích se změnil, jako by se někam propadl. „Jednou jsem dostal profesionální nářez. Byl jsem tehdy tvrdý chlap. A přesvědčený, že pokud mě nezabijou, nemůžou mi nic udělat. Vracel jsem jim to zpátky jako Mike Hammer. Ale to vám nepomůže, pane Bowdene. Poznamená vás to skrz naskrz. Asi to dělá ta bolest. A to, že toho nenechají. To, jak sám sebe slyšíte prosit o slitování, a oni přesto nepřestanou. Vytlučou z vás střeva i hrdost. Nestál jsem za nic ještě celé další dva roky. Byl jsem úplně zdravý, ale měl jsem strach. Velký. Báł jsem se, aby mě zase někdo tak nezmaloval. Jen pomalu jsem se dával dohromady. Stalo se to před osmnácti lety, a ještě dnes si nejsem jistý, jestli jsem se z toho úplně vzpamatoval. A to mám mnohem tužší kořínek než mnoho jiných. Z padesáti chlapů není ani jediný – a můžete mi věřit, zažil jsem to v praxi –, který by po takovém profesionálním výprasku za něco stál. Celý zbytek života už jsou bázlívi jako zajíci. Děláte správně.“

„Nemůžou ho nějakou nešťastnou náhodou zabít?“

„Jsou to profesionálové, Bowdene.“

„Vím. Ale stát se to může.“

„V jednom z deseti tisíc případů. Ale i tak bychom měli čisté ruce. Příkazy projdou tolika kanály, že i kdyby to někoho zajímalo, jakože nebude, nedošlo by pátrání nikdy až k vám.“

„Dám vám šek?“

„Proboha, ne! Hotovost. Kdy ji můžete složit?“

„Zítra, hned jak otevřou v bance.“

„Přineste to sem. Zítra touhle dobou. Rozjedu to ještě dnes večer.“

„Kdy myslíte, že se to stane?“

„Zítra nebo ve středu večer. Ne později.“ Dopil, položil sklenici a vyklouzl z boxu.

Sam zvedl hlavu, pohlédl na něj, křivě se usmál a pravil: „Dějou se takovéhle věci často? Jsem asi pěkně naivní, co?“

„Dějou. Lidi jsou čím dál tím mazanější. Musí se vykázat do patřičných mezí, a tohle je někdy jediný způsob, jak je poučit.“

„To je taky jeden z Cadyho oblíbených výrazů.“

„Tak to ho určitě potěší.“

„Co?“

„Že ho poučí.“

Všechny tři historky si Sam nechal pro sebe, dokud chlapci neodešli spát a Nancy nezmizela ve svém pokoji, aby se učila na poslední zkoušku roku. Carol naslouchala s klidnou tváří a nepřítomným výrazem. Seděli vedle sebe na pohovce v obývacím pokoji. Zkřížila nohy pod sebou a jedním svým teplým kolenem se dotýkala jeho stehna. Po celou dobu otáčela stříbrným náramkem kolem zápěstí.

„Takže teď zaplatíš tři sta dolarů, aby ho někdo zmlátil jen o chlup méně než k smrti.“

„Ano. Zaplatím. Ale nechápeš, že to je jediný –“

„Ach, miláčku, nesnaž se nic vysvětlovat nebo se za něco omlouvat. Mám z toho veličanskou škodolibou radost. Je to úžasný pocit. I kdybych měla kosit trávníky nebo prát druhým lidem prádlo, abych ty tři stovky vydělala.“

„Ženy jsou v něčem asi primitivnější.“

„Ta tvoje ano. Ta určitě.“

Neklidně vstal. „A přece to není správné. Je špatné, že vůbec jde udělat něco takového.“

„Proč?“

Pokrčil rameny. „Dejme tomu, že by se nespokojený klient rozhodl, že i já potřebuju podobnou lekci. Za předpokladu, že by měl správné kontakty, mohl by si něco takového taky objednat. Ze světa se tak stává džungle, zatímco by v něm měl vládnout řád a pořádek.“

Vstala, ovinula mu ruku kolem pasu a pohlédla mu do tváře. „Chudáčku Samueli. Možná je to opravdu džungle, miláčku. A my víme, že v té džungli je zvíře.“

„Nedokážu si to ujasnit. Je-li tohle správný způsob, jak řešit podobné situace, pak můj život stojí na pěkně vratkých základech.“

Ušklíbla se na něj. „Jsem já ten vratký základ?“

„Jen občas. Mám spíš na mysli svou profesi.“

„Nechápeš, ty můj hlupáčku, že tohle není racionální situace? Logika tě v tomhle případě vede do slepé uličky. Ve věci jako je tato musíš spoléhat na instinkt. Ten je nejsilnější zbraní žen. Víím, žeš udělal tu absolutně nejsprávnější věc. Já bych to udělala taky tak. Kéž bych to byla zařídila já. Jsi velmi dobrý člověk, miláčku.“

„Slyším to až moc často.“

„Nemusíš na mě vrčet!“

„No dobře. Jsem dobrý člověk. A zaplatím tři sta dolarů, abych dostal druhého dobrého člověka do nemocnice.“

„Přesto jsi pořád dobrý člověk. Trpíš kvůli tomu. Nech už toho filozofování a raduj se se mnou, protože já se teď už nebojím. A nebát se je skvělá věc. Trošičku se bojím toho, že se to ještě nestalo, ale až se to stane, budu ta nejveselejší žena ve městě. Jestli se ze mě stává krvelačná čarodějnice, tak ať.“

Když Carol usnula, vstal tiše z postele a přešel ke křeslu u okna. Vytáhl opatrně rolety, potichu si zapálil cigaretu a vyhlédl směrem ke stříbřité cestě a kamenné zdi. Nikde nikdo. Čtyři bytosti, nesmírně mu drahé, rukojmí osudu, hluboce spaly. Země se točila a na nebi svítily hvězdy. To všechno, říkal si, je skutečnost. Noc, země, hvězdy a spící rodina. Jiná věc, která mu byla tak drahocenná, byl jen zaprášený, archaický zákon, umožňující lidem žít vedle sebe v míru a bezpečí. Za dávných časů starší obce trestali ty, kdo porušili tabu. Celý zákon byla vlastně jedna obrovitá vratká struktura, vycházející ze základní myšlenky, že skupina vždy prosadí potrestání nonkonformního jedince.

Byl to kmenový rituál s bílými parukami, rouchy a přísahami. Pouze náhodou se nedal aplikovat na jeho životní situaci. Avšak před dvěma tisíci lety by mohl zasednout v kmenové radě se staršími obce, objasnit jim nebezpečí, v němž se nachází, získat podporu obce a dravec by byl ukamenován. Jeho nynější čin se z tohoto hlediska jevil jako dodatek k zákonu. Až potud bylo vše v pořádku. A přece, když znovu ulehl, nebyl schopen přijmout toto zdůvodnění za své.

6

Sievers se ve středu neozval. Ani v novinách Sam nic nenašel. V půl desáté ve čtvrtek dopoledne však volal Dutton.

„Tady kapitán Dutton, pane Bowdene. Mám pro vás nějaké zprávy ohledně toho A vašeho chlapa.“

„Ano?“

„Sbalili jsme ho pro výtržnost, rušení nočního klidu a kladení odporu při zatýkání. Včera kolem půlnoci se porval na dvoře za tím penzionem na Jaekel Street. Napadli ho tam tři místní pankáči. Pěkně ho zřídili, než po nich vyjel. Jeden utekl a dva jsou v nemocnici. Jednoho z nich prohodil stěnou toho přístěnku a způsobil mu výron na zádech a pohmožděniny. Druhý má přeraženou čelist, zlomené zápěstí, otřes mozku a pár žeber nalomených od kopanců. Natrhli mu tvář řetězem od kola a kolem očí ho přetáhli železnou tyčí.“

„Zavřete ho?“

„Určitě, pane Bowdene. Byl zřejmě omráčený. Na dvoře byla tma a on tam vrazil do pochůzkáře, když odtud utíkal. Dal mu takovou do nosu, že z něj ten chudák má prejt. Druhý pochůzkář ho srazil obuškem. Vzali ho do auta a odvezli do nemocnice, kde mu dali sešít tvář, a potom ho přivedli na stanici a zavřeli do cely předběžného zadržení. Tento týden má večerní službu soudce Jamison, uvidíme, co mu bu-

deme moc předložit. Rozkřikuje se a dožaduje právního zástupce. Nemáte zájem?“

„Ne, děkuju.“

„Soudce Jamison s námi nespolupracuje tak jako jiní, ale myslím, že mu naparí přísný trest. Zastavte se večer kolem půl osmé a uvidíte, jak si povede.“

„Budu tam. Kapitáne, není ještě příliš brzy ptát se vás, jak se mají věci v Charlestonu?“

„Ne. Dopadlo to přesně tak, jak jsem předpokládal. Charlestonská policie tu ženu kontaktovala v jejím bytě. Připustila, že kdysi byla za Cadyho provdaná, ale prohlašuje, že ho neviděla od té doby, co byl odsouzen. Tvrdila, že ani neví, že byl propuštěn. To je zlé.“

„Děkuju vám za vaši ochotu.“

„Litujeme, že z toho nevzešlo nic víc, pane Bowdene.“ Sievers dal o sobě vědět ve čtyři odpoledne. Požádal Sama o schůzku na obvyklém místě. Sam přijel první. Odnesl si drink dozadu do téhož boxu. Když Sievers dorazil, posadil se proti Samovi a řekl: „Měl byste dostat část peněz zpět.“

„Co se stalo?“

„Byli neopatrni. Vzkazoval jsem jim, že ten lump je silný jako gori-la. Trochu ho polechtali, a když hned nešel k zemi, zkusili ho polechtat ještě jednou. A najednou bylo pozdě. Vytrásl z těch kluků duši. Ten, který utekl, dostal první hák do břicha. Slyšel jsem, že ještě teď se nemůže pořádně nadechnout. Už se o tam začíná mluvit. Bude asi těžké sehnat další kluky. Slyšel jsem, že když jeden z nich prošel zdí toho přístěnku, zadunělo to, jako kdyby vybuchla bomba. Mrzí mě, že to tak špatně dopadlo, pane Bowdene.“

„Ale zavrou ho.“

„A zase ho pustí.“

„Tak co mám dělat?“

„Radil bych vám, abyste si zaplatil další kolo. A nechte si stranou rovnou tisícovku. Tentokrát ho už nenachytají nepřipraveného.“

Když Sam dorazil domů, věděla už Carol všechno podstatné z večerníku, z jednoho odstavce na zadní straně, kde byla uvedena jména obou hospitalizovaných a zmínka o Cadyho uvěznění.

„Půjdeš k soudu?“

„Nevím.“

„Prosím tě, jdi tam a všechno zjisti, miláčku.“

Soudní síň se k večernímu stání úplně zaplnila. Sam se usadil až vzadu. V místnosti se neustále ozýval šum a šoupaní nohou, pořád někdo přicházel a odcházel, takže Sam neslyšel ani slovo z toho, co se vpředu říkalo. Strop byl vysoký a světlo z holých žárovek vrhalo ostré stíny. Soudce Jamison byl ten nejznudivější člověk, jakého kdy viděl. Lavice byly úzké a tvrdé a místnost naplnil pach doutníků, prachu a dezinfekce. Jakmile se mu naskytla příležitost, přesedl si do třetí řady. Cadyho případ přišel na pořad jednání ve čtvrt na deset. Před soudcem stanuli jeden z městských prokurátorů, Cady a mladý právník, kterého Sam vídal na schůzkách sdružení advokátů, ale na jehož jméno si nevzpomínal, a dva uniformovaní strážníci.

Sam, celý napjatý, zachytil sem tam slovo. Cadyho právní zástupce tlumeným a vážným hlasem zdůraznil fakt, že k útoku došlo na pozemku patřícím k domu, v němž si Cady pronajal místnost. Pochůzkář se zavázaným nosem svědčil zastřeným, monotónním hlasem. Když se hluk v soudní síni příliš rozrostl, soudce lenivě zaťukal kladívkem.

Prokurátor a obhájce se v jedné chvíli dostali do vášnivého sporu a úplně ignorovali soudce. Potom oba kývli. Soudce zívł, zaťukal opět kladívkem a pronesl rozsudek, který Sam neslyšel. Cady přešel v doprovodu svého právního zástupce na druhou stranu soudní síně a zaplatil úředníkovi za malou přepážkou. Soudní zřízenec ho začal odvádět k postranním dveřím, ale Cady se zastavil a ohlédl se zpět. Očividně přehlížel soudní síň. Obvaz, který měl šikmo přes tvář, svítil bělobou. Obočí měl napuchlé a promodralé. Sam se v lavici přikrčil, ale Cady ho uviděl, zvedl jednu ruku, usmál se a řekl naprosto slyšitelně: „Ahoj, poručíku. Jak se daří?“

Poté ho vyvedli ven. Sam mluvil se třemi lidmi, než zjistil, co se vlastně stalo. Cady přiznal, že uhodil policistu. Další dvě obvinění byla zamítnuta. Byl odsouzen k pokutě sta dolarů a třiceti dnům žaláře v městském vězení.

S touto zprávou se Sam vrátil ke Carol. Namlouvali si, že to je dobrá zpráva, ale útěchu jim to nepřineslo. Úsměvy jim tuhly na rtech a snadno se vytrácely. Byla to však aspoň třicetidenní lhůta. Třicet dní beze strachu. A třicet dní čekání na strach. Co se týče jejich duševního rozpoložení, Cady to nemohl naplánovat lépe.

Skončila škola. Děti už nic neomezovalo. Nastalo božské léto. Cadyho třicetidenní vězení začínalo oficiálně devatenáctého června. Propuštěn bude v pátek devatenáctého července. Naplánovali si, že Nancy i tentokrát pojede na letní tábor. Žadonila, aby jí letos dovolili jet na šest týdnů místo obvyklého měsíce. Bude to její čtvrtý rok v Minnatale a možná poslední. Šest týdnů se rozběhne prvního července. Jamie už podruhé pojede do chlapeckého tábora v Gannatalle, vzdáleného od Minnatally pouhých pět kilometrů a spadajícího pod společné vedení. Oba tábory ležely na břehu malého jezera v jižní části státu, dvě stě dvacet pět kilometrů od Harperu. Plány ohledně táborů schválila rodinná rada už v dubnu, když se podávaly přihlášky. Když zvážili všechny okolnosti, Nancyině žádosti vyhověli. Jamie začal protestovat, že on smí jet jen na měsíc. Upozornili ho, že když byla Nancy v jeho věku, jezdila do tábora také jen na měsíc. Nakonec se spokojil s ujištěním, že až mu bude čtrnáct, pojede i on na šest týdnů. Bucky nechápal, proč nemůže jet také, a byl tím krajně pobouřený. Nezajímalo ho, že začne jezdit za tři roky. Tři roky byla polovina jeho života. Celá věčnost. Stal se nevinnou obětí kruté a zbytečné diskriminace. Všichni někam pojedou, jenom on ne.

Když se konečně smířil s představou, že zůstane celé léto doma, vytasil se s celou řadou odsudků na adresu obou táborů. Jsou na ošklivém místě. Děti tam musí spát na dešti. Kopnou je koně. Všechny čluny budou dřavé, a jestli se někdo nebude šestkrát denně mýt, nabíjí mu.

Když se blížilo léto a všechno už bylo zařízené, začala Nancy měnit názor. Tělesně i duševně vospívala z dítěte v ženu. Z jejího postoje bylo zřejmé, že začala letní tábory považovat za nudnou dětskou záležitost. Většina lidí z její party stráví celé léto v Harperu a okolí. Jmenovala chlapce, kteří budou o prázdninách pracovat na stavbě nové dálnice, jež má asi pět kilometrů severně od Harperu přetínat silnici číslo osmnáct. Uvažovala o tom, že by mohla pracovat ve vsi. Sam i Carol však soudili, že pro ni bude lepší, když si ještě trochu prodlouží dětství létem plným plavání, jízd na koních, ručních prací, vaření pod širým nebem, výletů a zpívání u táboráku.

Nancy nebyla ani mrzutá, ani ufňukaná. Když jí vysvětlili, že zkrátka pojede, začala se tvářit, jak říkal Sam, povzneseně jako vévodkyně. Na všechno kolem shlížela s blahosklonnou povýšeností, kterou ve

vhodných chvílích ještě vylepšila významnými vzdechy. Byla absolutně nad věcí a rodičům dávala okatě najevo, že když jinak nedají, sníží se tedy a podřídí se jejich nápadům, ať jsou sebedětinštější.

Týden po Cadyho odsouzení však v jejím chování nastal překvapivý zvrat. Nancy se znovu nadchla, přípravy prožívala s radostným vzrušením a chodila, jako by se vznášela v oblacích. Samovi i Carol ta změna nedala spát.

Jednou večer se Carol obrátila k Samovi se slovy: „Tajemství je odhaleno. Dneska jsem ji přitlačila ke zdi. Skládala si do kufru ty červené šaty a dělala s tím takové tajnosti, že jsem se neudržela a řekla jí, že na ni určitě bude úchvatný pohled, až se v té róbě bude škrábat po horách. Rázně a povýšeně mi odpověděla, že tam přece bude i spousta společenských příležitostí, při kterých se budou scházet skupiny z obou táborů. Namítla jsem, že to vím a že vím i to, že horní věková hranice mladých gentlemanů z Gannatally je patnáct let, takže její červené šaty se tam budou vyjímat podobně, jako když někdo střílí cvrčka puškou na jeleny. Než by se jich vzdala, radši přiznala, že v Gannatalle bude letos jako zástupce vedoucího oddílu atletiky pracovat Tommy Kent.“

„Ha!“

„Ano, už je to tak. Účastníci táborů jsou ovšem pod přísným dohledem, což neplatí o ženském personálu v Minnatalle, takže předpokládám, že Tommy se tam určitě skamarádí s nějakou starší asistentkou kolem osmnácti a naší holčičce zlomí srdce.“

„To už je riziko podnikání. Ale stejně jsem rád, že už se netváří jako vévodkyně. Hm. Dvacátého jí bude patnáct. Co to bude za den?“

„Tentokrát sobota. Můžeme za ní zajet a přivést jí dárky.“ Odmlčela se a přepadle na něj pohlédla. „Vůbec jsem na to nepomyslela. Bude to den po...“

„Já vím.“

„Co s nimi bude, s Nancy a Jamiem? Myslíš, že tam budou v bezpečí?“

„Mohl by zjistit, kde jsou. Snad všichni jejich vrstevníci ve vsi to budou vědět. Taky už jsem o tom přemýšlel. Ale víš, jak to tam chodí. Pohybují se v tlupách. Ve velkých hulákajících tlupách, překypujících nadšením. Říkal jsem si, že bych měl poučit děti a promluvit si s vedením obou táborů, až je tam povežeme. Tím, že tam bude Tommy, se

všechno může ohromně zjednodušit. Promluví si s ním. Ten hoch se mi líbí. Vypadá důvěryhodně.“

„Tak to si budeš muset pospíšet. Dneska večer mají s Nancy rande a brzy ráno odjíždí. Musí se tam dostat včas, aby pomohl připravit tábor. Jdou na dobročinný požárnický ples. V osm se tu pro ni zastaví.“

„Nedoufal jsem, že začne takhle mladá.“

„My děvčata s indiánskou krví dospíváme brzy.“

Ten večer Nancy zhltna večeri a ve tři čtvrtě na osm už byla připravená. Sam si na ni počkal v obývacím pokoji. „Velmi rustikální,“ pronesl uznale.

„Vypadám dobře?“

„Jakže se těm kalhotám říká?“

„Těmhle? Rančerské džínsy. Jsou střižené skoro stejně jako mužské.“

„Hmm. Nechtěla bys uspokojit nemístnou zvědavost svého senilního otce a říct mi, jak se do nich dostáváš?“

„Ach, to je jednoduché. Vidíš ty zipy tady po straně? Skryté zipy od kolen po kotníky.“

„S tou košilí je to velmi působivé. Vypadá jako ubrus z italské restaurace. Nancy, miláčku, předpokládám, že jsi Tommymu řekla o našem... problému.“

„Jo, to jo.“

„Až přijede, nebyla bys tak hodná a nedělala, že ještě nejsi hotová? Chtěl bych si s ním na chvilku promluvit.“ „Ale tati, auto bude plné lidí. Co mu chceš? Víš, nechci, abys vypadal –“

„Vezmu si ho stranou, zlatoušku, a neboj se, neudělám ti ostudu.“

Když v osm hodin dorazil Tommy, stálo ještě slunce nad obzorem a pod vysokými stromy houstly v dlouhém letním soumraku modravé stíny. Sam sešel z verandy a uvítal Tommyho uprostřed dvora.

„Farmář Brown, řekl bych,“ začal Sam. Tommy měl na sobě pracovní kombinézu, modrou košilí a slaměný klobouk.

„Pěkné dožínkové oblečení, že, pane?“

„Správný oděv pro tuhle příležitost. Nancy bude hotová během pár minut. Chtěl bych si s vámi promluvit, Tommy.“

Neušlo mu, že Tommy po něm vrhl letmý chápavý pohled a na malý okamžik věděl naprosto přesně, co si Tommy myslí. Bude následovat

otravná scénka s tatínkem, který mu bude vykládat, jak je jeho dcera ještě malá, aby se nikde nezdržovali dlouho do noci a tak dál.

„Ano, pane?“

„Nancy říká, že vám pověděla o tom chlapovi, co nám tak ztrpčuje život.“

„Ano, pověděla. Jakže se jmenuje? Brady?“

„Cady. Max Cady. Momentálně je ve vězení. Ale devatenáctého příští měsíc ho propustí. Jste dost starý, abych s vámi mohl mluvit na rovinu. Myslím si, že ten člověk je nebezpečný. Vím to. Chce mi ublížit skrze mou rodinu. Ví, že tak mě může zranit nejhůř. Není vyloučeno, že se vypraví do tábora. Chtěl bych vás pověřit mimořádně odpovědným úkolem. Chci vám svěřit Jamieho. Dohlédněte, aby nikdy a nikde nebyl sám. Poučte ostatní. Myslím, že největší ostražitosti byste dosáhl, kdybyste jim řekl, že mu hrozí únos. Probírali jsme to s mou ženou a shodli jsme se, že na táboře bude bezpečnější než tady. Mohl byste to pro nás udělat?“

„Ano, pane. Ale co Nancy?“

„Budete pět kilometrů od dívčího tábora. Promluví si s jeho vedoucími, až tam s dětmi přijedeme. Nancy je starší než Jamie a je tedy méně pravděpodobné, že zapomene na opatrnost. Přesto si myslím, že... logičtější cílem je právě ona. Pokusím se ten problém řešit už tady, až Cadyho propustí. Když se mi to podaří, dám vám hned vědět, Tommy.“

„Pokud jsem dobře informovaný, není v Minnatalle mnoho mužů,“ řekl Tommy váhavě.

„Vím. Předpokládám, že se s Nancy budete čas od času vídat. Připomínejte jí stále znovu, že se musí držet smečky. Viděla Cadyho. To jí hodně pomůže.“ Podrobně Cadyho Tommymu popsal a dodal: „Kdyby k něčemu došlo, ne abyste jednal bez rozmyslu a pokoušel se dělat ze sebe hrdinu. Jste silný a jste atlet, ale na toho chlapa nemáte. Je mohutný, silný a zákeřný jako medvěd. Nemyslím, že byste ho dokázal zastavit silou.“

„Rozumím.“

„Pochopte taky, že nedramatizuju.“

„Já vím, pane. Vím, co se stalo psovi. Ještě nikdy jsem o podobném případě neslyšel. Budu se snažit ujistit, že oba jsou pořádku, pane Bowdene. Nic nezanedbám.“

„Vím, že ne. Ach, podívejme, už jde paní farmářka.“

Díval se, jak odcházejí k zaparkovanému autu. Když se Nancy blížila k vozu, ozval se dlouhý táhlý hvizd. Když za mohutného mávání a výskotu odjeli, vrátil se Sam na verandu.

Za chvílku vyšla Carol a přinesla nečekanou pozornost v podobě vysokých sklenic ginu s tonikem, řekl: „Uvažuji o kyvadlech.“

Posadila se na zábradlí blízko něj. „Bowden bude přednášet?“

„Ty to vždycky uhodneš, vid’?“

„Samozřejmě, miláčku. Snížíš vždycky hlas a začneš pečlivěji artikulovat. Tak ven s tím.“

„Kdybych si to tak mohl předem nacvičit. Řekl bych to asi daleko líp. Tak tedy, mám pocit, že éra mladistvých delikventů se chýlí ke konci. Nastupuje velmi neobyčejná generace dětí. Jsou dobří, ale zvláštní. Nudí je Kratochvíle jejich rodičů i prázdné filozofování současníků. Unavuje je ohánět se věčně strašákem povinné vojenské služby, ospravedlňujícím všechny jejich vzpoury a výtržnosti. Je to velmi morální generace. Jsou kultivovaní, ale svou umírněnost uplatňují výběrově. Mají zřejmě smysl pro mravní zásady a vznešené cíle. Ví Bůh, že to je správné. Ale trochu mě děsí. Připadám si vedle nich jako ubohý a zdegenerovaný slaboch. Tommy je skvělý kluk. Kyvadlo se nachyluje zpět.“

Opatrně položila sklenici na zábradlí a vážně zatleskala. „Hleďme, hleďme.“

„No, už toho nechám. Posedíme si teď chvílku v tom malebném soumraku a budeme poslouchat jenom brouky.“

„Myriády hmyzu.“

„Víš, že podle cvrkání cvrčků můžeš určit teplotu?“

„To už jsi říkal aspoň stokrát.“

„Další důkaz toho, že už začínám senilnět. Banality a opakování se. A špatná paměť, protože nejsem schopný si zapamatovat to tvé rčení o cvrčcích.“

„Stačí vědět, že když cvrkají cvrčci, je venku teplo.“

„Fajn.“

Seděli tiše, dokud nepřišla noc. Jamie a nějací jeho kamarádi si hráli ve stodole. Jejich pronikavý křik se mísil do monotónního bzučení hmyzu. Sam se pokoušel vnořit se do jemných rytmů letní noci, nedokázal však zastavit tikot hodin ve svém mozku. Každou sekundou

spěli k okamžiku, kdy se do jejich života vrátí nebezpečí. Věděl, že tyto hodiny slyší i Carol. Bylo to jako vědomí smrtelné choroby. V jejím světle se krása okamžiku jevila sugestivnější a radost závrtnější, avšak obě zároveň kalila ostrá, palčivá bolest.

Zazvonil telefon. Carol ho šla zvednout, vrátila se a řekla: „Je čas vrátit se domů, miláčku. Jdi a rozpust' ten atomový spolek.“

„Atomový?“

„Kde žiješ? Konstruuju přece sportovní vůz na atomový pohon.“

Rozpustil dětskou společnost. Po silnici se míhala světla kol a ze tmy se nesly výkřiky a volání. Plány na zítřek. Byl to zázračný dětský svět letních prázdnin. Televize, kvůli níž si jednu dobu už začínali dělat starosti, byla zapomenuta. Léto bylo časem cvičení svalů, běhání a křiku. Časem, kdy s dětmi měla pobíhat veliká zrzavá fenka, motat se jim pod opálenýma nohama a srážet je k zemi, klepat se strachy při jízdě v atomovém sportáku, štěkat ze samého zklamání, že za nimi neumí vylézt na strom, večer sklesnout unavená do svého koutku a ponořit se do světa snů, v němž by jí poškubávalo v nohách a v němž by s krajní srdnatostí pronásledovala všemožné příšery, děsíc je k smrti.

V pondělí prvního července v časných ranních hodinách se vydali na cestu do tábora. Většina rodičů přivezla své potomky už v neděli. Měli to původně také v plánu, ale po rodinné poradě se Sam rozhodl vzít si na pondělí volno, aby si v neděli ještě stačili udělat piknik na ostrově. Byl to nádherný den. Cestou zpátky se zdvihl prudký vítr a Bucky, který si příliš pozdě vzal lék, strávil poslední hodinu cesty nakloněný přes zábradlí, hluboce uražený na svůj žaludek, který ho tak nectně zradil.

Jamie po ránu nemohl samým vzrušením vůbec jíst. Zkontrolovali seznam věcí. Mike Turner se s ním přišel na silnici rozloučit. Naložili dodávku, zamkli dům a vyrazili na cestu. Bucky se nakazil nadšením druhých, ale bylo jasné, že na zpáteční cestě upadne do zatrpklé zdumčivosti a nakonec usne na zadním sedadle.

Přijeli v jedenáct hodin. Navzdory Jamieho protestům, tak sveřepým, že ho museli okřiknout, zajeli napřed do Minnatally. Nabitý dopolední program už byl v plném proudu. Nancyiny kamarádky z mi-

nulých let na ni volaly a mávaly. Když Sam s Jamiem odnosili Nancyův výstroj do jejího srubu, odjel Sam k chatce, v níž sídlila kancelář, a promluvil si s vedoucím tábora, novým člověkem, výrazně mladším, než byl jeho předchůdce. Nebyl to příliš povzbudivý rozhovor. Ten muž se jmenoval Teller. Sam ho hbitě odhadl. Teller byl jedním z těch sociálních pracovníků, pro něž jsou předpisy a formuláře přednější než živí lidé, s nimiž přicházejí do styku. Choval se poněkud blahosklonně a bylo jasné, že si myslí, že má před sebou nějakého přehnaně starostlivého rodiče.

„Nancy má tady v Minnatalle velmi dobrou pověst, pane Bowdene. Velmi nás těší, že ji tu zase máme, a jsem si jist, že tu s námi prožije krásné a užitečné léto.“

„Tím jsem si jist, pane Tellere, ale o to teď nejde,“ namítl Sam trpělivě. „Mám obavy o její bezpečnost.“

„Všichni naši svěřenci jsou pod přísným dozorem, pane Bowdene. V každém okamžiku jsou plně vytížení. Večerka se přísně dodržuje a máme tu velmi svědomitého nočního strážce, který čtyřikrát za noc prochází celý areál. Všem nositelům odznaku za dobré chování v Minnatalle dovolujeme chodit v sobotu odpoledne do Shadyside. Jeden člen personálu má na starosti mladší účastníky tábora a starší děvčata mohou –“

Sam ho přerušil, neboť vycítil, že s Tellerem je třeba jednat jinak. „Už sem jezdí nějakou dobu. Tentokrát tu je počtvrté. Se všemi těmito podrobnostmi jsem obeznámen stejně dobře jako vy. Nancy za žádných okolností nesmí do Shadyside.“

Teller na něj dotčeně pohlédl. „Ale to je vůči tomu dítěti nespravedlivé, pane Bowdene. Když uvidí, že ostatní děti jdou –“

„Nancy je připravená se těch výletů vzdát. Je... natolik dospělá, že si uvědomuje, že by se jí mohlo něco stát.“

Teller zrudl. „Nevím, nakolik je moudré takhle to dítě strašit, pane Bowdene.“

„To jsem osobně nijak nezkoumal. Jsme tedy domluveni? Nancy nepůjde do Shadyside.“

„Dobře, pane Bowdene. Jsem si jist, že pokud bude něco potřebovat, určitě se najde někdo, kdo jí ochotně nakoupí.“

„Vsadím se, že těch ochotných bude hned několik tuctů. Není právě neoblíbená.“

„To jistě.“

Situace v Gannatalle byla mnohem povzbudivější. Když vyložili Jamieho věci a on se začlenil do programu, Sam vyhledal pana Menarda. Ten znal Sama už z minulého roku. „Vítejte, pane Bowdene. Jsme rádi, že tu máme Jamieho zpátky.“

„Chtěl jsem si s vámi promluvit o –“

„Možném únosu? Tommy už mi o tom něco říkal. Upozornil jsem všechen personál. Dal jsem jim instrukce, jak se k tomu mají postavit. Nebudeme se k Jamiemu chovat jinak než k ostatním dětem. Ale aniž si toho všimne, budeme ho hlídat a budeme se mít na pozoru, kdyby se tu kolem někdo potloukal. Nechtěli bychom, abyste o něj měli starost. Myslím, že není čeho se strachovat. Já si s ním promluví o tom, jak by s námi mohl spolupracovat.“

„Jsem vám opravdu nesmírně vděčný. Tam, v dívčím táboře, jsem měl z pana Tellera pocit, jako by si myslel, že jsem si celou tu věc vymyslel.“

„Bert je tu nový a bere se ještě moc vážně. Předtím byl dozorcem na hřišti. S dětmi to ve skutečnosti umí daleko lépe, než byste čekal. Za týden se trochu orazí, a jakmile k tomu budu mít příležitost, promluví si s ním.“

„Za to bych vám byl velmi vděčný. Ta věc... není na nervy zrovna to nejlepší.“

„Každý, kdo se chystá něco provést dětem někoho jiného, tne do živého. Ví Bůh, že člověk má tolik jiných starostí s tím, co všechno může přinést pouhá náhoda. Já sám se například děším toho, že se mi některé dítě utopí. Nutím oddílové vedoucí každou minutu počítat hlavy na vodě.“

„Tommy Kent je, tuším, skvělý chlapec.“

„To vám povím za měsíc. Přijdou sem spousty takových, co začínají skvěle a dřou jako koně, dokud je ta práce pro ně nová. Pak s nimi ale máme víc starostí než radostí. Jestli Kent vydrží, bude poklad.“ Menard mrkl na Sama. „Cítím v tom ještě něco víc než pouhou starost o Bowdenovic děvče.“

„Asi máte pravdu.“

„Zůstanete tu s námi na oběd?“

„Díky, ale spěcháme nazpět, pane Menarde. V každém případě se dvacátého vrátíme, a pravděpodobně se objevíme i třináctého.“

Když Bucky cestou domů usnul, ozvala se Carol: „Já vím, že to jednou přijde, ale pomyslení na zmenšující se rodinu mě děsí. Život bez dětí je sice daleko jednodušší, ale prázdnější. Bojím se té chvíle, až všichni odejdou z domu. Někdy na to přes den myslívám, a dům je hned dvakrát prázdnější.“

„Můžeš ten den oddálit, drahoušku.“

„Jak?“

„S trochou přičinlivosti a spolupráce z tvé strany bych to, myslím, dokázal zařídit tak... Hmmm... teď je ti třicet sedm. Předpokládejme, že do školy by odešlo v osmnácti. Devatenáct plus třicet sedm. Ano, drahoušku, mohlo by ti být šestapadesát, až dům úplně osiří. Ovšem za předpokladu, že na tom projektu začneme pracovat hned teď.“

„Chlípíníku! Příšero!“

„Dochází?“

Přisedla si trochu blíž. Ujeli dalších dvacet kilometrů. Potom řekla zamyšleně: „Při jakékoli zmínce o dalším dítěti vždycky tak cynicky žertujeme. Kdo bude prát plínky, kdo bude chodit na rodičovské sdružení. Víš, kdyby... nebylo to s tím Cadym, chtěla bych mít další.“

„To myslíš vážně?“

„Naprosto. Brala bych to i s tou kachní chůzí a vystrčeným břichem, sterilizováním a nočním krmením a pak s hlídáním, aby někam nespadlo a vůbec. Ano, myslím, že ano. Protože každé dítě je úplně jiné. Člověk uvažuje, jaké by asi bylo to přití. Naše tři jsou – nevím, jak to vyjádřit všechno jsou to lidi.“

„Vím, co tím myslíš.“

„Stvořit člověka je neobyčejná věc. Je to obrovská a strašlivá odpovědnost.“

„Tvrdilas, že Bucky bude poslední.“

„Vím. Říkala jsem to tři roky. Potom jsem to už neříkala.“

„Nejsi už mladice, drahá, i když tak často vypadáš.“

„S těmi druhými šlo všechno hladce.“

„Tehdy sis to nemyslela.“

„Pcha! Pro nás Indiánky je to jako nic.“

„Za dvacet minut si začneš navlíkat korálky, ne?“

„Nancy by se zhrozila. A naši přátelé by se na sebe významně dívali a šuškali by si cosi o lehkomyšlnosti.“

„Ale ty bys do toho stejně šla?“

„Ted' ne. Ne když... nevíme, co bude.“

„Ale budeme to vědět. Už to nebude dlouho trvat.“

„Až tohle všechno bude za námi, promluvíme si o tom ještě jednou, miláčku?“

„Ano, ještě si o tom promluvíme.“

„Ty bys k tomu měl taky říct své. I tebe to svým způsobem svazuje. Mění ti to život.“

„Až to dojde tak daleko, že si nebudu pamatovat jejich jména, přibrzdím tě trochu.“

Do čtyř byli doma. Bucky vstal, celý rozlámaný, a odpotácel se do domu. Obloha byla temná a visela nízko nad zemí. Mraky, které po ní spěchaly, jako by letěly těsně nad vrcholky jilmů. Vítr byl vlhký a nárazový. Lomcoval okny v domě. Dům dýchal prázdnotou. Když se v šest hodin spustil silný liják, vycouval Sam s dodávkou na příjezdovou cestu, aby z ní děšť smyl prach.

Červenec přišel příliš rychle a devatenáct dní nemohlo trvat věčně.

7

V pondělí osmého července dopoledne zavolał Samovi Sievers a v půl jedenácté dorazil do jeho kanceláře.

„Něco se semlelo,“ prohlásil. „Moc mi toho předem neřekli, jako obvykle. Překládají mě do Kalifornie. Povedu jednu z místních poboček. Je to služební postup.“

„Blahopřeju.“

„Díky. Nebudu už moc zařídit tu záležitost, o které jsme spolu mluvili. Tedy, pokud jste se rozhodl, že do toho půjdete.“

„Chtěl bych. Nemohl byste to zařídit ještě před odjezdem?“

„To je moc dlouho dopředu. Ale sjednal jsem vám jednu schůzku. Zapišete si to? Joe Tanelli, Market číslo osmnáct set dvacet jedna. Je to obchod s cukrovinkami a tabákem a vzadu je malá sázková kancelář. Bude vás čekat ve středu sedmnáctého. Nepředstavujte se. Řekněte jen, že vás posílám. Bude vědět, o co jde. Bude chtít pět stovek na ruku. To je v pořádku. Dejte mu je. Dalších pět dostane, až bude po akci. Sežene vám schopnější lidi, než byli ti minulé.“

Samovi se ta situace zdála podivná, přímo neskutečná. Nikdy by si nebyl pomyslel, že se jednou v jeho kanceláři odehraje podobný rozhovor. V Sieversově jednání přitom nebylo nic konspirativního. Stejným tónem mohl klidně mluvit třeba o tom, kde se dají sehnat nejlepší čerstvá vejce.

„Jsem vám moc zavázaný.“

Sievers se zamyslel a nabyt výrazu člověka, který se v duchu vrací o několik let zpátky. „Kdysi to bývalo jednodušší. Jinde. Vezměte si například Chicago nebo Kansas City nebo Atlantu nebo Birmingham ve třiatřicátém nebo čtyřiatřicátém. Taxy byly mírné. Deset dolarů za zlomenou nohu a nanejvýš dvě stovky, když jste chtěl dát zabít někoho nepříliš důležitého. V celé téhle zemi je teď už jen hrstka profesionálních zabijáků, a ti pracují pro syndikát. I kdyby se vám podařilo je kontaktovat, cena by byla závratná. Za mých peněz byste si samozřejmě mohl najmout nějakého místního břídila, ale byla by to předem ztracená věc. Profíci vždycky odvedou čistou práci. Přiletí letadlem s dobře vymyšlenou krycí historkou. Dva nebo tři. Legálně si vypůjčí auto. Ubytují se v dobrém hotelu. Zvolí čas i místo a provedou to rychle a čistě a potom hned vypadnou. Amatér se dá vždycky chytit a vždycky nakonec práskne toho, kdo si ho najal.“

Samův zdvořilý smích zněl podivně dutě a nuceně. „Takhle jsem nikdy neuvažoval, Sieversi.“

Sievers procítl ze vzpomínek a upřeně pohlédl na Sama. „Nechtěl bych vás ještě víc znervózňovat, pane Bowdene, ale asi bych vám měl něco říct. Jen tak ze zvědavosti jsem požádal místní pobočku ve Wheelingu, aby tam o něm něco zjistili. Pokud to není pro určitého klienta, chápeme to jako laskavost mezi pobočkami a vycházíme si vstříc. Ca-

dyové jsou stará rodina. Horalové. Byli čtyři bratři, dva starší než Maxwell a jeden mladší. Max Cady neměl před rozsudkem vojenského soudu žádný záznam, ale to neznamená, že byl anděl. Žádný z Cadyů nebyl. Max se dostal do armády, potom, co v jedné rvačce ošklivě pořezal nějakého chlapíka rozbitou lahví. Kvůli ženské. Soud mu dal na vybranou: buď se přihlásí do armády, nebo si půjde sednout, tak narukoval. Starý Cady byl ve vězení každou chvíli. Pálil načerno alkohol a měl násilnickou povahu. Zemřel před třemi lety na záchvat mrtvice. S matkou svých synů se oženil, když jí bylo patnáct a jemu skoro třicet. Ona teď žije u nejmladšího syna a celý život byla slabomyslná. Nejstarší bratr přišel o život před osmi lety při přestřelce s federálními agenty. Druhý zahynul během vězeňské vzpoury v Georgii, kde si odpýkával celoživotní trest za úkladnou vraždu. Když jsem tehdy s tím sledováním tak pohořel, utrpěla moje pýcha. Ted' už z toho nemám tak trapný pocit. Víím, že je to jeden z těch divokých lidí. Ti neuvažují jako ostatní. Byl by stejně skončil ve vězení, ať už za znásilnění, nebo kvůli něčemu jinému. Takoví jako on nepřemýšlí v kategoriích dobra a zla. Jejich jedinou myšlenkou je, jestli je chytí, nebo nechytí. Cokoli podniknete, abyste se ho zbavil, bude mít smysl.“

„Neexistuje na takové lidi nějaký výraz?“

„Psychopatická osobnost. Musíme se učit termíny, ale právě tohle je kategorie, do které se strkají ti, o kterých se neví, kam je zařadit. Se kterými si nikdo neví rady. Lidi, kteří nereagují na žádnou výzvu, se kterou se na ně obracíte, snad s výjimkou té, ke které se tu chystáme.“ Vstal. „Musím dát do pořádku ještě spoustu věcí, než zítra odjedu. Joe vám to zařídí.“

Ještě dlouho po Sieversově odchodu se Sam nedokázal soustředit na práci. Vážil si Sieverse za to, že ho upozornil na všechna tato nepříjemná fakta, i když v jejich světle teď Cady vystupoval daleko zlovestněji než kdy předtím. Připadal si jako malé dítě sledující temný stín. Čím úzkostlivěji ho pozoruje, tím je větší a černější a hrozivější. Říkal si, že Cady je přece také člověk, a zranitelný. Že je hanba bát se jiného člověka. A rozhodl se, že nemá smysl vykládat Carol, co se dnes od Sieverse dozvěděl. Řekne jí jen o nové domluvě. Další důvody, proč se bát Cadyho, už Carol nepotřebuje.

V pátek dvanáctého července, když už bylo umyté nádobí od večere, zaslechl Sam podivný zvuk, který ze sebe Carol vypravila. Zvedl hlavu a ohlédl se. Seděla na pohovce a četla noviny. Teď si je položila na kolena a s velmi podivným výrazem v tváři se na něj upřeně zadívala.

„Co se děje?“

„Jakže se jmenoval ten člověk, cos za ním měl ve středu večer jít?“

„Tanelli. Joe Tanelli.“

„Pojď sem a podívej se na tohle.“

Posadil se vedle ní a četl. Byl to nekrolog na Josepha Tanelliho, věk 56 let, bytem v Rose Street 118, který předešlé noci zemřel v Memorial Hospital na srdeční infarkt. Pan Tanelli byl posledních osmnáct let maloobchodníkem v New Essexu. Pod nekrologem se táhl dlouhý seznam pozůstalých.

„Třeba to není týž člověk, zlato.“

„A co když je?“

Hovořil sebejistě. „I kdyby byl, můžu na té adrese, co mi dal Sievers, kontaktovat někoho jiného.“

„Víš to jistě?“

„Prakticky ano.“

„Myslím, že bys neměl čekat až do středy. Měl bys tam zajít hned zítra večer.“

„Nemáme jít na večírek ke Kimballovým?“

„Můžu tam jít sama a ty tam dorazíš později.“

„Zajedu tam zítra odpoledne.“

„Odpoledne? Nemůžu se ubránit dojmu, že to je něco, co by se mělo dělat v noci.“

„Odpoledne můžu alespoň zjistit, jak se věci mají. Jestli je to tentýž člověk.“

Přes své ujišťování v hloubi duše věděl, že ten mrtvý je jeho muž. Zlomyslný osud přihrál Cadymu všechny trumfy.

Ve čtyři hodiny odpoledne vládlo na Market Street nesnesitelné vedro. Samovi se podařilo najít místo k parkování před blokem číslo osmnáct set. Pečlivě zamkl vůz. Byla to čtvrt', kde každý automaticky zamyká své auto. Číslo 1821 nemělo žádný vývěsní štít, který by na-

značoval, kdo ho vlastní nebo kdo v něm podniká. Dveře byly dva schody pod úrovní chodníku. V malé výkladní skříni, skoro neprůhledné pod nánosem prachu a špíny, bylo vystaveno několik nudných plakátů na nealkoholické nápoje a reklamy na cigarety. Přes celý výklad se táhl nápis oprýskaným zlatým písmem: CIGARETY ČASOPISY CUKROVINKY. Tato strana ulice byla ve stínu. Ke vchodu do sousedního domu vedlo šest kamenných schodů. Na vrchním schodě seděla odporně tlustá žena s rudými vlasy. Její lojovité tělo pod růžovými šaty jen kypělo. Usrkávala po malých doušcích pivo z plechovky.

Sestoupil po schůdcích a zkusil vzít za kliku, dveře však byly zamčené.

„Mají zamčeno kvůli Joeovi, srdíčko,“ sdělil mu silný ochraptělý hlas. Zdvihl hlavu a pohlédl do kulaté tváře tlusté ženy. Byla mladší, než se na první pohled zdálo. „Tak to je. Joe umřel náhle. Někdo ho obral o prachy a jemu z toho šoku puklo srdce.“ Uchechtla se.

Vystoupil zpět na chodník a podíval se na ni. „Nemáte ponětí, kdy zase otevřou?“

„Vždyť mají otevřeno, sakra. Mají jen zamčené přední dveře, asi z úcty k Joeovi. To víte. Netuším, kdo tam teď šéfuje nebo kdo to přebere natrvalo, ale vím, že si nedají ujít denní kšeft, zvláště v sobotu ne.“

Uvědomil si, že je lehce podnapilá. „Jak se dostanu dovnitř?“

„No, jestli se chcete dostat dovnitř, doktůrku, tak jděte támhle do té první ulice, zabočte doleva a zaklepejte na třetí dveře zkraje. Ale ty koně vám teda přijdou zatraceně draho. Jestli máte dvacet dolarů na vyhození, tak tu náhodou máme jednu moc pěknou blondýnku, co umírá nudou, támhle v tom baráku. Je to zpěvačka od jedné skupiny, která se rozpadla, víte, a ona si teď musí vydělat, aby se dostala na Západní pobřeží a mohla si najít někoho, s kým by zkusila zpívat. Je to namouduši poctivá studentka a –“

„Ne. Děkuju. Dnes ne.“

Zamračila se na něj. „Sázkaři,“ zabručela pohrdavě. „Mizerný koníčkáři.“

Poděkoval jí a udělal, co mu poradila. Byly to bytelné dveře a nebylo v nich žádné okénko. Otevřely se na takových patnáct čísel, ven

vykoukla bílá kulatá tvář připomínající kynuté těsto, s očima jako trnky, a řekla: „No?“

„Já... chtěl bych mluvit s kýmkoli, kdo to tu má na starosti.“ Za dveřmi zaslechl mumlání hlasů.

„O čem?“

„Já... posílá mě Sievers.“

„Počkejte.“ Dveře se zavřely. Uplynula celá minuta. Potom se dveře zase otevřely. „O Sieversovi tu nikdo neslyšel.“

„Joe Tanelli ho znal.“

„Neříkejte.“ Oči jako trnky ho provrtávaly skrz naskrz.

„Totiž... Chtěl jsem uzavřít sázku.“

„Jděte si na závodistiště.“

„Počkejte chvíli...“ Dveře se však už zavřely. Počkal několik minut a potom znovu zaklepal.

„Tak podívej se, kamaráde,“ řekla bílá tvář.

„Vyslechněte mě. Joe pro mě měl něco zařídit. Teď už nemůže. Ale já o to mám pořád zájem a chci za to zaplatit. Chtěl bych vědět, na koho se můžu obrátit.“

„Na mě. O co jde?“

„Nemůžu tu takhle stát na ulici a vykládat vám to mezi dveřmi.“

„Podívejte, člověče. Já jen vykonávám příkazy. Nesjednávám žádné soukromé kšefty. Joe to dělal. Měl svůj styl a já mám zase svůj. Běžte a řekněte svému šéfovi, že jste se vůbec nedostal dovnitř.“

Dveře už se začínaly zavírat, ale pak se zase otevřely. „A nepotloukejte se tu kolem, člověče, a neklepejte mi už na dveře, nebo někdo vyleze ven a vysvětlí vám to jinak.“ Dveře se s bouchnutím zavřely.

Sam odešel z okolí Market Street až těsně před desátou. Ve filmech šlo všechno jako po másle. Zločinci byli vždycky po ruce, hrdina se po nich nemusel pít. Sam vlezl do těch nejdrsnějších barů, jaké mohl najít. Nikdy nebyl přeborníkem v navazování řeči s cizími lidmi. Snažil se vytypovat si určité jedince, pustit se s nimi do řeči a zavést hovor na téma, kde by mohl čistě hypoteticky nadhodit svůj problém. Dejme tomu, že jeden můj přítel by někomu rád zaplatil za to, aby zmlátil člověka, který mu chodí za ženou.

„Ať si ten trouba sežene kamarády a vyřídí si to s ním sám. Nebo ať mu tu ženskou přenechá. Bez ní mu bude líp.“

Jeden chlapík vypadal opravdu násilnický, a zároveň přiměřeně vychytrale, ale když mu Sam položil tu otázku, prohlásil: „Necht’ ten váš přítel nastaví i druhou tvář a prosí Boha za odpuštění, že se chystal provést takový zlý skutek. Ať padne na kolena a modlí se k Pánu, aby svůdce prohlédl hříšnost svého konání a padlá žena našla cestu zpět ke Kristu.“

Sam, znechucený svou novou zkušeností, se odhodlal zkusit něco jiného. Kdo ovládá město? Kdo je hlavou místního podsvětí?

Barman se smutnou tváří mu na toto téma udělil zdrženlivou lekci. „Na ty filmy v televizi moc nedejte, šéfe. Co se gangsterů týče, tohle město je z obliga. Nikdo tu není organizovaný a já se modlím a doufám, že nikdy nebude. Potlouká se tu pár hazardních hráčů a našel byste tu i nějaké holky, čas od času tudy projde podomní obchodník s čajem a výjimečně narazíte na násilníka. Ale není tu žádný velký šéf, protože tu nikdo jednoznačně neovládá městské čtvrti. V takových mívají gangsteři své brlohy. Kdybyste zajistil některé ze stran volební hlasy v celém obvodu, mohl byste si najmout politika, který by se postaral, aby vám policajti nešli po krku. Potom byste si mohl zajistit pozici. Tady je ale všechno moc malé, šéfe.“

„A co člověk jako, řekněme, Joe Tanelli?“

„Nerad bych pomlouval mrtvé, ale Joe byl nula. Občas prodával kradené zboží, když nehrozilo žádné riziko, a občas se u něj hazardně hrálo. Byl jen natolik mazaný, že věděl, že si nesmí moc vyskakovat, nebo si na něj někdo došlápně. Máme tu tvrdé, chytré policajty, šéfe.“

„Kdo je tady důležitější, než byl Joe?“

„Snažím se vám to vysvětlit a vy mě vůbec neposloucháte. Pořád to nemůžete pochopit. Jsou tu ještě tak tři čtyři takoví Tanelliové. Když je dobrý týden, udělají tak tři kšeftíky. To, o čem mluvíte vy, se tu neděje. V tomhle městě proti tomu existují opatření. Doufám, že jednou provždy. Před časem mě omrzelo pořád se třást, kdy dostanu přes hubu kvůli značce piva, které prodávám. Tak jsem se přestěhoval sem.“

Podle toho, jak mu poklesly koutky, Sam poznal, že začíná být lehce opilý. „Řeknu vám, co vlastně chci.“

„Nejdřív mi dovolte, abych pověděl něco já vám. Nechci nic slyšet. Nechci vědět nic o tom, co hodláte koupit nebo prodat. Čím méně toho vím, o to líp se mi bude v noci spát.“

„Ale –“

„Bud'me přátelé. Napijeme se na zdraví. Jestli chcete mermomocí o něčem mluvit, můžeme si povídat o ženách a o baseballu. Vyberte si.“

Obezřetně odjel zpět do Harperu a zamířil rovnou na večírek ke Kimballům. Ten se konal venku na prostranství za domem. Dorrie Kimballová mu sehnala studený steak a přihřála ho nad dohořívajícím dřevěným uhlím. Byl jako guma. Na večírku bylo asi tucet dvojic. Hráli nějakou složitou hru, která je očividně bavila, ale jeho nechávala úplně chladným. Jakmile se mu naskytla příležitost, zatáhl si Carol stranou.

„Byl jsem fantasticky úspěšný,“ řekl trpce. „Moje vlastní schopnosti mě úplně omráčily. Připadal jsem si, jako bych prodával pohledy s nahotinkami někde na pikniku nedělní školy.“

„Kolik jsi musel vypít?“

„Hodně. Z hlediska svého povolání jsem se vystavil riziku. S vyhrnutým límcem a s palcem na pérku vystřelovacího nože jsem prolézal bary a vykřičené putyky a nechal si říkat doktůrku, člověče a šéfe. K čertu s tím vším.“

„Můžeš udělat něco konkrétního?“

„V pondělí dopoledne můžu zavolat Sieversovi. Panebože, tohle je hrozný večírek.“

„Pšš, miláčku. Ne tak nahlas. Není to tu tak zlé.“

„Kdy myslíš, že můžeme odejít?“

„Dám ti znamení jako obvykle. Je to ale smůla, že ten pan Tanelli umřel!“

Drink, který mu namíchal Joe Kimball, jako by byl silnější než všechny předešlé dohromady. Potácel se, přiopile na ni civěl a nakonec zavrčel: „Děsná smůla.“

„Nebud' na mě ošklivý.“

„Už je mi to úplně jasné. Víš, co to je, ne? Prst osudu, který ubohého starého Sama Bowdena takhle vypekl. Toho dobráka. Toho ušlechtilého a spravedlivého člověka. Kam až klesl! Běhá teď sem a tam a pokouší se najmout vrahy. Ale my ho nenecháme, aby se mu to podařilo moc snadno. Protože to by si ten starý dobrák neuvědomil, kam až klesl. Musí se v tom chvíli dusit. Musíme mu to vtlouct do hlavy, aby na to hned tak nezapomněl.“

„Miláčku, prosím tě.“

„Bowden, muž práva a pořádku, tak jsme mu všichni v kanceláři říkali. Nejctnostnější duše, jaká jednou stane před posledním soudem. Měl sílu za deset, neboť jeho kalich grálu byl plný. Nic s ním nepohnulo. Byl by se zlomil, ale neohnul. Nikdy by nezkompromitoval svou čest. A teď? Jaký žalostný pohled je na něj! Vymetá špinavé brlohy, krade drobné z kapes, chlastá a tahá z lidí peníze. Proslýchá se, že už brzy ho přijdou zatknout pro exhibicionismus.“

Úder její drobné, tvrdé pěsti, který dopadl do jeho tváře, byl hlasitý a překvapivý. Bolest mu vehnala slzy do očí. Pohlédl na ni, avšak ona nevypadala rozzlobená ani uražená. Klidně se na něj dívala.

„Co je?“ hlesl překvapeně.

„Ať jsi opilý nebo střízlivý, myslím, že teď je ta nejnevhodnější chvíle, abychom se začali litovat, drahoušku.“

„Ale já jsem jen –“

„Naštvaný na svou neschopnost udělat něco, na co nejsem zvyklý a co je v rozporu s tím, čemu věřím. Začínáš se topit v sentimentu a moc se v tom babráš.“

„Tos to trefila, kamarádko.“

„A není to pravda?“

„Myslím, že ano.“

„Potřebuju hodně sil k tomu, abych se trochu vzchopila. Ještě před několika minutami jsem tu sílu měla.“

„Už je to pryč. Tak se vzchop.“

„Zlobíš se na mě?“

„Vzteám se, zuřím a chystám pomstu,“ prohlásil a políbil ji na špičku nosu.

K jeho nezměrnému údivu se rozplakala. Usedavě a bezmocně. Když se konečně uklidnila, zjistil příčinu těch slz. Mrzelo ji, že ho uhodila. Všechny naše citové projevy začínají být hysterické a rozhárané, pomyslel si. Napětí rozhlodává základy našeho hradu.

V pondělí ráno mu místní pobočka Apexu poskytla informaci, kterou potřeboval znát, aby mohl zavolat Sieversovi do Kalifornie. Pan Sievers nebyl na pracovišti, ale zavolá mu později. Bylo už jedenáct hodin, když mohl Sam vzhledem k časovému posunu uskutečnit tento

svůj první hovor, a tři hodiny odpoledne, když mu Sievers zavolal zpátky.

I když bylo spojení dobré, zněl Sieversův hlas jaksi vzdáleně. Sam vycítil nezájem.

„Infarkt? To je špatné.“

„Jsem teď v pěkné bryndě, Sieversi.“

„To si dovedu představit.“

„Koho bych mohl kontaktovat kvůli téže... službě?“

„Myslím, že už není za kým jít.“

„Co mám tedy dělat?“

„Mohlo by se to sjednat někde jinde. Poslat odněkud lidi. Stálo by to o něco víc a nějakou dobu by to trvalo.“

„Mohl byste mi s tím pomoci?“

„Jsem tu zavalený prací. A... upřímně řečeno, jsem teď v poněkud jiném postavení, Bowdene. Chci říct, že tu věc jsme si sjednali soukromě. Tady nemám kontakty a oficiálně nemůžu udělat nic. Nic takového. Chápete?“

„Myslím, že ano.“

„Udělal jsem, co bylo v mých silách. Měl jste smůlu.“

„Možná bych si mohl najít někoho sám.“

„Nemyslím. Bylo by to moc riskantní. Udělal byste líp... kdybyste svou rodinu někam uklidil.“

„A... aha.“

„Lituju, ale víc už vám pomoci nemůžu.“

Byl to nanejvýš neuspokojivý rozhovor. A znamenal konec jednoho způsobu sebeobrany. Budou se muset stáhnout do jiné obranné pozice.

V pondělí večer probíral situaci s Carol. Přijala to klidněji než očekával.

„Vím, že to je svým způsobem logické,“ řekla, „ale budeme tak hrozně roztroušení. Nancy a Jamie v táboře. Bucky a já bůhví kde. Zůstaneš tu jenom ty, drahoušku, a z toho mám strach. K čemu by nám to všechno bylo, kdyby se ti něco stalo?“

„Budu se chovat jako ten největší zbabělec, o jakém jsi kdy slyšela, miláčku. Pronajmu si pokoj v hotelu v New Essexu a po setmění nevytáhnou paty. A když bude někdo klepat, neotevřu, pokud nebudu zatraceně dobře vědět, kdo to je.“

„Myslíš tedy, že se ti nic nestane? Kdy se vrátíme? Kdy budeme vědět, že to už skončilo?“

„Nečekám, že bude nějak obzvlášť trpělivý, až vyjde z vězení. Řekl bych, že něco udělá a že to bude směřovat proti mně. A já se postarám, aby se mu to nepovedlo. Jakmile to udělá, budeme mít důkaz, na základě kterého půjde na dlouhou dobu za mříže.“

„Ach ano. Na rok, na tři, a my budeme mít právě tak dost času na to, abychom si naplánovali, co budeme dělat, až ho zase pustí. Budeme na tom úplně stejně, jako jsme na tom tenhle měsíc. Budeme se na sebe jen nervózně usmívat a hloupě vtipkovat.“

„Určitě to zabere.“

„Promiň, že tě požádám, abys mi o tom už přestal vykládat. Připadá mi to, jako bys mě konejšil a hladil po hlavě. Oba doufáme, že to zabere. Strašně moc v to doufáme. Ale nemáme žádné písemné záruky, vid', můj drahý?“

„Ne. Můžeme jen dělat, co se dá. V tomhle směru tě ale určitě potěší, že se zítra s pomocí kapitána Duttona stanu ráznou a nebezpečnou osobou.“

„Jak to?“

„Zařizuje mi zbrojní pas. Nezdráhal se zdaleka tolik, jak jsem očekával. Během oběda si půjdu vyzvednout jednu velmi ošklivou a velmi účinnou pomůcku vyrobenou firmou Smith and Wesson. Až si srovnám popruhy, bude zavěšená přímo tady. Budu ji mít zasunutou v pouzdře se stahovací pružinou. Nikdo mi ji nebude moct vytrhnout, a když pro ni správně sáhnu, jak tvrdí Dutton, skočí mi přímo do ruky. Pak už budu potřebovat jenom bednu ginu, vysokou, atraktivní a ke všemu svolnou blondýnu a malou ošumělou kancelář.“

Podívala se mu do očí. „K čemu ty vtípky? A co ten široký, blazeovaný a sebevědomý úsměv?“

„Co k sakru chceš, abych dělal? Zaťal zuby a nasadil ledově chladný pohled? Jsem sebevědomý. Ano. A není to zrovna můj styl, to přece víš. Bojím se Cadyho. Jsem vyděšený jako dítě, které trápí noční můra. Už při pouhém pomyšlení na něj se mi potí ruce a stahuje žaludek. Jsem tak vyděšený, že si tu bouchačku okamžitě připnu a hned zítra večer si s sebou na kopec vezmu hromadu nábojů a neodejdu, dokud se ji nenaučím bleskově vytáhnout, vystřelit a trefit všechno, na co zamírím. Budu si připadat jako malý kluk, který si hraje na četníky

a zloděje. A budu sebevědomý. Z čisté nervozity sice ze sebe budu dál sypat ty své ubohé vtípky, ale s vědomím, že je daleko příjemnější být cílem, který může ránu oplatit.“

Přestal přecházet sem a tam, pohlédl na ni a viděl, jak jí po tvářích stékají tiché slzy. Posadil se vedle ní, vzal ji kolem ramen a políbil ji na slané oči.

„Neměl bych se na tebe takhle utrhovat,“ zamumlal.

„Já... jsem neměla říkat, co jsem řekla. Už mě unavovala ta křečovitá veselost, kterou všechno zakrýváme. Stal se z toho takový neurotický zvyk, ale asi jsme už takoví.“ Unaveně se na něj usmála. „I když je pravda, že bych nesnesla nudného manžela, který nemá smysl pro humor. Jsem... jsem ráda, že sis opatřil tu zbraň. Budu se cítit daleko líp.“

„Se mnou, s pistolí a mým hloupým vtipkováním.“

„To všechno беру. A ráda.“

„Takže zpátky k našim plánům. Odjedeme v pátek brzy ráno. Najdeme pro tebe a pro Buckyho nějaké příhodné místo. Přenocujeme tam. V sobotu odjedeme do Minnatally a navštívíme naši oslavenkyni. Potom se vrátíme do hotelu a zůstaneme tam ještě ze soboty na neděli. V neděli se vrátím zpátky do města a –“

„Co kdybychom si vzali obě auta, miláčku? Až pojedeme do tábora, můžeme nechat MG tam, kde se ubytujeme, a ty se s ním pak můžeš v neděli vrátit do města, kde si najdeš pokoj v hotelu.“

„To je skvělý nápad.“

„Strašně nerada se s tebou budu loučit.“

„Nebudeš sama.“

V úterý večer přinesl domů revolver s krátkou hlavní. Dřely ho popruhy a on si uvědomil, že bude trvat dlouho, než si na něj zvykne. Měl ho u sebe, když se vracel do kanceláře, a připadal si strašně hloupě, protože se mu zdálo, že si každý, kdo se na něj na ulici podíval, musel všimnout podezřelé boule pod jeho levým ramenem.

Stál před Carol a ona kolem něj obcházela a pozorně si ho prohlížela. Nakonec prohlásila: „Vím, že tam je, miláčku, a tak tam vidím tu výduť, ale opravdu si myslím, že jsi pro tuhle zbraň ten správný typ. Jsi štíhlý, a tak jako tak rád nosíš volná saka.“

„Takže si představ, že ta kost vejde dovnitř a mně je hned jasné, že jí nikdo nemusí nic říkat. Teatrálně se usadí, přehodí jednu dlouhou nohu před druhou, zaloví v náprsní tašce velké jako telefonní seznam a vytáhne odtud hrst důvěrně známých zelených bankovek, které by umlčely i hrocha. Potom se skloní a na rohu mého psacího stolu začne ty stodolarovky počítat... Nemusím ti doufám říkat, že jsem je s ní počítal tak svědomitě, že jsem se jí ani nepodíval za výstřih.“

Carol zaujala poněkud vyzývavou pózu a ucedila koutkem úst: „Co chtěla ta coura, zlato?“

„Ále, po tom úvodním předvádění to byla už jen běžná rutina. Chtěla, abych zabil jednoho chlapa.“

„A uděláš to?“

„Zítra. Hned po obědě. Ten vtípálek potřebuje dostat lekci. Vidíš, broučku, to je teď moje poslání: Chodím po okolí a zabývám zlé lidi. Chlapy, co mají styky a zákon je na ně krátký. Chápeš? Vymetám špínu, víš? Likviduju je stejně, jako se kdysi knížata zbavovala draků, co se potloukali po okolí a zamořovali kraj smrdutým dechem. Dostávám za to zaplacení a od vysokých blondýn sklízím vděk. Jsou mi opravdu vděčné.“

„Ten tvůj pohled úkosem, miláčku, je skoro přesvědčivý.“

„Vyškrábej se za chvíli támhle nahoru na kopec a dívej se. Předvedu ti, jak jsem se s tou věcíčkou naučil zacházet. Dutton říká, abych necílil. Abych namířil přirozeně, jako bych ukázal prstem. Nejsou tu někde ti Indiáni? Nerad bych, aby se mi některý připlctl do rány.“

„Liz Turnerová vzala celý ten houf dětí na místní jarmark.“

„Statečná a šlechetná dáma.“

Vyšel nahoru ke střelnici se třemi plechovkami nábojů, kusem plachtoviny a klubkem provázku. Omotal plachtovinu kolem stromu, dost silného, aby připomínal torzo lidské postavy. Po levé straně hrudníku nakreslil tužkou hrubý obrys srdce. Zpočátku byl beznadějně pomalý, neohrabaný a nepřesný. Zbraň vydávala při výstřelu rovný, jasný, štekavý zvuk, nesrovnatelně autoritativnější, než bylo nevinné práskání dvaadvacítky. Kvůli přesnosti vypálil asi pětadvacet ran a pak se vrátil k obvyklému postupu vytahování zbraně a střelby. Byl houževnatý a výrazně se zlepšil.

Carol vyšla na kopec a prohlásila: „Zní to tu jako revoluce v Latinské Americe, miláčku.“

„Je to složitější, než jsem si myslel.“

„Musíš být tak blízko?“

„Je to rovných sedm metrů, zlatíčko. Tahle hračka není určená pro střelbu na velké vzdálenosti. Nevím, jestli se ti už můžu předvést, ale zkusím to.“ Uvolnil plachtu, prostřílenou jako řešeto, obrátil ji vzhůru nohama a znovu přivázal.

„Co je tamto?“

„To je srdce.“

„Je moc malé a mělo by být víc uprostřed.“

„Přestaň kibicovat. Tak fajn. Už jsem zaujal pozici. Jsem lehce podvrácený. Ruce podél těla. Stojím nenuceně a uvolněně. Až budeš chtít, zakřič Pal!“

„Pal!“

Hladce uchopil pažbu, a když se obracel, nahmátl spoušť a vyprázdnil celý zásobník. V terči se objevilo pět černých děr, první v břišní krajině, další v pase a tři nejpřesnější na hrudi.

„Teda!“ zvolala obdivně. „Nechybí jedna?“

„Ne. Zásobník je prázdný. První ránu vypálíš za dvě.“

Byla lehce pobledlá, a jak polykala, hýbal se jí ohryzek. „Možná mám příliš bujnou fantazii, miláčku, ale vypadá to... tak strašlivě funkční.“

„Je to naprosto funkční. Tahle zbraň je na lidi. Na svou velikost je maximálně rychlá a zkonstruovaná tak, aby v co nejkratším možném čase dosáhla maximální smrtící síly. Není to nic moc pěkného ani romantického.“

Otevřel zbraň, vytáhl nábojnici a znovu nabil. „Chceš si to zkusit?“

„Myslím, že ne. Radši ne.“

„Cítíš se už po téhle ukázce líp?“

Přikývla. „Cítím, Same. Určitě. Ale stejně je to zvláštní, představit si tě... tedy...“

„Vím, co chceš říct. Představit si toho hodného starého Sama, jak se ohání bouchačkou. Duttona to taky napadlo. Velmi opatrně na to téma se mnou mluvil, oklikou. Říkal, že za druhé světové války a v Koreji měly americké ozbrojené síly moc těžkostí s hochy, kteří nedokázali ze svých zbraní vystřelit. Neví se prý přesně, co je hlavní příčinou toho jevu. Asi to nějak souvisí s civilizací, křesťanskou výchovou, úctou k životu a lidské důstojnosti. A říkal, že takové chlapy mají i v

řadách policie. Stává se, že přijde energický mladík se správnými reflexy a při střelbě na cíl si na střelnici počíná báječně. Potom se dostane do choulostivé situace a bude se chovat přesně tak, jak ho to naučili, až do okamžiku, kdy přiloží prst na spoušti. Tam se zarazí a v případě, že půjde opravdu do tuhého, budou mít dalšího mrtvého policajta. Nevím, jak to bude se mnou. Jsem schopný rozstřílet ten strom na cucky s úšklebkem zabijáka. Ale kdyby byl z masa a krve? Nevím. Opravdu nevím. Kdybych se byl někdy bil, věděl bych to. Ale myslím, že bych to dokázal. Musím si to zautomatizovat tak, aby stisknutí spouště bylo samozřejmou součástí celé akce, a ne jenom jedním úkonem na konci. Pak, když už jednou začnu, budu schopný dojít až do konce. Doufám.“

Naklonila hlavu stranou a zkoumavě se na něj zahleděla. „Zdá se, že se příliš nepřetvařuješ, Same. Chci říct, že sám sebe posuzuješ důkladně a střízlivě.“

„Jestli máš na mysli to, že se nepovažuji za ostrého hochy, pak máš úplnou pravdu. Jsem usedlý čtyřicátník, úředník s hypotékou, rodinou a důchodovým pojištěním. Hodím se do téhle nové atmosféry násilí a ohrožení asi tak, jako kdyby George Gobel soutěžil o Zlaté rukavice v těžké váze. Je banální někde vykládat, že život klade na každého člověka zvláštní a nečekané požadavky. Snažím se čelit tomu svému, ale věř mi, moje indiánská holčičko, někdy si připadám jako bílá myška v hadí díře.“

Přistoupila k němu a vzala ho za zápěstí. „A já ti říkám, že nejsi žádná bílá myš. Jsi statečný jako kterýkoli jiný chlap. Máš v sobě vřelost i sílu. Umíš milovat a být milován. To je veliké a vzácné umění. Jsi můj muž a já nechci, aby ses jakkoli změnil.“

Políbil ji a zůstal stát, držel ji v náruči a hleděl někam přes její hlavu. Tmavý předmět v jeho ruce se na slunci leskl a působil absurdně. Zápěstí měl skloněné, aby se zbraň v jeho dlani nedotýkala její bledě-modré blůzky. A za tou zbraní viděl bílý cíl, tužkou namalované srdce a pět černých děr.

V pátek vyjeli časně ráno a zamořili k jihovýchodu do oblasti malých, příjemných rekreačních osad v jezerní oblasti. Zdálo se, že Bucky je ochotný přijmout myšlenku, že Carol si potřebuje odpočinout od vší domácí práce a on může jet s ní. Řekli mu, že to je druhá nejlepší věc, hned za pobytem v táboře. Jeli pomalu po okresních silničkách, až přibližně v době oběda dojeli do městečka Suffern, vzdáleného asi sto čtyřicet pět kilometrů od Harperu. V tiché jídelně hostince se svérázným názvem U západního větru, stojícího na břehu jezera, vítr si všichni dali dobrý oběd. Byla to staromódní vysoká dřevěná budova, prodchnutá viktoriánskou důstojností. Drobný zaneprázdněný mužík jim ukázal dva pokoje ve druhém poschodí s výhledem na jezero a společnou koupelnou. Cena na týden byla přijatelná a pokoje s javorovým nábytkem a hadrovými koberečky čisté a veselé. V ceně byly zahrnuty snídaně a večeře, vstupné na malou pláž, pramičky, pokud byly v hotelu nějaké volné, a vstup na kroketový a dva tenisové kurty.

Ano, v hotelu byly i jiné děti a ty nikdy záměrně nevyklučovaly ze hry jiné děti, ale jen žádná mrňata! Každá, i nepřímá zmínka o Marilyn Buckyho viditelně zarmoutila. Sam rozhodl, že není třeba přihlásit se v hotelu pod cizím jménem. Bylo by to teatrální, směšné a zbytečné. Carol prohlásila, že mu bude psát přímo do kanceláře a z bezpečnostních důvodů nebude na obálku psát zpáteční adresu.

Když si Carol a Bucky vybalili a převlékli se, vyšli si na procházku osadou, potom se vrátili a čekali, až se uvolní kroketový kurt. Carol byla neochvějně přesná a netajila se radostí, když odpálila Samův míček zpět, kdykoli se naskytla příležitost a ona se k němu dostala dost blízko, aby ho mohla zasáhnout. Sam hrál s Buckym, avšak ona i přesto hladce vyhrála.

V noci, když už leželi ve velké manželské posteli, oznámila Samovi: „Budu strašně výstřední a koupím si tenisovou raketu. Mám hrozně ochablé svaly a potřebuju si je zpevnit.“

„Ochablé? Opravdu? Kde? Tady? Nebo tady?“

„*Přestaň*, ty blážítku.“

„Myslíš, že tu budeš šťastná?“

„Šťastná ne, miláčku. Ale budu tu spokojená, jak to jen bez tebe půjde.“ Zničehonic se zasmála.

„Co je?“

„Ten Bucky. Jak velkopanský byl znechucený, když se kolem něj začaly motat ty dvě holčičky.“

„Nicméně jsem si všiml, že nakonec se do těch her a zábav přece jen zapojil.“

„Ale tvářil se při tom pěkně samolibě. Pravý mužský.“

„No, a zítra nás čeká oslavenkyně.“

„Patnáct let. Panebože, to jsou hrozné roky.“

„To je blud.“

„Vůbec ne. Já jsem byla v patnácti hrozně nešťastná. Kterékoli zrcadlo mi lámalo srdce. Byla jsem zmatená. A tak jsem si ho nevzala.“

„Koho?“

„Ne aby ses mi teď poškleboval. Clarka Gablea. Všechno jsem měla promyšlené. Přijel by do Texasu natáčet film o ropných vrtech. A já bych byla přišla na místo, kde se natáčelo, a on by se jednoho dne obrátil a podíval se přímo na mě a usmál by se na mě tím svým šibalským úsměvem s jedním obočím nahore a druhým dole a stopnul by kamery a popošel ke mně. Stála bych tam hrdá a povznesená ve své kráse a on by někomu pokynul, ten by přiběhl a Clark by na mě ukázal a řekl: Tohle bude od této chvíle má hlavní filmová partnerka. Podepište s ní smlouvy. Bože, tehdy jsem ale byla zmatená.“

„To já jsem zase měl velmi intenzivní a vzrušující poměr se Sylvií Sydneyovou. Představoval jsem si, že se schoulí v mé náruči jako malé hedvábné koťátko a ujistí mě, že jí ani trochu nevadí, že mám deset kilo navíc. Tak kdo se teď bude smát?“

„Já ne, miláčku.“

„Potom tu samozřejmě bylo období s Joan Bennettovou. Načas se v mém životě mihla i Ida Lupinová. A Jean Harlowová. Jean za mnou jezdila autem až z Paříže a čekávala na mě ve svém kabrioletu se stahovací střechou za hangáry. Když jsem ve svém roztřeseném letadélku přistával, z hlavní pušek se ještě kouřilo, mou zásluhou padli další dva Němčouři a já jsem, vyhublý, slabý a celý polomrtvý bezstarostně vklouzl do velikého auta. Za své neuvěřitelné štěstí jsem vděčil její černé síťované punčoše, kterou jsem si před každou bojovou operací uvazoval kolem nadloktí. Přivezla vždycky koš chlazeného šampaň-

ského a právě tu noc nás mohli vidět ve všech zábavních podnicích Paříže: platinovou blondýnu s ladnými pohyby a vysokého pilota – veterána, v jehož očích se zračily daleké kraje i velkolepé a skromné hrdinství.“

„Skutečně?“

„Opustila mě kvůli britskému majorovi. Při další velké akci jsem zapomněl na punčochu. Z oblak se na mě vyřítil proslulý německý pilot. Když jsem padal dolů v plamenech, zasalutoval jsem mu a on zamával křídlem na znamení úcty k umírajícímu hrdinovi.“

„Bože na nebi.“

„To tedy byl velmi urážlivý výsměch.“

„Panebože, kéž by všechno bylo takové. Tak bezpečné. A my bychom byli všichni pohromadě. Nechci, aby přišla neděle a nechci stát před hotelem a nutit se do úsměvu, dokud neodjedeš.“

„Nemysli na to.“

„To nejde.“

„Takhle bys zešilela.“

„Hmmm. Snad.“

Jak bylo předem dohodnuto, vyzvedli Jamieho z tábora chvíli před obědem. Byl dohněda opálený, hubený a vydrhnutý tak, až jeho čistota zářela. Potom přešli pět kilometrů do Minnatally, aby vyzvedli Nancy. Nancy vypadala úžasně zdravě a oči jí zářily.

Odjeli padesát kilometrů na východ do městečka Aldermont, kde si v jídelně hotelu stejného jména dali slavnostní oběd. Hostinská je uvedla do jednoho výklenku, aby měli víc soukromí.

Nancy překypovala nadšením. Tento rok byl tábor báječný. Pan Teller byl poněkud divný, ale nepřekážel. Stala se podpředsedkyní společenského výboru a Tommy Kent předsedou stejného výboru v Gannatalle, takže se často vídali, aby vypracovali program. Tommy si vedl báječně. Pan Menard si z Tommyho udělal jakéhosi svého osobního asistenta. Jedna zrzavá dívka se tak nešťastně přiotrávila škumpou jedovatou, že ji museli poslat domů. Jiná dívka spadla z koně a vykloubila si rameno, ale domů nemusela. V táboře měli novou rychlou loď na vodní lyžování, kterou střídavě užívaly oba tábory. Řídil ji Tommy.

Když Naney vypověděla všechno, co měla na srdci, pustil se Jamie do vyprávění svých dobrodružství. V jeho srubu spal jeden frajer, a

tak si na něj Jamie vzal boxerské rukavice a pan Menard zápas nepřerušil, dokud Jamie toho náfuku dvakrát nesrazil k zemi. Od té doby jsou kamarádi. Složil zkoušku první pomoci. Zabil holí hada. Udělal si svůj vlastní luk. Ze dřeva citronovníku. Musel ho oškrábat kousky skla a potom ho omotal kouskem lněného vlákna a nakonec ho napustil včelím voskem.

Po obědě Sam vyšel ven a vybral z auta dárky. Nancy měla ze všeho úžasnou radost. Mezi dárky pro Nancy byly i tradiční drobné dárky útěchy pro Jamieho a Buckyho, pro každého jeden. Byla to útěcha za to, že někdo druhý má narozeniny.

Jak se domluvili, odvedla pak Carol Buckyho na chvilku pryč a Sam osaměl u stolu s Nancy a s Jamiem, takže jim mohl povědět o nových opatřeních. Dozvěděli se tedy, že jejich matka je s Buckym v hotelu U západního větru v Suffernu, ale měli si to nechat pro sebe. Nancy se zeptala, jestli to může říct Tommymu Kentovi. Sam řekl, že ano. V případě nějaké nepředvídané události mohou zavolat matce do Suffernu i jemu do kanceláře, popřípadě do hotelu v New Essexu.

Jamie chmurně pohlédl na otce a zeptal se: „To je, jako bychom utíkali, ne?“

„Ticho,“ okřikla ho Nancy.

„To nevadí, Nancy. Ano, synku. Svým způsobem ano. Ale já se neskrývám. Budu opatrný, ale schovávat se nebudu. Ženy a děti jdou do záchranných člunů vždycky první.“

„Tommy a pan Menard mi pořád připomínají, že musím být celou dobu s ostatními dětmi,“ postěžoval si Jamie. „Přál bych si, aby se ten hnusný kriminálník objevil v táboře. Pěkně bychom mu to nandali. Sebrali bychom kameny a všichni najednou bychom je po něm mrskli. Spadly by mu rovnou na hlavu. Potom bychom ho svázali, odtáhli do kuchyně a rozřezali na novém kuchyňském kráječi, který stál sto dvacet dolarů, jak říkal pan Menard.“

„Jamie!“ okřikla ho Nancy. „Neříkej takové strašné věci.“

„Může mi už poroučet, když je jí patnáct?“ zajímal se Jamie.

„Když přijdeš s něčím, co jí určitě zkazí chuť k obědu, má právo se proti tomu ohradit.“

„Já to nastavím tak, aby ho to nakrájelo pořádně natenko,“ pronesl Jamie temně.

„Já si taky myslím, že to už stačilo, mladý muži. Vy děti si to představujete moc jednoduše. Nesmíte být neopatrní. Ten chlap má auto. Je propuštěný z vězení. Když najde dům zamčený, snadno si ve vsi zjistí, kam jste vy děti na léto odjely. Víím, že Nancy zná od vidění, a řekl bych, že tebe taky. Tak co, už můžeme jít? Maminka a Bucky už budou venku v hale.“

„Je to legrační představa, že doma nikdo není,“ řekla Nancy. Když vstávali, plaše se dotkla otcovy paže. „Prosím tě, buď opravdu opatrný, tati.“

„Budu.“

V neděli večer Sam povečeřel v jídelně hotelu v New Essexu a potom se přemístil do baru, aby si dal na dobrou noc ještě skleničku. Stál u baru, usrkával nápoj a cítil se velmi osamělý v tomto světě. Vzpomínal, jak se na konci příjezdové cesty k bočnímu vchodu do hotelu U západního větru zastavil, ohlédl a zamával. Carol a Bueky stáli těsně u sebe na zeleném trávníku a mávali. Po celou zpáteční cestu do New Essexu řídil své malé auto příliš rychle.

Z jeho úvah ho probral dunivý hlas. „Tak sis vyšel do města, Same?“

Otočil se a hleděl přímo do široké usměvavé tváře Georgieho Feltona. Snažil se dát najevo jen tolik radosti, aby neurazil. Georgie Felton byl makléř s realitami, velice úspěšný. Byl to mohutný, rozložitý muž s těžkopádným humorem a hroší kůží. K ženám se choval se značnou dávkou uhlazené galantnosti, kterou ovšem při dalším setkání kořenil překvapivě hrubými narážkami. V pánské společnosti se tradičně choval bodře a vesele. Byl členem ohromujícího počtu občanských a jiných veřejných organizací. Jeho zázemí tvořila kulatá Feltonová a čtyři malí kulatí Feltonové. Byl to typ, kterému budou lidé říkat Georgie až do nejdelší smrti. Carol ho nesnášela. Nechápala, jak může být tak úspěšný. Když sháněl dům, vzal ji prohlédnout si domy tak nápadně nevhodné, že ho podezírala z nemístného žertování. Georgie se však tehdy tvářil smrtelně vážně.

„Ahoj, Georgie.“

Georgie mu poklepal na pravé rameno a pravil: „Benny, přineste panu Bowdenovi další skleničku toho, co pije.“

„Ne, opravdu ne.“

„No tak. Dokud stojíš na vlastních nohách, zvládneš přece ještě jednu. Co tě dneska večer přivedlo do města? Rande s tajemnou blondýnou?“

„Bydlím tu v hotelu.“

Georgie pozdvihl obočí. „Ohó, Same, kamaráde, to se stává i v nejlepších rodinách. Nemůžeš s nimi vydržet, a bez nich taky ne. Jedno chybné slůvko, a takhle to dopadá. Jsi v nemilosti?“

Sam pocítil hluboké podráždění. Neměl ani v nejmenším úmyslu svěřovat se Georgiemu se svými problémy. „Není to tak, Georgie. Dvě děti mám na táboře, a tak jsme zamkli dům a Carol odjela s malým na takové menší prázdniny.“

Georgie pokýval moudře hlavou. „Člověk o tom hodně slyší, Same. Manželské prázdniny. Jeden od druhého si chce na chvílku oddechnout.“ Chlípně na Sama zamrkal a dloubl ho loktem do žeber tak silně, až se zapotácel. „Ale já jsem k tomu Angii nikdy nepřemluvil. Řekni mi, chlapče, jaks to udělal?“ Pohodil hlavou a zasmál se. Znovu šťouchl do Sama. „Máš už něco v plánu, kamaráde? Nechceš si vypůjčit černou knížečku strýčka Georgieho?“

„Ne, díky, Georgie.“

Sam odrazil další štulec. „Nedal ses na správnou cestu, kamaráde. Není nad pěkný nový dům, který ti skýtá to nejlepší v podobě hezké ženušky. Překvapilo by tě, na jaké zajímavé baráky člověk narazí, kamaráde.“

„Proboha, Georgie, přestaň do mě šťouchat tím loktem.“

„Co? Aha, promiň. To je jeden z těch mých zvyků. Ale koukni, támhle naproti u zdi je jeden takový kousek. Ta v těch šatech bez ramínek. Líbí se ti?“

„Je pěkná. Zato ten chlap vedle ní má ramena.“

„Pojďme spolu někam do pořádného podniku. Tady je to mrtvé.“

„Je mi líto, Georgie, ale půjdu nahoru a budu si ještě chvíli číst a pak zalezu do postele.“

„Ale no tak, kamaráde. Mohli bychom...“ Georgie náhle zmlkl. Sam na něj překvapeně pohlédl. Georgie si olizoval rty a díval se do Samova rozepnutého saka. Sam se podíval dolů a uviděl vyčnívat pažbu pistole. Upravit si rychle sako a zakryl ji.

„K čemu s sebou, sakra, taháš tu věc?“ zašeptal hlasitě Georgie. Byl šokován.

„Je to asi takhle, Georgie. Pase po mně jeden ozbrojený chlap. Může se objevit každou chvíli.“

Georgie se nervózně rozhlédl kolem. „Kecáš.“

Sam na něj vážně pohlédl. „My právníci máme nepřátele, Georgie.“

„Je... ten chlap ve městě?“

„Každým okamžikem může vejít támhle těmi dveřmi.“

Georgie zacouval. „Tak to já se teda klidím.“

„Nikomu o tom neříkej, Georgie.“

„Ne, ne, určitě ne,“ pohlédl na hodinky. „Tak já už běžím. Jsem rád, že jsem tě tu potkal, Same.“ Jak mluvil, pomalu couval.

Samova radost z této příhody rychle vyprchala. Georgie určitě promluví. Georgie to poví každému, na koho natrefí. Sam dopil nápoj, který si neobjednal, a odešel nahoru.

V pondělí, v úterý ani ve středu se nic nestalo. Sam se choval s obvyklou opatrností. Z kanceláře dvakrát zavolal Carol. Své napětí a osamělost zakrýval veselou náladou. Maska však byla nedokonalá. Ve středu dopoledne přišel od Carol dlouhý, upovídaný dopis. Popisovala ostatní hosty v hotelu. Našla si partnerku na tenis, statnou, nohatou dívku, jejíž manžel byl námořním kapitánem, toho času ve službě v zámoří. Zapomněla už hrát, ale pomalu se zase dostávala do formy. Bucky projevil o tenis takový zájem, že mu koupila malou raketu a učila ho základní údery. Učil se poměrně rychle. Dával najevo své opovržení nad špatným obrazem televize v hotelové hale. Ve velké prodejně drogistického a papírnického zboží ve městě byla dobrá knihovna. Velmi jí chybí. Oběma jim chybí a chybí jim i dům a ti dva v táboře.

Ve čtvrtek odpoledne se rozhodl, že už má dost úvah a vyčkávání. Bylo načase, aby bílá myška sebrala odvahu, vylezla z díry a zjistila, kde je kocour.

Do Nicholasova baru na Market Street vešel s úderem šesté. Barovou část tvořila úzká místnost s rýhovanými stěnami z překližky natřenými na tmavozeleno, s vysokými stoličkami u pultu, čalouněného imitací tmavozelené kůže. Zadní stěna baru byla samé zrcadlo a chrom a umné osvětlení. Celek působil ošoupaným a zchátralým dojmem. Zrcadla a chrom se loupaly. Televizor nad barem byl zapnutý a hrací automat vypadal, že nefunguje. U vzdálenějšího konce baru se

děli tři muži s hlavami u sebe a mluvili tichými, důležitými hlasy. Žádní další zákazníci se už v baru nevyskytovali.

Za barovou částí byla další, širší místnost. Koktajlová hala. Do této místnosti nepronikalo denní světlo. Dva jasně žluté bodové reflektory osvětlovaly malé prázdné pódium, na kterém stálo nevelké pianino a velmi opotřebovaná bicí souprava. U stolků uviděl v odrazu světla sedět dva páry. O rám širokých spojovacích dveří mezi barem a halou se opírala servírka. Měla na sobě tmavozelené pracovní šaty a ušpiněnou bílou zástěru. Byla to vyšisovaná blondýna. Nehtem palce si čistila zadní stoličku.

Barman stál za barovým pultem, donekonečna leštil sklenice a soustředěně sledoval obrazovku. Sam se posadil na židličku v ohybu pultu poblíž dveří, avšak potom mu stouplo sebevědomí a on se přestěhoval na poslední stoličku za ohybem, odkud, když seděl bokem, dobře viděl na dveře.

Barman se pomalu dovlekl až k němu. Do poslední chvíle nespustil oči z televize. Setřel před ním pult a řekl: „Prosím, pane?“

„Nalejte mi millera.“

„Hned to bude.“

Barman přinesl pivo a sklenici, sebral Samův dolar, poklepal na něj a na desku položil půldolar a pěticent.

„Obchody se nehýbou?“

„V tuhle denní dobu to tak je vždycky. Ale večer máme kšeft.“

„Byl tu v poslední době Max?“

Barman si ho změřil pozorným pohledem. „Kterého Maxe myslíte? Chodí sem spousta Maxů.“

„Toho s pleší, dohněda opáleného.“

Barman si začal okusovat spodní ret. „Aha, toho Maxe. Ted' nedávno jsem ho viděl. Počkejte, musím si vzpomenout. Jasně, bylo to minulou sobotu večer. Byl tu, počkejte, asi deset minut. Rychle do sebe kopnul dvě skleničky whisky a zase odešel. Měl nějaké problémy, však víte. Praštil policajta a zavřeli ho za to na třicet dní do městské šatlavy.“

„A co Bessie McGowanová? Byla tu?“

„Ta je tu pořád. Byl bych strašně rád, kdyby si pro změnu našla jiný flek. Jestli ji znáte, tak víte, jaká je. Měla by ted' už každou chvíli přijít.“

Jeden z mužů na druhém konci baru ho zavolal a barman pomalu odešel. O deset minut později, právě když Sam uvažoval, že si dá druhé pivo, vešla dovnitř nějaká žena. Nemohla si už vybrat nic, v čem by vypadala groteskněji. Na nohou měla bílé lodičky s deseticentimetrovými podpatky, přiléhavé černé toreadorské kalhoty, široký bílý kožený pásek se zlatou sponou a těsný svetřík s červenými a bílými vodorovnými proužky. Žena s dokonalou postavou by se v takovémto úboru mohla s jistou dávkou teatrálnosti objevit na veřejnosti a mít případně i úspěch. Avšak toto byla žena ve středním věku a s chumáčkem vlasů tak poničených neustálým odbarvováním, že vypadaly jako sluncem vybělené konopí. Měla odulou tvář ne nepodobnou veverce a hranaté, vyzývavě nalíčené rty. Ve srovnání s kypící masívností boků a neuvěřitelnými obrysy obrovského ochablého poprsí měla překvapivě štíhlý pas. Bylo naprosto zjevné, že pod kalhotami a svetrem neměla nic než vyztuženou podprsenku, která ostře zašpičatila a vytrčila mohutná prsa jako dělové hlavně na válečné lodi přímo vpřed. Vešla dovnitř v téměř viditelném oblaku vůně pižma. Bílou tašku na rameno si nesla na jednom prstě tak nízko, až ji takřka táhla po zemi. Působila groteskně a neuvěřitelně. Přesto na ní nebylo nic patetického. Svým svérázným způsobem sváděla odvážný boj s časem. Byla ztělesněním velké tradice nemravných žen ze zlatokopecských táborů a drsného pohraničí.

Hodila bílou tašku doprostřed barového pultu a promluvila hlasem, kterému tabák, whisky a dlouhé používání dodaly nádechu silného jevištního šepotu v poloze barytonu. „Frťana a vodu, Nicku,“ řekla.

„Šek ti už došel?“ zeptal se opatrné barman.

„Jo, jo, už došel. Tu máš, ty potvoro jedna podezřívavá,“ odsekla a připleskla pětidolarovou bankovku na barový pult.

Když se natahoval pro láhev, ukázal barman na Sama a prohodil: „Ptal se na tebe tady tvůj přítel, Bessie.“

Obrátila se a podívala se na Sama. Potom k němu pomalu popošla. Zblízka působila tím zvláštním, impozantním dojmem, jakým doveudou působit herečky velkého světa. Všiml si, že má velké, šedé a mimořádně hezké oči.

„Panebože, chlap, který vstává. Posad' se, příteli, nebo z toho šoku budu mít smrt.“ Usadila se na barové stoličce vedle něho a rozpačité

ho pozorovala. „No teda vážně, já mívám občas výpadky, ale většinou mi svitne. Teď mám ale úplné okno. Napověz mi, příteli.“

Barman před ni postavil sklenku whisky, pohár vody a drobné.

„Asi tak před měsícem, Bessie. Bylas venku v jednom podniku na břehu jezera směrem na východ od města. S plešatým chlapem jménem Max. Říkalas, že je to tvoje oblíbené místo.“

„Přestane být, když Nick a Whitey budou člověka pořád takhle uhnět o peníze. Vzpomínám si na toho Maxe. Byla jsem tam s ním. To sedí. Ale co jsme tam, ksakru, dělali, že jsme se s tebou bavili?“

„Co tím myslíš?“

„Jsi slušně ostříhaný, máš čisté nehty a nažehlený oblek, panáčku. Mluvíš, jako by tě vaši doma nechali vyštudovat. Můžeš být klidně doktor nebo zubař. Max se baví s vagabundy. S nikým jiným, jen s vagabundy. Vy gentlemani v něm probouzíte sklon k hrubosti a násilí.“

„Když jsi mi doporučovala tohle místo, myslel jsem, že bych se tu stavil na skleničku.“

„Tak ty sis říkal, že by ses tu stavil na skleničku?“ Hleděla na něj s vyzývavou a dost otřesnou koketérií.

Opatrně uhnul ramenem, aby se vymanil z tlaku obrovského poprsí, a rychle se zeptal: „Vidělas tu někde v poslední době Maxe?“

„Ne, díkybohu. Byl zavřený. Tuším, že už je venku. Ráda se bavím. Všichni, kdo mě znají, to vědí. Mám malý příjem a s tím si vystačím. Jsem, jak se říká, přátelská. Znáám spoustu lidí a chodím do mnoha podniků. Umím vyjít s lidmi. Kdo je dokonalý? Něco ti o Maxovi povím. Je to chlap. To se mu musí nechat. Ale je kluzký jako had. Kromě Maxe Cadyho mu na nikom nezáleží. Víš, co mi udělal?“ Na tomto místě ztišila hlas a její tvář ztvrdla. „Byli jsme u mě doma. Byla jsem na něj zvědavá. To si dovedeš představit. Člověk chce poznat druhé lidi. Tak jsem se ho vypytovala, ale nic jsem z něj nedostala. Tak jsme tam tak seděli a já jsem mu nalila a povídám: Přestaňme chodit kolem horké kaše, Maxi. Svěř se mi přece. Pověz, co tě trápí. No tak, co je s tebou? Řekni to mámě.“

Obrátila do sebe sklenku, napila se vody a zavolala na Nicka, aby jí znovu dolil. „A víš, co udělal? Zmlátil mě. Mě! Bessii McGowanovou. V mém vlastním bytě, když pil můj šnaps. Vstal z křesla, z mého křesla, a celou mě zmlátil. A pořád se na mě šklebil. Řeknu ti, podle

toho, jak se choval, jsem myslela, že mě zabije, čestné slovo. Potom zhasnul všechny světla. Za svítání jsem se probudila. Ležela jsem na zemi a byla celá zničená. On byl pryč. Stěží jsem se doplazila do postele. Když jsem pak vstala a podívala se do zrcadla, měla jsem tvář celou zmalovanou, samou modřinu. Všechno mě bolelo a já jsem se nemohla ani hnout, abych nevykřikla bolestí. Zavolala jsem si doktora a řekla mu, že jsem spadla ze schodů. V životě jsem nevolala policajty, ale tehdy jsem k tomu neměla daleko. Tři zlomená žebra. Třiačtyřicet dolarů jsem zaplatila zubaři. Vypadala jsem jako příšera a trvalo to týden, než jsem se odvážila vytáhnout paty z domu, a to jsem se ještě vlekla jako stařena. Je dobře, že jsem silná jako kuň, panáčku. Ten nárez by většina žen asi nepřežila. Ještě teď mi není moc dobře. Když jsem se dozvěděla, že má potíže, poslala jsem si pro flašku a celou jsem ji vypila. To není lidská bytost, ten Max. To je zvíře. Provinila jsem se jen tím, že jsem se ho na něco zeptala. Měl říct, že mám být zticha, a bylo by to.“

Otočila do sebe druhou skleničku, a když přivolala Nicka, Sam si objednal další pivo.

„Tak to tedy není tvůj přítel, Bessie?“

„Kdybych ho viděla ležet mrtvého na ulici, zaplatila bych rundu pro celou hospodu.“

„Ani můj přítel to není.“

Pokrčila rameny. „Jak to myslíš? Žes nás viděl jen tehdy?“

„Neviděl jsem vás. Vymyslel jsem si to.“

Šedé oči byly náhle chladné. „Nemám ráda takovéhle vtípky.“

„Jmenuju se Sam Bowden.“

„A co to má společného s... Řekl jsi Bowden?“

„Možná o mně mluvil jako o poručíkovi.“

„To jo.“

„Bessie, chtěl bych, abys mi pomohla. Nevím, co od něj můžu čekat. On se mi bude snažit ublížit. Nevím ale, jak. Chtěl bych vědět, jestli ti něco nenaznačil.“

Mluvila velmi tichým hlasem. „Byl to zvláštní chlap, Same. Neměl toho moc co říct. Nikdy neodhalil svoje nitro. Ale dvakrát mluvil o poručíkovi Bowdenovi. A v obou případech mi běhal mráz po zádech. Částečně proto, jak při tom vypadal. I když nikdy neřekl nic, co by dávalo nějaký smysl. Jednou povídal, že jsi jeho starý kamarád z voj-

ny a aby ti dokázal, jak tě má rád, chtěl by šestkrát zabít. Prohlásil, že tě odpraví až nakonec. Chlastal a já jsem se to snažila přejít smíchem, však víš. Řekla jsem mu, aby nikoho nezabíjel.“

„A co řekl?“

„Nic. Jen se na mě podíval a už o tom nemluvil. Ty víš, co tím myslel? Jak můžeš někoho šestkrát zabít?“

Zahleděl se do sklenky s pivem. „Když má člověk ženu, tři děti a psa...“

Pokusila se zasmát. „To by nikdo neudělal.“

„Začal psem. Otrávil nám ho.“

Zbělela jako křída. „Kriste Ježíši!“

„Co ještě řekl?“

„Pak už o tobě mluvil jenom jednou. Říkal něco v tom smyslu, že až se dostane k poručíkovi, prokáže mu laskavost. Že o ni bude prosit. To do toho ostatního zapadá, ne?“

„Šla bys se mnou na policejní ředitelství a podepsala tam prohlášení o tom, cos ho slyšela říkat?“

Asi deset sekund na něj upřeně hleděla. Zdály se mu nekonečné. „Balíš tu absolventku z Dannemory, drahoušku.“

„Půjdeš?“

„Něco ti povím. Starou belu. Napiš dopis J. Edgarovi. Milý Ede. Já a chlapi jsme právě...“

„Je tu patnáctiletá dívka a jedenáctiletý a šestiletý chlapec.“

„Lámeš mi srdce, drahoušku. Tak za prvé, znám to tu jak vlastní boty. Za druhé, nebudou poslouchat, co říká Bessie McGowanová. A za třetí, tohle je krutý svět a mně je líto, že máš problémy, ale tak to prostě chodí.“

„Já tě prosím...“

„Hej, Nicky! Já vůbec tohohle otrapu neznám. Jak to, že dovolíte, aby v tom vašem podniku urážel dámy?“

„Nemusíš to dělat,“ ozval se Sam.

Slezla ze stoličky. „To je teda podnik. A já sem celý život chodila! Sem, kde nemám vůbec co dělat.“

„Ne tak nahlas, Bessie,“ napomenul ji Nick.

Sebrala všechny drobné až na stříbrný deseticent a přistrčila je k Nickovi. „Užij si to tu, miláčku. Já se jdu poohlédnout po lepším podniku.“

Práskla za sebou dveřmi a vyšla na ulici. Nick zvedl deseticent a zamyšleně si ho prohlížel. „To byla ale trefa, příteli. Jak se vám ji podařilo vyštvat? Třeba to budu moct ještě někdy použít.“

„To opravdu nevím.“

Nick povzdechl. „Kdysi to bývala Miss Indiana. Jednou mi ukázala novinový výstřižek. Řekl jsem jí, že jsem neměl tušení, že tehdy už existoval tenhle stát. Dala mi jednu rovnou do oka, levým hákem. No, zastavte se tu zase někdy.“

Pomalým krokem kráčel po Jaekel Street. Číslo 211 byl čtverhranný třípodlažní dřevěný dům, natřený nahnědo, se žlutě zdůrazněnými nosnými trámy a rámy oken. Vývěska v okně oznamovala, že tu je POKOJ K PRONAJMUTÍ. Na úzké verandě seděl v houpacím křesle starý muž se zavřenýma očima. Ve dveřích byly dvě díry, z nichž jedna už byla opravená. Sam stiskl domovní zvonek a slyšel, jak vyzvání v zadní části domu. V domě to bylo cítit plesnivinou, kapustou a špinavým ložním prádlem a vše prostupoval slabý nakyslý pach. V patře probíhala prudká hádka. Slyšel hluboký, pomalý a podivně trpělivý mužský hlas a hned nato uječenou tirádu, která neměla konce. Sem tam zachytil nějaké slovo. Nakoukl do předsíně a zahlédl úzký tmavý stůl s několika dopisy a lampou se zdobeným stínidlem.

V chodbě se objevila vyhublá stařena. Měla překvapivě těžký krok. Zůstala stát za dělicí stěnou z drátěného pletiva a zeptala se: „No?“

„Bydlí tu pan Cady?“

„Ne.“

„Pan Max Cady?“

„Ne.“

„Ale bydlel tu?“

„Jo. Ale už nebydlí. Nevzala bych ho zpátky, kdyby zase přišel. Marvin ani já tu nechceme žádné rvačky a policajty. S tím nechceme mít nic společného. Ne, ne, pane. Ani s lidmi, co se vracejí z kriminálu. A tam právě byl. Ve vězení. Zavřený. V pátek se vrátil a přišel si pro věci. Řekla jsem Marvinovi, aby je dal do sklepa. Nechtěl mi zaplatit nájem za parkování za domem, ale pohrozila jsem mu, že na něj v tu ránu pošlu policajty a půjde si znovu sednout, tak mi zaplatil a odjel a od té doby jsem ho neviděla.“

„Nenechal tu nějakou adresu?“

„To by bylo od člověka, který jakživ nedostal poštu, trochu hloupé, nemyslíte?“

„Nepřišel sem ještě někdo a neptal se na něj?“

„Jste první a já se modlím, abyste byl i poslední, už kvůli Marvinovi a mně. Nevycházíme s takovými lidmi dobře.“

Příští den ráno zavolal Duttonovi. Dutton mu slíbil, že zjistí, jestli by se někdo nemohl o Cadym něco dozvědět. Ani v pátek se nic nedělo. V sobotu zajel do Suffernu

a v neděli navštívil Nancy a Jamieho. V pondělí ráno seděl ve své kanceláři za pracovním stolem. Neřekl Carol o tom, co se dozvěděl od Bessie McGowanové. Nechtěl, aby věděla, že šel do míst, která navštěvoval Cady. Nechtěl ji znepokojovat.

V pondělí se nic nestalo. Ani v úterý. Ve středu v deset hodin dopoledne, v poslední červencový den, kdy Carol měla odjet do Gannattaly, vyzvednout Jamieho z tábora a odvézt ho s sebou do Suffernu, mu přepojili telefonát od pana Menarda. „Pan Bowden? Jamie je zraněný, ale není to nic vážného.“

„Jak je zraněný?“

„Myslím, že byste sem měl přijet, pane Bowdene, jestli můžete. Je právě na cestě do aldermontské nemocnice. Možná by bylo nejlepší, kdybyste jel rovnou tam. Opakuju, není to vážné. Je mimo nebezpečí. Dříve nebo později s vámi bude určitě chtít mluvit šerif Kantz. Musel jsem... mu samozřejmě poskytnout informace, které jsem měl k dispozici.“

„Okamžitě vyrazím. Informovali jste mou ženu?“

„Odjela těsně předtím, než jsem se jí dovolal. Řekl bych, že je na cestě sem. Pošlu ji do Aldermontu a malého si tu necháme, pokud s tím bude souhlasit.“

„Povězte jí, že si myslím, že to je dobrý nápad. Kde je Nancy?“

„Jede do nemocnice s bratrem a Tommym Kentem.“

„Prosím vás, můžete mi říct, co se vlastně chlapci stalo?“

„Byl postřelen, pane Bowdene.“

„Postřelen!“

„Mohlo to být vážnější. Mnohem vážnější. Rána je na vnitřní straně levého nadloktí, asi šest centimetrů nad loktem. Je to ošklivá otevřená rána. Ztratil hodně krve a přirozeně ho to vyděsilo.“

„To si myslím. Přijedu, jak nejrychleji budu moci.“

„Mladý Kent vám poví zbytek v nemocnici. A nejezděte moc rychle, pane Bowdene.“

9

Carol byla v nemocnici už asi hodinu, když kolem půl druhé dorazil Sam. S Nancy a Jamiem měli k dispozici menší polosoukromý O pokoj. Sam vešel dovnitř a políbil ji. Vypadala, že se dokonale ovládá, ale on cítil, jak se jí chvějí ústa, když ji líbal. Nancy se v tváři rozhostil znavený a utrápený výraz. Jamieho tvář na bílém polštáři byla pod svým opálením bledá až zelenavá. Levou ruku měl ovázanou a vypadal pyšně a vzrušeně.

„Poslyšte, když mi to šili, ani jsem nehlesnul, a mám šest stehů.“

„Bolí to?“

„Trochu, ale není to tak zlé. Juch, už se nemůžu dočkat, až to doma budu vypravovat dětem. Opravdická kulka. Trefila mě do ruky a prošla přístěnkem vedle jídelny, jednou stranou dovnitř a druhou ven – jen tak prohvízdl, a když ji najdou, budu si ji moci nechat, až s tím bude šerif hotový. Chtěl bych ji mít pod sklem na jedné z těch malých dřevěných věcíček ve svém pokoji.“

„Kdo to udělal?“

„Jak to mám vědět? Asi ten chlap. Ten Cady. Hodně dětí ani neslyšelo výstřel. Ani já jsem ho neslyšel. To je strašná škoda. Musel být hodně daleko, někde tam nahoře, na Shadow Hill, říká šerif.“

Sam si pomalu začínal vytvářet obraz situace. „Vyprávěj o tom, Jamie, od začátku.“

Jamie byl trochu nesvůj. „Tak dobře. Provedl jsem hloupost. Čmaj-znul jsem panu Menardovi holicí strojek a chystal jsem se ho dát Daveymu Johnstoneovi a pak ho propašovat zase zpátky. Ale chytili mě. Tak jsem musel za trest deset dní umývat hrnce a tohle byl zrovna poslední den. Každý nerad myje hrnce. Musí se na to vzít drátěnka. Dostal jsem celých deset dní, protože to vlastně byla tak trochu krá-dež, i když ve skutečnosti nebyla. Ty hrnce se umývají venku v přístěnku. Je tam vodovodní kohoutek a tohle se stalo kolem půl desáté, když jsem myl hrnce od snídaně a už jsem s tím byl skoro hotový. Stál jsem tam, koukal na poslední hrnec a prásk! Říkal jsem si, že nějaký vtipálek vlezl do přístěnku a bouchl tam do něčeho, aby mě vystrašil. Potom se mi do ruky dala horkost a měl jsem takový divný pocit. Podíval jsem se dolů a uviděl jsem; jak mi teče krev. Tekla a tekla. Zařval jsem ze všech sil a utíkal k domu pana Menarda a ostatní děti viděly tu krev a utíkaly a křičely se mnou a pak mi to stáhli turniketem. A najednou to začalo příšerně bolet. Brečel jsem, ale ne moc. Mezitím už Tommy Kent přivedl Nancy a pak přišel šerif a jeli jsme v šerifově autě sem, asi sto osmidsátkou a se zapnutou sirénou. Páni, hned bych to chtěl zažít znovu, jen kdyby mě ta prokletá ruka tak nebolela.“

Sam se obrátil ke Carol. „Co se děje teď?“

„Doktor Beattie řekl, že si ho tu do zítřka nechá. Potom už by měl být natolik v pořádku, aby byl schopen převozu. Dal mu transfúzi.“

„Budu tam mít jizvu,“ pravil Jamie vzrušeně. „Opravdickou jizvu od kulky. Bude mě to bolet, když bude pršet?“

„To by ti tam ta kulka musela zůstat, synku.“

„V každém případě nikdo, koho znám, nemá jizvu od kulky.“

Dovnitř vstoupila usměvavá sestra a pravila: „Je nejvyšší čas, aby si tenhle zraněný veterán vzal růžový prášek a pořádně si zdříml.“

„Ale já si nepotřebuju zdřímnout.“

„Kdy ho zase můžeme navštívit, sestro?“ zeptala se Carol.

„V pět hodin, paní Bowdenová.“

Zamířili ke schodům a sešli do nemocničního vestibulu. Carol, ble-dá jako smrt, se k němu otočila a řekla tak tichým hlasem, že ji Nancy ani nezaslechla: „Co teď? Co teď? Co když jedno z nich zabije?“

„Prosím tě, miláčku.“

„Tati, jdou sem šerif Kantz a Tommy Kent,“ hlásila Nancy.

„Nancy, prosím tě, vezmi maminku a běžte se posadit tam na tu pohovku.“

Šerif byl statný muž. Měl na sobě vysoké boty, žlutohnědé rajtky a košili v barvě khaki. Působil dojmem člověka, který se hodně pohybuje venku. Měl opasek, ve kterém nosil zbraň, a v ruce klobouk se širokým lemem. Pomalu, jakoby zamyšleně si se Samem potrásl rukou. Mluvil sonorním hlasem, v němž bylo slyšet únavu.

„Tuším, že bychom si o tom mohli promluvit támhle v koutku, pane Bowdene. Jistě, Tommy, vy se taky posaďte.“

Přitáhli k sobě tři židle. „Povím vám, k jakému závěru jsem dospěl, pane Bowdene, a potom bych vám rád položil několik otázek. Tak za prvé, všechno nasvědčuje tomu, že dotyčný střílel na vzdálenost šesti set padesáti metrů. A z kopce. Máte-li dobrou pušku, dobrý teleskop a člověka, který se vyzná, není to vůbec nic těžkého. Myslím, že kdyby příliš nefoukal vítr, dokázal bych skoro na každý výstřel trefit kruh velký jako talíř na koláče. Kdyby teď bylo období honů, měl bych možná na věc jiný názor. Takhle to vypadá poměrně jasně. Chlapec měl paži u těla. Vítr foukal v nárazech od jihu. Chlapec stál tváří k východu. Vypadá to, jako by jeden z těch prudkých závanů větru střelu uhnul o několik centimetrů. Chlapce nechtěl nikdo vylekat. Byl to vážný pokus ho zabít. Kdyby střela letěla takových sedm centimetrů doprava, byl by chlapec mrtvý, ještě než by dopadl na zem.“

Sam namáhavě polkl a řekl: „Nemusíte –“

„Sděluju vám fakta, pane Bowdene. Neříkám to proto, abych se díval, jak vás to rozruší. S vaší paní bych tak nemluvil. Kdyby byl chlapec zasáhl, jak chtěl, byli bychom se marně snažili uhodnout, odkud přiletěla kulka. Ale netrefil a udělal dvě další díry v chatrči. To nám pomohlo určit, odkud mířil. Ten směr nemohl být přímý, protože střela vždycky trochu poklesne, zvlášť když projde takřka centimetr silnou deskou. To nás nasměrovalo k pahorku, kterému děti říkají Shadow Hill. Vede tam nahoru spousta vedlejších cest a já vím jistě, že je tam dost míst, z kterých se můžete dívat přímo do tábora. Mám zástupce jménem Ronnie Gideon, a tomu jsem ten případ přidělil. Je to schopný hoch, vyzná se v místních lesích a umí číst stopy. Určitě najde to místo, odkud ten chlap střílel. Na jakékoli zablokování cest bylo pozdě, protože jsme nevěděli, co máme hledat. Vyrozuměl jsem, že vy nám můžete říct, koho máme hledat, pane Bowdene.“

„Nemůžu dokázat, že vystřelil. Nemůžu ani dokázat, že nám otrávil psa. Víím ale, že v obou případech to byl Cady. Max Cady. Z federálního vězení ho propustili, tuším, loni v září. Jezdí v šedém chevroletu, asi osm let starém. Můžete si zavolat kapitánovi Markovi Duttonovi do New Essexu a on vám dá všechny potřebné informace.“

„Musí vás asi pěkně nenávidět.“

„Pomáhal jsem ho dostat za mříže. Na doživotí. Ale po třinácti letech ho pustili. Seděl za znásilnění čtrnáctileté australské dívky. Bylo to za druhé světové války. Mají násilí v rodině. Je záludný a já se domnívám, že je víc než z poloviny šílený.“

„Je bystrý? Mazaný?“

„Ano.“

„Podívejme se na tu situaci teď. Dejme tomu, že ho zadrží. Daleko odtud. Nebude u sebe mít žádnou pušku. Popře, že střílel na nějakého neznámého chlapce. Řekne, že to mohla být zbloudilá střela. Bude si hlasitě stěžovat, že ho policie perlustruje. Nenapadá mě žádný způsob, jak ho legálně zajistit.“

„To se nedá nic dělat.“

„Tak tedy, vy teď musíte uvážit, jak takoví lidé myslí. Tohle si pečlivě naplánoval. Nějakou dobu mu muselo trvat, než si obhlédl situaci. Musel uvažovat i o tom, co udělá, až chlapce zabije. Věděl, že ho označíte za podezřelého. Musel by se tedy tvářit, jako že o ničem neví, a spoléhat na nedostatek zjevných důkazů, nebo by to všechno musel připravit tak, aby pak mohl někam zmizet. Nemohl si být jistý, že ho nikdo tam na těch vedlejších cestách neviděl. Řekl bych, že má někde nějaký kutloch. Bude ho mít zásobený a na nějakém odlehlém místě, kde předpokládá, že ho nikdo nebude hledat.“

„Jste takový optimista?“

„Snažím se být praktický. Pak víte, co můžete čekat. Vsadím se, že má na sebe vztek, že netrefil. Řekl bych, že měl v plánu odtud rychle zmizet. Pravděpodobně se bude snažit být i nadále v pohybu. Řekl bych, že teď musíte být co nejopatrnější.“

Šerif vstal a unaveně se usmál. „Spojím se s kolegy tam v New Essexu a pak na něho vydám zatykač. I když myslím, že by teď bylo na místě zavřít někam vás a vaši rodinu.“

„Nepřipadá mi to moc k smíchu, šerife.“

„Chápu, že vás dnes odpoledne přešel smysl pro humor.“

Šerif se rozloučil a odjel za panem Menardem do tábora. „Co pro vás mohu udělat, pane?“ zeptal se Tommy Sama.

„Mohl byste zajít... Ne, to udělám já. Pojedu tam, vyzvednu Buc-kyho a přivezu ho sem. Zůstaňte se ženami, Tommy.“

„Dobře, pane Bowdene.“

„A díky. Vřelé díky.“

Trvalo mu jen něco přes půl hodiny, než dojel dodávkou do tábora. Našel šerifa Kantze s panem Menardem v administrativní chatce. Ne-těčně vyhlížejšího mladého muže, který tu byl s nimi, mu představili jako zástupce šerifa Ronnieho Gideona.

Menard byl očividně ustaraný. „Nemám ponětí, co jsme měli udělat, abychom se tomu vyhnuli, pane Bowdene.“

„Já vás z ničeho neviním.“

„Je pro mě velmi těžké smířit se s faktem, že se to stalo úmyslně. Šerif Kantz mě ujišťuje, že to tak je.“

Šerif Kantz vyhazoval do vzduchu nějaký drobný předmět a zase ho chytal. „Tohle je kulka. Hodně zdeformovaná. Ráže třicet, řekl bych. Pan Menard vyslal spoustu dětí, aby ji hledaly, až ji nakonec našly.“

„Říkáme jim, že to byla zbloudilá kulka,“ vysvětloval Menard. „I tak jsou všichni vzrušení. Nevím, co tomu řeknou rodiče, až dostanou dopisy, ve kterých jim děti budou psát, že jedno z dětí na táboře zrani-la zbloudilá kulka. Mrzí mě to, pane Bowdene. Neměl bych se tady zabývat svými problémy, když ten váš je o tolik větší.“

„Našli jste místo, odkud střílel?“ zeptal se Sam. Zástupce přikývl. „Ze skalního výběžku. Vleže. Je to asi deset metrů nahoru od cesty. Nastlal si na skálu mech. Ještě byl slehlý. Žádné stopy po autě. Žádná prázdná nábojnice. Našel jsem jen rozžvýkaný doutníkový nedopalek. Zamáčkl ho o skálu. Ten konec, co měl v ústech, byl ještě vlhký.“

„Kdyby byl chlapce zabil,“ ozval se šerif, „poslali bychom ho do la-boratoře, abychom tam zjistili, jestli by se z toho nedal získat typ slin. Jenže nevím, jestli by to bylo něco platné.“

„Cady kouří doutníky.“

Šerif se zahleděl na Sama. „Doufám, že máte povolení na tu věc, kterou máte u sebe.“

„Cože? Ach ano, jistě. Samozřejmě že mám povolení.“

„Co teď chcete dělat?“

„Dnes jsme stejně chtěli vyzvednout Jamieho z tábora. Myslím, že teď zajedu do dívčího tábora, naložím Nancynu výstroj a odhlásím ji.“

„Pojedete domů?“

„Ne. Nechám ženu a děti tam, kde... se ubytovala s mladším chlapcem.“

„Nemůže se ten Cady nějak dozvědět, kde to je?“

„Nevím, jak by to mohl zjistit.“

Šerif stáhl rty. „Zdá se mi, že to je v pořádku. Nechte je všechny tam, dokud nebude zatčen. Ale co když se nám ho nepodaří zatknout? Jak se dozvíte, že to vzdal a odešel?“

„Řekl bych, že se to nedozvíme.“

„Nemůžete přece svou rodinu pořád ukrývat.“

„To vím. Už jsem o tom přemýšlel. Ale co můžu dělat jiného? Napadá vás nějaké řešení?“

„Na jediné, které mě napadá, nejsem zrovna pyšný, pane Bowdene. Myslete na něj, jako by to byl tygr. A vy ho chcete vylákat z houštiny. Přivázete ke kůlu kozu a schováte se za strom.“

Sam na něj vytřeštil oči. „Jestli si myslíte, že použiju svou ženu nebo kterékoli z dětí jako návnadu –“

„Říkal jsem vám, že na ten nápad nejsem moc pyšný. Dá se odhadnout, co udělá tygr, jak jsem slyšel, ale co udělá šílený člověk, to zřejmě nejde předvídat. Tentokrát zkoušel střílet ze zálohy. Domnívám se, že nejlepší bude, když se budou držet v úkrytu. To je to nejlepší, co můžete udělat.“

Sam pohlédl na hodinky. „Rád bych si odnesl Jamieho věci a vyzvedl Bucka, pane Menarde.“

„Dal jsem mu je sbalit a odnést k jídelně. Bucky je s mou ženou. Dojdu pro něj. Je mi líto, že Jamieho pobyt takhle špatně skončil.“

„Jsem rád, že to nedopadlo hůř.“

„Budeme se těšit, že k nám příští rok zase přijede.“

Sam se rozloučil se šerifem a poděkoval mu. Šerif ho ujistil, že tu je reálná naděje, že Cady bude zadržen kvůli výsledku. Jeho ujištění však vyznělo naprázdno.

Sam se vrátil do nemocnice ve tři čtvrtě na pět. Nancy byla překvapená, když se dozvěděla, že ji odhlásil z tábora, a zklamaná, že se ne-

bude moct rozloučit, ale brzy to přijala jako logické a nevyhnutelné rozhodnutí.

Pomalů přikývla a řekla: „Já vím. Je tu tolik kopců. Za denního světla bych nemohla vyjít ven, abych nemyslela...“ A zachvěla se.

Sam zavolal Billu Stetchovi z telefonního automatu v nemocničním vestibulu a obeznámil ho se situací. Řekl, že do kanceláře se nevrátí do pátku dopoledne.

Když ještě jednou navštívili Jamieho a popřáli mu dobrou noc, odešli na večeri do hotelu Aldermont. Sam navrhl Carol, aby odjela s Nancy a Buckym do Suffernu a on že tu zůstane přes noc a druhý den přiveze Jamieho. Když však cítil, jak se jí nechce se od něho odloučit, zašel do recepce hotelu a zamluvil na noc dva pokoje. Tommy Kent sice trval na tom, že se do tábora vrátí autobusem, ale Sam ho tam raději zavezl. Nancy chtěla jet s nimi, ale Sam jí přikázal zůstat s matkou a s Buckym. Strachoval se o Carol. Byla příliš upjatá a zamlklá. Během oběda se jen mechanicky zapojovala do hovoru. Jako by byla duchem někde hodně daleko.

Když jel v MG směrem k západu vstříc záři zacházejícího slunce, zeptal se svého tichého spolujezdce: „Dělám dobře, Tommy?“

„Prosím, pane?“

„Zkus se na chvíli vžít do mého postavení. Co bys dělal ty?“

„Já... Myslím, že bych dělal to, co vy.“

„Říkáš to, jako bys k tomu měl nějaké výhrady.“

„Ne, ne tak docela, ale zdá se mi... víte, jako byste vyčkával, místo abyste něco podnikl.“

„Jsem pasivní.“

„Přesně tak. Ale nenapadá mě nic, co byste měl udělat.“

„Tahle společnost je dobře organizovaná, aby mě a mou rodinu ochránila před krádeží, žhářstvím a nepokoji. Drobné zločince drží poměrně účinně pod kontrolou. Není ale schopná se vypořádat s člověkem, který se nás naprosto iracionálně a za specifických okolností pokouší zabít. Víím, že bych dokázal vyvinout takový tlak, abychom já i má rodina byli čtyřicet hodin denně oficiálně střeženi. Jen že to by Cadymu naopak přineslo nesmírné uspokojení, protože by mohl dnem i nocí hledat různé způsoby, jak strážce obelstít. Když by byla stažena policejní ostraha, mohl bych si najmout tělesnou stráž. Ale to by vyšlo nastejno. Kromě toho by to byl velmi nepřírozený způsob

života. A museli bychom se pořád bát, zvlášť od chvíle, kdy se stalo tohle.“

„Nemůže zjistit, že jsou v Suffernu?“

„Ne. Pokud nás ovšem nebude sledovat, až budeme zítra odjíždět z Aldermontu. Nemyslím, že se ještě zdržuje v tomhle kraji. Je vždycky o půl kroku přede mnou. Určitě zatraceně dobře ví, že obě děti okamžitě vyzvednu z tábora. Nemůžu se ubránit dojmu, že teď už je zpátky někde v okolí Harperu. Tam je všude spousta divočiny.“

„Nechtěl bych, aby se něco stalo Nancy.“

„Suffern se mi už nezdá tak bezpečný jako dřív. Myslím, že je zítra přestěhuji někam jinam.“

„Co se mne týče, byl bych klidnější.“

Sam dlouho studoval silniční mapu, než se dvě auta za sebou vydala na sto šedesát kilometrů dlouhou cestu z Aldermontu na sever do Suffernu. Jamie měl dobrou náladu, do tváří se mu vrátila zdravá barva. Vyzařovala z něj mírně povýšená lhotejnost zkušeného válečného veterána. Carol byla stále ještě nezvykle zaražená a neodpovídala na otázky. Jel s Nancy první v MG a Carol s chlapci řídila dodávku. Brali to oklikou po vedlejších cestách, a když dvakrát zastavil, aby se přesvědčil, že je nikdo nesleduje, pokračoval v cestě s podstatně větší sebedůvěrou. Bylo jasné ráno a vzduch tak průzračný, že všechny obrysy vzdálených kopců se zdály jasné a ostré. Vedlejší silničky vedly překrásnou krajinou. Byl to den, který dokáže člověku pozvednout náladu. Byli všichni pohromadě. Mohl si být téměř jist, že Cadyho zatknou a jakmile se to stane, snad najdou nějaký zákonný postup, jak ho donutí podrobit se příslušným testům, které prokáží jeho duševní poruchu. Snad by se dal i vyvinout nějaký nátlak na Bessii McGowanovou, aby proti němu svědčila.

Často se díval do zpětného zrcátka, aby viděl, jak daleko za ním jede Carol. Asi v jedenáct hodin, když už byli šedesát kilometrů jižně od Suffernu, se letmo ohlédl přesně v okamžiku, kdy dodávka prudce změnila směr, sjela do hlubokého příkopu a převrátila se. Zdálo se mu, jako by se to událo nesmírně pomalu. Dupl na brzdu. Nancy se ohlédla a vykřikla. Zařadil zpátečku, rychle zacouval, vyběhl ven a utíkal k vozu. Vylezl po boku a otevřel dvířka. Bucky řval strachy. Vytáhl ho

prvního, potom Jamieho a nakonec Carol. Nancy jim pomáhala dolů. Na silnici nebyl žádný provoz. Sam všechny tři usadil do husté trávy na kraji příkopu vedle plotu.

Bucky měl na čele bouli velkou jako půl vlašského ořechu. Carol krvácela ze rtů. Jamie vypadal nezraněný. Avšak Carol se zhroutila. Úplně. Její hysterický záchvat děti očividně znepokojil víc než sama nehoda. Sam ji nedokázal utišit. Dolů po cestě drkotalo malé farmářské auto. Sam vyběhl, aby na něj zamával. Řídil ho starý, drobný a nepřilíš vlídně se tvářící mužík. Díval se rovně před sebe, čelisti měl pevně sevřené a neznatelně pohyboval zavřenými ústy. Sam měl co dělat, aby uskočil, jinak by ho auto přejelo. Stál u cesty, trásl se vzteky a proklínal vzdalující se vozidlo.

Další auto zastavilo. Byl to zaprášený sedan. Zadní sedadlo bylo plné náradí. Z vozu beze spěchu vystoupili dva velicí chlapi v montérkách. Carol byla už v té chvíli úplně vyčerpaná. Ležela na boku a na ústech si držela Samův kapesník.

„Je někdo vážně zraněný?“

„Jen natržený ret a nějaké podlitiny. Nejeli rychle. Kde bych mohl sehnat pomoc?“

„Jsme na cestě do města. Mohli bychom sem poslat Charlieho Halla s odtahovým vozem. Ede, jestli tu chceš počkat a svézt se zpátky s Charliem, vzal bych do auta paní s dětmi a odvezl je k doktoru Evansovi.“

„Včera mě postřelili do ruky,“ oznámil hrdě Jamie. Oba muži na něj nepřítomně pohlédli. Velké lesklé auto s párem starších lidí uvnitř zpomalilo a pak zase zrychlilo.

Sam pomohl Carol přes příkop a usadil ji do sedanu. Ne protestovala. Vzadu vedle náradí bylo právě tak jedno místo pro Buckyho. Jamie seděl vpředu Nancy na kolenou. Řidič nastoupil a řekl: „Doktor Evans bydlí v bílém domě nalevo, hned na kraji města.“

Když odjeli, otočil se Sam k muži jménem Ed a řekl: „V tom zmatku jsem mu ani nepoděkoval.“

„Neřekl bych, že se ho to nějak dotklo. Nějak si to pořád nemůžu srovnat v hlavě. Kdo co řídil?“

„Moje žena řídila dodávku a já s dcerou jsem jel první v MG. Náhodou jsem se podíval dozadu, zrovna když se to stalo.“

„Už to chápu, byl by to taky zázrak, kdyby se nic nestalo, když vám upadlo přední kolo.“

„Přední kolo? Toho jsem si vůbec nevšiml. Aha, levé přední kolo.“

„Mělo by tu někde ležet. Asi uletělo na druhou stranu.“

Našli ho po pěti minutách patnáct metrů od silnice. Chromová obru-
ba se na slunci zářivě leskla a Ed si toho povšiml. Tři auta zastavila a
zase se rozjela, když jim zamávali, aby jela dál. Ed slezl do příkopu a
prohlížel si šrouby. Tlustým prstem se jednoho dotkl.

„To je zvláštní,“ řekl.

„Co.“

„Nic není ulomené. Ty šrouby se nějak vymlely. Odkud jedete?“

„Z Aldermontu.“

„Hm. Vypadá to, že jste na tom kole měli jen tři matky a každá z
nich držela na jednom nebo dvou posledních závitech. Ty děcka dnes-
ka mají ale hloupé nápady. I kdyby ty matky nebyly pořádně utažené,
nemohly by se všechny najednou uvolnit. Jsou to ale blázni. Řekl
bych, že na vás někdo ušil pěknou boudu. Podíváme se, jestli tu někde
nenajdeme puklici.“

Odtahový vůz dorazil několik minut poté, co Sam našel puklici v
příkopě na druhé straně silnice. Chlapi obratně zdvihli auto zvedákem,
postavili ho na kola a vytáhli na silnici. Pravý bok dodávky byl pro-
máčkklý a dvě okna byla rozbitá. Sam požádal o instrukce, jak najít
opravnu, a odjel autem k lékaři. Městečko se jmenovalo Ellendon.
Lékař se jmenoval Biscoe a vysvětlil, že přebírá praxi po doktoru
Evansovi. Byl malý, tmavý, měl pohyby jako kočka, černý knír a ne-
definovatelný přízvuk. Na sobě měl bílou šustivou tuniku.

Odvedl Sama stranou do malé vyšetřovny, zavřel dveře a nabídl mu
cigaretu. „Pane Bowdene, je vaše paní, jak bych to řekl, nervózní že-
na? Úzkostná?“

„Ne.“

„Nebyla tedy v poslední době vystavena nějakému velikému vypě-
tí?“

„To ano. Opravdu velkému vypětí.“

Doktor zamával cigaretou. „Víte, cítím tam nějaké spodní proudy.
To chlapcovo zranění, ta kulka. Zkontroloval jsem, jestli mu drží ste-
hy. Není to moje věc, ale kdyby šlo o mou ženu, podnikl bych rázné
kroky, aby to napětí skončilo. Co nejdřív. Je to jako boj. Ona už vy-

čerpala všechny své rezervy. Nežije ničím jiným. Mohla by se nervově zhroutit.“

„Co by to znamenalo?“

„To nikdo předem neví. Únik od skutečnosti, když je skutečnost horší, než chce nebo může snést.“

„Ale ona je opravdu pevná.“

Biscoe se usmál. „Jenže ne hloupě, bezcitně pevná. Ne. Je inteligentní, senzitivní a má představivost. Je k smrti vyděšená, pane Bowdene. Dal jsem jí sedativum. Můžete jí dát udělat lék podle tohoto předpisu.“

„A co její ústa?“

„Není třeba ránu šít. Zastavil jsem krváčení. Ještě pár dní bude místo opuchlé. Malý má z té své boule radost. Obdivuje ji v zrcadle. Jinak je všechno v pořádku.“

„Musím se jít podívat, co je s autem. Neobtěžovalo by vás, kdybych vás poprosil, abyste je tu ještě chvíli nechal, než se vrátím?“

„Vůbec ne. Slečna Walkerová vám vystaví účet, pane Bowdene. Paní odpočívá a vaše dobře vychované děti jsou venku na zadním dvorku, kde obdivují mé belgické zajíce.“

Dodávka byla ještě na zvedáku a pracovalo se na ní. Vedoucí servisu mu sdělil: „Není moc poškozená. Na několik těch vymletých závitů jsme museli vzít pilník a pak jsme teprve mohli nasadit kolo nazpět. Je narušená geometrie, ale myslím, že osa prasklá není. Ani jedny pravé dveře nejdou otevřít. Doplnili jsme olej, co vytekl. Vyklepání by samozřejmě trvalo déle, ale předpokládám, že se chcete hned vydat zase na cestu.“

„To bych rád. Myslím, že má žena nebude chtít řídit. Nemohli byste mi tu u vás na pár dní schovat naše MG?“

„Jistě.“

„Za jak dlouho bude auto hotové?“

„Ještě takových čtyřicet minut.“

„Můžu vám dát šek?“

„Jistě.“

Když dal podle předpisu připravit lék, vrátil se zpět do ordinace. Sestra ho uvedla do místnosti, kde odpočívala Carol. Žaluzie byly stažené a ona měla zavřené oči, ale nespala. Když se přiblížil k posteli,

otevřela je. Na blůzce měla zaschlé skvrny od krve. Neznatelně se usmála, on se usadil na kraj postele a vzal ji za ruku.

„Mám pocit, že ze mě vyprchala všechna energie.“

„Zrovna když to nejmní potřebuješ, co?“

„Strašně se za sebe stydím. Ale to nebylo kvůli tomu, že jsme se převrátili. To přece víš, ne? To kvůli Jamiemu. Pokusil se ho zabít puškou. Odstřelit ho, jako se střílejí zvířata.“

„Vím.“

„Já na to prostě nemůžu přestat myslet. Vypadám hrozně?“

„Strašlivě,“ řekl a zašklebil se na ni.

„Když sklopím oči, vidím svůj horní ret. Je zevnitř rozražený. Něco mi tam dal. Je moc milý.“

„Dal ti něco na uklidnění.“

„Cítím to. Všechno vidím rozmazaně. Je mi, jako bych se vznášela. Je auto hodně zničené?“

„Za půl hodiny bude hotové. Nebude moc pěkné, ale bude aspoň pojízdné.“

„To je skvělé. Ale... já už dnes nechci řídit.“

„Nechám tu MG v úschově a všichni pojedeme dodávkou.“

„Dobře, miláčku.“

„Jak se to stalo?“

„Už od samého začátku bylo něco s řízením. Jako by tak nějak plavalo. Musela jsem každou chvíli vyrovnávat volant. A v zatáčkách se odněkud zepředu ozýval takový divný skřípavý zvuk. Těsně předtím, než se to stalo, se to všechno o hodně zhoršilo. Celé auto hrozně vibrovalo. Chtěla jsem právě dupnout na brzdu a zatroubit na tebe, abys zastavil, když jsem před sebou uviděla kutálet se kolo. V okamžiku, kdy jsem si uvědomila, co to znamená, jsme se převrátili a já jsem se uhodila do pusy.“

„Někdo povolil matky.“

Pohlédla na něj, pak zavřela oči a pevně mu stiskla prsty. „Ach bože,“ zašeptala.

„Znal naše auto. A věděl, že nejbližší nemocnice je v Aldermontu. Mohl si to zjistit. Aldermont není velký. Řekl bych, že na parkovišti naproti hotelu určitě nemají nočního hlídače. Kdybychom byli jeli po hlavní silnici, kde je velký provoz, mohlo to dopadnout jinak.“

„Jak dlouho ještě budeme mít takové štěstí? Jak dlouho budeme čekat, než se to stane?“

„Chytí ho.“

„Nikdy ho nechytí. Víš to ty a vím to i já. A když ho chytí, tak ho zase pustí jako minule.“

„Carol, prosím tě.“

Odvrátila se od něj. Její hlas zněl náhle vzdáleně. „Mohlo mi být tak sedm let. To ještě žila moje maminka. Šli jsme všichni na karneval. Byl tam kolotoč a táta mě vysadil na velkého bílého koně. Chvilku to bylo úžasné. Držela jsem se za mosaznou tyč a kůň se houpal nahoru a dolů. Teprve později jsem se dozvěděla, že otec zaplatil tomu člověku, aby to byla dlouhá jízda. Po nějaké chvíli se mi před očima začaly rozmazávat tváře. Hudba jako by zněla stále hlasitěji. Když jsem se rozhlédla, viděla jsem jen samé čmouhy. Chtěla jsem, aby to zastavilo. Když jsem zavřela oči, zdálo se mi, že spadnu. Nikdo neslyšel můj křik. A mně se zdálo, že to jede pořád rychleji a rychleji a hudba je stále hlasitější a hlasitější a mě to vymrští někam pryč.“

„Zlatíčko, přestaň.“

„Chci, aby to skončilo, Same. Chci, aby se to přestalo točit pořád dokola. Chci se už přestat bát.“

Pohlédla na něj a v jejích očích se zračila nepokrytá prosba. Ještě nikdy v životě si nepřipadal tak bezmocný. Ještě nikdy v životě ji tolik nemiloval.

10

Když v pozdním odpoledni dorazili do hotelu U západního větru, drobný mužík nestačil vrtět hlavou nad zničeným autem, nad Caroliným opuchlým rtem a Buckyho boulí. Jamie dostal přímé a jasné pří-

kazy, co má říkat o svém ošklivém zranění. Vypadal, že samým úsilím se krotit snad pukne, ale nakonec to zvládl.

Jakmile se trochu dali do pořádku, Sam zatelefonoval do kanceláře a řekl Billu Stetchovi o nehodě a potom se z jakéhosi náhlého popudu slyšel, jak říká: „Je mi jasné, že to naruší naši zaběhnutou praxi, ale tohle jsou naléhavé osobní důvody, Bille, a já bych si rád vzal příští týden volno.“

Na druhém konci drátu zavládlo na chvíli ticho a potom Bill řekl: „V poslední době jsi tu zrovna nekmital. Ví Klára, jaký jsi měl program?“

„Má kompletní rozpis. Bude vědět, co má zrušit a co přeložit na jiný termín i co může vyřídit sama. Může ti dát všechny potřebné podklady, které budeš potřebovat. Johnny Karick taky může něco vybavit.“

„OK, kolego. Doufám, že se ti podaří dát všechno do pořádku.“

Když dotelefonoval, zašel za Carol do jejího pokoje a posadil se k malému stolku. Aby se lépe soustředil, vzal si k ruce tužku a kousek papíru a pokusil se logickou cestou vyvodit, zda by je Cady mohl vy-pátrat v jejich úkrytu v Suffernu. Vypracoval krátký seznam lidí, kteří o něm vědí. Vyptal se Jamieho a Nancy a oni se zapřísáhli, že nikomu nic neřekli. S výjimkou Tommyho. A Nancy si byla jistá, že Tommy také mlčel. Pomocí několika nevinných otázek si u majitele hotelu ověřil, že se tu na pana a paní Bowdenovy nikdo nevyptával. Telefonoval zásadně z kanceláře a číslo si vytácel sám. Poštu mu nosili rovnou do kanceláře. Dopisy Carol odesílal osobně. Pravděpodobnost, že by je Cady v Suffernu vystopoval, byla mizivá. Uvažoval zpětně o všech podezřelých situacích a usoudil, že ta možnost je tak nepravděpodobná, že ji vcelku může vyloučit.

Nakonec usoudil, že Suffern je bezpečný. Pokud budou opatrní, zůstane i nadále. Věděl, že by nemohl rázně jednat, kdyby jeho kroky byly poznamenány předtuchami a pověřivostí. Muselo existovat místo, které jim poslouží jako výchozí pozice. Suffern byl bezpečný. Suffern se tedy stal jejich základnou, místem, z něhož budou operovat.

V pátek, v sobotu i v neděli se rekreovali. Odpočinek a sedativa měly blahodárný vliv na Caroliny nervy. Plavali na slunci i v hustém dešti a jednou dokonce za měsíčního svitu. Hodně jedli a celé hodiny spali. V Samově mysli se pomalu, hodinu za hodinou, začínalo rodit rozhodnutí. Zpočátku se mu zdálo, že je téměř nemožné se s ním smí-

řit. Postupem času to však bylo stále lehčí. Ten plán byl jeho povaze tak cizí, že se mu doslova přičil. Stavěl na hlavu všechny hodnoty, které mu až dosud byly svaté, všechno, pro co až dosud žil. Byl si vědom toho, že jeho vnitřní boj se viditelně odráží v jeho chování. Několikrát si povšiml, že na něj Carol zamyšleně hledí. Věděl, že vypadá mrzutě a roztržitě.

V pondělí dopoledne, kdy vládlo nesnesitelné vedro, odvedl Carol z tenisového kurtu a vzal ji na jezero v jedné z těch žlutých loděk. Obloha na východě se barvila doměděna a vypadala hrozivě. Vlhký nárazový vítr čeřil vodu a utíchal náhle v nehybném bezvětří. Carol v bílých šortkách a červeném tílku seděla na zádi a konečky prstů brázdila vodu. Sam odvesloval doprostřed asi kilometr dlouhého jezera.

Složil vesla do loďky. Kapala z nich voda. Loďka se ještě nějakou chvíli pohybovala, dokud se nevyčerpala hybná síla. Sam zapálil dvě cigarety a jednu jí podal.

„Díky. Chováš se divně, víš to?“

„Vím.“

„A teď tedy přišla ta chvíle všechno mi odhalit?“

„Ano. Ale napřed se budu ptát. Jak je ti?“

„Řekla bych, že o něco líp. To ale neznamená, že bych se nemohla zase složit. Ale určitě se od té doby, cos mě přesvědčil, že tu jsme v bezpečí, cítím daleko líp. A taky proto, že jsme všichni pohromadě. Ale k radosti to má hodně daleko. Tvrdíš, že tu je bezpečno, ale moje tři kočičky jsou tam na břehu, půl kilometru odtud, a já nebudu mít klid, dokud je zase nebudu mít na očích a nebudu se jich moct dotknout.“

„Já vím.“

„Proč tedy chceš vědět, jak mi je? Ze zdvořilé zvědavosti?“

„Chci něco podniknout. Sám na to nestačím.“

„Co to má být?“

„Dlouho jsem váhal, než jsem se rozhodl. Chci zabít Cadyho.“

„Já taky, ale...“

„To nebyla pouhá řečnická figura. Tím chci říct, že mám v úmyslu ho vlákat do léčky, zabít ho a zbavit se jeho těla. Chci zosnovat vraždu a myslím, že vím, jak na to.“

Dlouho na něj upřeně hleděla. Potom se odvrátila, jako by tomu stále nemohla uvěřit. „Ne vraždu. Ty chceš vykonat popravu.“

„Nepomáhej mi nic zdůvodňovat. Je to vražda. A nemusí to vyjít. Máš odvahu mi v tom pomoci?“

„Mám. Konečně bychom něco podnikli. Konečně by to bylo něco jiného než to věčné čekání a hlídání dětí a strach, které z nich ztratíš. Ano, Same. Jsem připravená ti pomoci, můžeš se na mě spolehnout. A nebudu se hroutit. Mě ničilo to čekání. V akci budu klidnější.“

„V to jsem doufal. Tvá úloha bude těžší než moje.“

„Povídej,“ řekla. Nakláněla se kupředu, tmavé oči chmurně soustředěné, opálené paže zkřížené a položené na kolenou. Díval se na ni a myslel na to, jaké má krásné nohy a jaká je pevná a plná života. Nárazy větru otočily člun, měděné mraky byly ještě výš na obloze a voda na konci jezera za jejími zády vypadala tmavá. Na pozadí temné vodní hladiny a oblohy jasně vystupovaly bílé domy na konci jezera.

Pro něj to byla chvíle obzvláštního významu, dramatická a snová. Tohle, uvažoval, přece nemohou být Sam a Carol, muž a žena. Domníval se, že tuto ženu zná a že zná sám sebe. V této chvíli však nastala změna. Do jejich vzájemného vztahu vstoupilo zvláštní napětí a vzrušení, avšak bylo v tom cosi nezdravého, zhoubného.

„Mluv, Same.“

„Můžeš mi pomoci to naplánovat. Mám jen... rámcovou představu. Všechno to začalo tím, co řekl šerif. Ještě nemám vymyšlené podrobnosti. Děti necháme tady. Nancy za ně převezme odpovědnost.“

„Co jim řekneme?“

„Určitě jim neřekneme, co chceme udělat. Něco si vymyslíme. Nějakou věrohodnou lež. My dva se vrátíme domů. Musíme spoléhat na to, že tam přijde. Zvlášť když si bude myslet, že jsi tam sama. Budeme to muset nějak zaonačit, aby to tak vypadalo. Nesmíme riskovat a dát mu příležitost, aby na tebe zaútočil jako na Jamieho. Uvažoval jsem o dispozici domu. Kdybys byla na bočním dvorku nebo vzadu v domě, pak by tu šanci měl. Nebo kdyby tě večer bylo vidět v kterémkoli okně v zadní části domu.“

„To je jasné. Kde budeš ty?“

„Měl bych být ukrytý někde v domě a čekat.“

„Nenapadne ho, že to je past? Nevytuší to?“

„Snad. Ale měli bychom se snažit, aby to vypadalo věrohodně. Jak říkám, podrobnosti jsem ještě nepromyslel.“

Roztržitě si okusovala nehet na palci. „Nemohl bys být nahoře ve stodole?“

„To by bylo moc daleko. Měl bych být s tebou v domě.“

„Kdybychom tam měli nějaké signální zařízení, tak by to nebylo daleko. Nepřinesly Nancy se Sandrou před pár lety domů bzučák?“

„A chtěly po mně, abych natáhl drát. Ten drát je pořád ještě nahoře.“

„Mohla bych spát v Nancyině pokoji. Ty bys ho mohl zase zprovoznit.“

„Ale proč bych měl být právě u dětí ve stodole?“

„Myslela jsem, že právě tak by to mohlo vypadat věrohodně. Ty by sis vzal MG a já bych jako jela na nákup v dodávce. Někde bych tě mohla vyzvednout a ty by sis lehl do auta a já bych s ním zajela rovnou do stodoly. Potom bych s tím nákupem zašla sama do domu. Nakoupili bychom jídlo a ty by ses držel nahoře ve stodole. To by byl jeden možný způsob, jak by ses vrátil domů, aniž by to on věděl.“

„Co kdyby mě ale neviděl odjíždět?“

„Jedno auto by i tak bylo pryč. Kdybychom to udělali jinak, mohl by tě vidět se vracet.“

„Mohl bych počkat a pak v noci vklouznout do domu.“

„Jestli to má vypadat, že jsem sama doma, tak je nejlepší, když budu sama doma. A jestli bude špehovat, bude si myslet, že jsem doopravdy sama doma a půjde po mně.“

„Musíme mít jistotu, že si s ním poradíme.“

„Já budu mít automatickou pistoli a ty budeš mít tu novou zbraň. Existuje spousta způsobů, jak se můžu zabezpečit, abych ho slyšela dlouho dopředu. Můžu například zavěsit na schody šňůru s hrnci a pánvemi, takže až půjde, nadělá spoustu hluku.“

„Zvládneš to, Carol? Opravdu?“

„Vím, že to zvládnou.“

„Pak tu je ještě další stránka věci. Dejme tomu, že... se nám to povede. Co pak?“

„No, není to vagabund? Nemůžeš snad střílet na zloděje, který se ti dobývá do domu? Policie o něm ví, že? Je to kriminálník. Nemohli bychom prostě zavolat?“

„Já... Myslím, že mohli. Ano, to by bylo nejlepší. Myslel jsem ještě na tu nehodu. Chtějí spoustu údajů.“

„A tolik věcí by nemuselo vyjít a potom by to pro nás vypadalo špatně, že?“

„Samozřejmě máš pravdu. Moc jasně mi to teď nemyslí.“

„Můžeme to tak udělat, miláčku. Musíme to udělat.“

„A nemůžeme být neopatrní. Ani na okamžik. Musíme uvažovat chladně.“

„Co když se nic nestane?“

„Něco se určitě stane. Už si nemůže dovolit čekat. Chce se na nás vrhnout a skoncovat s tím. Vrátime se zítra ráno?“

„Dnes, miláčku. Prosim. Pojďme ještě dnes a začněme, ať už to máme za sebou. A teď vesluj zpátky.“

Odjeli hned po obědě. Cestou do Ellendonu, kam jeli vyzvednout MG, uvažovali, jestli Nancy bezvýhradně přijala lež, kterou jí namluvili. Jeli pomalu ve vytrvalém dešti a větru, který na silnici shodil spoustu větví a větviček. Nancy se ke své odpovědnosti za menší sourozence stavěla nesmírně vážně a svědomitě. Snažila se svým rodičům vysvětlit, že nepovažuje za příliš moudré vracet se a snažit se přimět policii, aby vyvinula větší úsilí o Cadyho zatčení. Pokládala za nerozumné přespávat doma. Tvrdila, že by měli zůstat v hotelu v New Essexu. Nechtěla, aby odjeli, ale když už to přece jen hodlají udělat, samozřejmě se o Jamieho a Buckyho postará a ušetří jim starost.

Domů dojeli krátce po páté, zaparkovali obě auta ve stodole a spěchali se svými zavazadly do domu. Přestalo pršet a ze stromů kapala voda. Když přecházeli přes trávník, uvědomil si Sam, že se se shrbenými rameny snaží stále držet mezi Carol a kopcem, který se zvedal za stodolou. Když se ocitli v relativním bezpečí přední verandy, značně se mu ulevilo. Uvědomoval si, jak je absurdní představovat si, jak se Cady plazí tam nahoře na mokrému kopci s pažbou na líci a prstem na spoušti a že je sleduje teleskopem. Nemohl být tak pohotový. Na druhé straně by však bylo stejně absurdní předpokládat, že není pohotový, a podle toho se chovat.

Ještě před setměním vyšel Sam do podkroví v zadní části domu a z arkýřového okna se dalekohledem pečlivě rozhlédl po úbočí kopce. Byl by si přál, aby nebyl tak hustě zalesněný, aby tam nebylo tolik obrovských šedých balvanů, tolik jam.

Ještě za denního světla spolu prošli dům a řekli si, které jeho části jsou bezpečné. Usoudili, že by bylo nerozumné zdržovat se v noci v

kuchyni. Pracovna či Nancyn pokoj jsou vhodnější. Po setmění se odvážil vyjít ven, aby se ujistil, že ani do jednoho z obou osvětlených pokojů není zvenčí vidět. Obešel dům s revolverem v ruce. Pohyboval se opatrně, zastavoval se v místech, kde byly noční stíny nejtemnější a tam čekal a naslouchal.

Když se vrátil zpátky do domu, shledal, že se venku zdržel příliš dlouho. Carol ho pevně objala a on cítil, že se celá chvěje. S velikou péčí zamkl celý dům, zkontroloval všechny dveře a všechna okna. Spali ve svém pokoji. Carol šla spát k němu do postele, objímal ji oběma rukama a pod polštářem měl zbraň. Dveře ložnice byly zamčené a na obou schodištích blokovala přístup umně zhotovená past z provazů a pánví.

Úterý šestého srpna byl zářivý, prosluněný den. Sam hned po snídani zkontroloval systém bzučáku. Carol s ním jela do města sehnat baterie. Ještě než odjeli, pečlivě prohlédl dodávku.

Pokaždé když museli přejít mezi domem a stodolou, se pohybovali velmi rychle. Pokaždé vrhl krátký pohled na kopec. Byl si stále víc jistý, že Cady je někde tam nahoře. A Cadyho by vůbec nepřekvapovalo, že utíkají.

Když už bzučák fungoval a Sam ho ještě pro jistotu překontroloval, dohodli se na signálech. Když se probudí, stiskne třikrát rychle za sebou tlačítko na svém dětském telegrafu. Potom každou celou hodinu. On jí bude odpovídat stejným signálem. Opustí Nancyin pokoj, jen když to bude nutné a na co nejkratší dobu. Bylo jasné, že Cady se nemůže dostat dovnitř, aniž by ho slyšela. Při prvním podezřelém zvuku jednou dlouze stiskne tlačítko.

Toto vzrušení v nich nevyvolávalo příjemný pocit. Ničím nepřipomínalo hru. Nepokusili se ani o nervózní vtipkování. Napětí bylo silné a zlověstné. Neřekli si víc, než bylo nezbytně třeba, a nedívali se jeden druhému do očí. Jako by se pustili do nějakého projektu, za který se styděli.

„Myslím, že už nemůžeme být připravení líp,“ řekl.

„Za jak dlouho po tobě mám jít?“

„Tahle část plánu se mi vůbec nelíbí. Nemělo by to být moc brzy. Nechci tě ale nechávat samotnou déle než je třeba.“

„Budu v pořádku. Musíme to risknout. Teď je jedenáct hodin. Tak přesně ve dvanáct?“

„Dobře.“ Díval se na ni, jako by uvažoval, jestli to zvládne.

Dotkla se jeho paže. „Přes den to není tak hrozné, opravdu ne. Budu opatrná a všechno bude v pořádku.“

Rychle ji políbil. Její rty byly chladné a suché a na jeho polibek neodpověděly. Čekal na verandě, dokud neslyšel, že zamkla dveře. Vycouval s MG, rychle ho otočil a zamířil ke vsi. Odvezl vůz do Barlowovy garáže k celkové prohlídce motoru. Odtud šel pěšky do nového supermarketu na druhém konci osady. Koupil si dobrou baterku a potraviny, o nichž si myslel, že je bude potřebovat. Jak se blížilo poledne, jeho napětí rostlo. V poledne zatroubila v osadě siréna. Po žebrech mu stekla kapka ledového potu. Ve dvanáct a pět minut, právě když začal propadat zoufalství, vešla hlavním vchodem, zastavila se, rozhledla se, a když ho spatřila, vykročila přímo k němu.

„Betty Hennisová,“ řekla tiše. „Musela jsem být sprostá, abych se jí zbavila. Máš všechno, co budeš potřebovat? Ukaž.“ Vybrala ještě několik málo věcí. „Myslím, že bychom tu měli zabít ještě nějakou chvíli, drahoušku,“ řekla. „Kdybych šla nakupovat, nevrátila bych se moc brzy. A ty by sis měl koupit něco ke čtení.“

Nevěděl přesně, v kterém okamžiku se postavil proti jejich pečlivě připravenému plánu. Původně si myslel, že by to byli schopni udělat. Říkal si, že by si s Cadym poradili. Ale v sázce bylo tolik a bylo tolik co ztratit! Kromě toho byl celý ten podnik v naprostém rozporu s jejich přesvědčením. Měl pocit, že kdyby se jim to podařilo, celý jejich svět by se proměnil v džungli, z níž by nebylo útěku.

„Nech mě řídit,“ řekl, když se blížili k dodávce.

„Cože? Co chceš dělat?“

„Jedeme do města. Ještě jednou to zkusím s kapitánem Duttonem.“

„Vždyť až doteď neudělal vůbec nic. A nic neudělá. Nebude to k ničemu. Udělejme si to po svém.“ Hlas se jí trásl.

„Musím to ještě jednou a naposledy zkusit,“ usmál se smutně a hořce. „Připiš to mé velké oddanosti právu a pořádku.“

„Neudělá nic a jen nám bude bránit udělat to, co chceme.“

„Jen zase nezačni brečet.“

„Ale to se zase vrátíme tam, kde jsme byli. Jen čekat a čekat a v jednom kuse se bát.“

Kapitán Dutton nebyl v budově a oni museli přes čtyřicet minut čekat, než se vrátí na policejní ředitelství. Čekárna byla pustá a deprimující. Lidé, kteří procházeli, se po nich ohlíželi rychlými, krátkými pohledy bez zájmu a bez zvědavosti. Carol prkenně seděla a v její tváři se zračila beznaděj.

Konečně pro ně přišel úředník a uvedl je do Duttonovy kanceláře.

11

Dutton je pozdravil se znuděnou zdvořilostí. Posadili se do dvou křesel poblíž jeho stolu.

„Slyšel jste o... nepříjemnosti, kterou jsme měli v –“

„Od šerifa Kantze sem došla zpráva a žádost o informace. Na Cadyho byl vydán zatykač. Pokud z této oblasti neodejde, nezůstane dlouho na svobodě. Jak se daří vašemu chlapci?“

„Je v pořádku. Měli jsme štěstí.“

„Jak dlouho to štěstí ještě budeme mít?“ ozvala se Carol rázně.

Dutton si ji rychle přeměřil. „Jsou vaše děti na bezpečném místě?“

„Myslíme si, že ano. Doufáme,“ řekl Sam. „Ale v případě, jako je tento neexistují žádné záruky. Ten člověk je blázen.“

Dutton přikývl. „Z toho, co se stalo, za předpokladu, že ze zálohy střílel on, bych usuzoval, že máte pravdu, pane Bowdene.“

Aniž hnul brvou, Dutton vyslechl Samovo vyprávění o uvolněných matkách kol.

„Jediné, co vám můžu říct, je, že doufám, toho chlapa budeme moci co nejdřív zatknout. Nevím, jaké jiné ujištění bych vám mohl dát. Udělil jsem tomu případu prioritu. Jestli vy, lidičky, dokážete být... opatrní, než –“

„Vy chcete, abychom se schovávali,“ přerušila ho Carol ostře.

„I tak se to dá chápat, paní Bowdenová.“

„Chcete, abychom se skrývali a čekali a potom, až ho budou hledat pro vraždu, tomu dáte prioritu.“

„Moment, paní Bowdenová. Vysvětlil jsem vašemu manželovi –“

Carol vstala. „Příliš mnoho vysvětlujete. Nechtěla jsem sem chodit. Lituju, že jsem to udělala. Věděla jsem, že budete milý a rozumný, kapitáne Duttone. Věděla jsem, že nás pohladíte po hlavě a pošlete nás pryč s pochybným ujištěním, že vy a vaši lidé si s tím budete umět poradit.“

„Ale –“

„Teď mluvím já, kapitáne Duttone. A mluvím s vámi a chci, abyste mě poslouchal. Chystali jsme se, že se... to zvíře pokusíme chytit do pasti. Já jsem měla být návnada. A chtěli jsme se spolehnout jen na zbraň, kterou jste dovolil mému muži nosit. Udivuje mě, že jste zašel tak daleko a dovolil jste mu mít zbraň. A když už bylo všechno připravené, měl pocit, že by sem měl jít a ještě jednou se s vámi sejít. Věděla jsem, že to dopadne jako kdykoli předtím.“

„Carol...“

„Bud' zticha, Same. Svět je plný domýšlivých, přehnaně sebevědomých mužů s mizivou autoritou a bez špetky představivosti a laskavosti. Vyplňte si všechny ty svoje úhledné a bezcenné formuláře, kapitáne, a my půjdeme domů a pokusíme se poradit si sami. Pokud na nás ovšem nevyhrabete nějaký zákon, podle kterého nás zbavíte všech možností se bránit. Mé děti jsou ohrožené, kapitáne, a kdybych mohla, s radostí bych pana Cadyho zabila, zastřelila, probodla nebo praštila palicí. Pojd'me, Same.“

„Posad'te se, paní Bowdenová.“

„Nechápu, jak –“

„Sednout!“ V jeho mužném hlase vůbec poprvé zazněla síla a autorita. Carol se posadila.

Dutton se obrátil k Samovi. „Takže jak jste si mysleli, že byste Cadyho mohli přilákat?“

„Je v tom spousta úskalí. Všechno záleží na tom, jestli se povede propašovat mě vzadu v dodávce až k domu a jestli se mi podaří nepozorovaně proklouznout do dětského pokojíku ve stodole. Jestli Cady odněkud sleduje dění v domě. Jestli bude fungovat signální systém. Jestli si bude myslet, že Carol je sama doma a rozhodne se ji napadnout. A jestli já budu schopen na něj vystřelit a zasáhnout ho.“

Dutton se podíval na Carol. „Zdá se vám, že pozoruje váš dům?“

„Myslím, že ano. Ano,“ odpověděla Carol. „Možná jsou to jen nervy, ale myslím, že je to tak. Jsme tam tak na samotě.“

„Prosím vás, počkejte tu chvíli,“ řekl Dutton a rychle vyšel z kanceláře.

„Omlouvám se, miláčku,“ řekla Carol. Ústa se jí chvěla.

„Byla jsi úžasná.“

„Udělala jsem ze sebe blbce. Ale on mě tak dožral.“

„Lvice.“

„Ne. Z devadesáti procent zajíc.“

Dutton byl pryč celých patnáct minut. Když se vrátil, vedl s sebou dohněda opáleného mladého muže mezi dvacítkou a třicítkou, malého a zavalitého, s mírnými modrými očima a rtem, který se marně pokoušel zakrýt vyčnívající zuby. Měl hnědé vlasy, které potřebovaly ostříhat, bílou košili, tmavomodré kalhoty a za uchem žlutou tužku.

Když Dutton obešel psací stůl a usedl, postavil se do polopozoru. „Tohle je desátník Kersek. Je neúnavný, svobodný, prvotřídní střelec a jeho služba ve spojitelně ho už silně nudí. Andy, to jsou pán a paní Bowdenovi. Prověřil jsem jeho služební postup u okresní i státní policie. Andy byl pěšákem v Koreji. Můžu vám ho přidělit na tři dny, pane Bowdene. V obecných rysech chápe situaci. Proberte s ním podrobně váš plán a dejte na jeho doporučení, pokud v něm navrhne nějaké změny. Hodně štěstí. A, pane Bowdene...“

„Ano?“

Dutton se neznatelně usmál. „Máte neuvěřitelně schopnou ženu. A velice hezkou.“

Carol se zapýřila, usmála se a pravila: „Děkuji, kapitáne Duttone.“

S Kersekem hovořili v malé místnosti, velké jen tak, aby pojala šest křesel, stůl a radiátor. Sam mu vysvětlil původní plán a do žlutého notesu načrtl hrubý plánec domu. Andy Kersek byl zpočátku ostýchavý a málomluvný, ale když se začal živěji zajímat o daný problém, trochu se rozhovořil.

„Jak daleko je od domu ke stodole, pane Bowdene?“

„Asi třicet metrů.“

„Myslím, že bude lepší, když se schovám ve sklepě. Můžu se tam dostat po setmění. Mohla byste mi otevřít okýnko od sklepa, paní Bowdenová.“

„Ve sklepě je vlhko.“

„Já už si nějak poradím.“

Sama potěšilo, že Kersek ani v nejmenším nepochybuje o tom, že Cady zaútočí. Celý problém se tak nesl ve věcnějším, úředním duchu.

Když si vybral výstroj, o které si myslel, že ji bude potřebovat, zavezli ho k jeho činžovnímu domu, kde se převlékl do tmavých obnošených kalhot, tmavé košile a tenisek.

Než dojeli do vesnice, Sam a Kersek si vzadu v dodávce lehli a přetáhli přes sebe zaprášenou deku. Sam poznával všechny zatačky. Cítil, kdy vyjeli na vrchol kopce a přesně věděl, kdy Carol zpomalí a zabočí na příjezdovou cestu. Když vjela s autem do stodoly, začalo dekou pronikat méně světla a motor zněl hlasitěji, než ho vypnula. Otevřela levé zadní dveře a vytáhla tašku s nákupem.

„Bud' opatrná,“ řekl tiše Sam. Přikývla a stiskla rty. Vystoupili s Kersekem z vozu. Zůstal stát hodný kus od zaprášeného okna a díval se za ní, jak v odpoledním slunci spěchá přes trávník k domu s půvabem a grácií, které tak dobře znal a miloval. Viděl, jak odemyká dveře, vstupuje dovnitř a zavírá. Otočil se a viděl, že Kersek napjatě čeká.

„Co se děje?“

„Mohl by čekat uvnitř. Mohla by tak jednou vykřiknout.“ Sam se v duchu proklínal, že na to nepomyslel. Stáli v hrobovém tichu a naslouchali. Chladnoucí motor dodávky tiše tikal. Vtom zadrnčel v horní místnosti bzučák. Oba se lekli. Tři krátké, rychle za sebou jdoucí zvuky.

„Vzduch je čistý,“ oddychl si Sam. Vyšplhal rychle po žebříku a opětoval signál. Byly právě čtyři hodiny. Kersek mu pomohl vynést nahoru jídlo a uspořádat věci. Své potřeby si nechal dole u paty žebříku. Seděli nahoře na staré vojenské posteli obklopené rozbitými hračkami, zpola dokončenými nákresy, stovkami obrázků vystříhaných z různých časopisů a připíchnutými a nalepenými na hrubě omítnuté stěny. Sam Andymu Kersekovi vyprávěl celý příběh o Maxovi Cadym.

Z jediného okna plného pavučin byl výhled k domu. Z místa, kde Sam seděl, viděl tenké dráty, které se prohýbaly a zase zvedaly a mi-

zely v díře vyvrtané do rámu Nancyina okna. Viděl část vrchu za domem, ale nepokoušel se vidět víc, protože se nechtěl ukazovat příliš blízko u okna.

Hodinu co hodinu Carol vysílala své různé signály. Když vyčerpali téma Maxe Cadyho, začal Kersek vyprávět o Koreji, jaké to tam bylo, jak byl zraněný a jak to prožíval. Oba si nějakou chvíli četli – Kersek si namátkou vybíral časopisy z velké hromady zaprášených comicsů v rohu pokojíku. Nakonec už se natolik setmělo, že se nedalo číst ani kouřit.

Carol zazvonila v devět i v deset a Kersek zakryl rukou bzučák v obavě, že by se jeho zvuk mohl až příliš rozléhat do ticha noci.

„Je čas se přestěhovat,“ řekl Kersek. Opět vypadal plaše. Podal Samovi ruku na rozloučenou a Sam mu ji stiskl.

„Nechci, aby se jí cokoli stalo,“ poznamenal Sam.

„Nic se nestane.“ Z jeho hlasu vyzařoval klid a sebedůvěra. Sam za ním opatrně slézal po tmavém žebříku. Kersek zmizel ve tmě. Pohyboval se neslyšně. Sam napínal zrak, aby ho uviděl, ale marně. Kersek si začernil tvář, i oděv měl tmavý a pohyboval se s lehkostí a ostražitostí člověka znalého věci.

Slabé světlo, které svítilo v Nancyině okně, zhaslo v půl jedenácté. Pokoušel se usnout, ale nemohl. Naslouchal zvukům dlouhé letní noci, chóru hmyzu a vzdálenému vytí psů. V dálce přejelo několik nákladních aut a někde v údolí pronikavě zahoukala lokomotiva.

Za úsvitu ho vzbudilo první denní světlo. Odtáhl postel dál od okna. V šest hodin ráno se neozval žádný signál a on odolal pokušení dát ho sám. Čas se pomalu vlekl. Hodina mezi šestou a sedmou se zdála jen o málo kratší než celá věčnost. Ani v sedm se neozval žádný signál. Dům byl tichý a mrtvý. Byli uvnitř, zavraždění, zatímco on spal. Sedm minut po sedmé už nevydržel dál čekat. Sám dal signál. O dvacet sekund později, když s vyschlými ústy a bušícím srdcem znovu natahoval ruku k tlačítku, opětovně signál. Zhluboka se nadechl a zalitoval, že ji budil. Velmi potřebovala spánek.

Najedl se. Dlouhé dopoledne ubíhalo. Před domem zastavil nějaký obchodník a pomalu kráčel k předním dveřím. Čekal několik minut, pak to vzdal a zase odjel. Po trávníku se za ptáčátkem plížila hnědobílá kočka, ocas se za ní vlekl po zemi, uši měla vztyčené, tělo přikrčené. Skočila a chybila. Pár okamžiků hleděla nahoru do jilmů, potom se

posadila, pečlivě si olízala srst a odběhla pryč. Za jejími zády hlasitě švitořili ptáci.

V poledne jeho strach o děti vzrostl. Kdyby Cady nějak objevil... Ale Carol slíbila, že jim bude dvakrát denně volat, a kdyby se cokoli stalo, přiběhla by do stodoly.

Nevzpomínal si, že by někdy v životě strávil delší den. Díval se, jak se proměňují a prodlužují stíny. V šest hodin odpoledne slunce zašlo za hradbu těžkých mraků na západě za domem a noc přišla dříve než obvykle. Poslední obvyklý signál odeslala v deset hodin a krátce poté v jejím okně zhaslo světlo.

...Mlhavý sen v hlubokém spánku, sen přerušný ranním zvoněním budíku. Chtěl ho nahnatnout, ale nebyl tam, a náhle se posadil v úplné tmě. Jeho reakce byly tak zpomalené tvrdým spánkem, že ještě několik dlouhých a drahocenných sekund nechápal, kde je, ani proč mu tak buší srdce.

Když si vše náhle uvědomil, skutálel se z postele a pokusil se nahnat zbraň a baterku. Tělo měl nemotorné od spánku a rukou si odsunul baterku někam do tmy a zase ji našel. Spěšně se přikrčil, když probíhal sklápěcími dvířky, a špičkou nohy nahnátl příčky žebříku. Netušil, jaké to bude, slézat po žebříku v úplné tmě a se zbraní a baterkou v ruce. Uklouzla mu noha, a když se snažil chytit žebříku, smekla se mu i ruka. Spadl a pravou nohou dopadl na něco nerovného. Byl to pád z výše dvou a půl metru. Dopadl plnou vahou na pravý kotník. Měl pocit, jako by mu v něm explodovala bílá záře. Svalil se jako cent, omráčený bolestí, a při pádu se uhodil o kolo od auta. Válel se ve tmě s prázdnýma rukama a úplně ztratil smysl pro orientaci. Zvedl se na všechny čtyři, mružel bolestí a v tomto stavu si uvědomil, že dlouhý, táhlý zvuk poplašného zařízení zmlkl. Začal tápat ve tmě a po hmatu hledal zbraň a baterku.

Nahnátl okrouhlý tvar baterky, uchopil ji, avšak nerozsvítil. Uslyšel výkřik plný děsu a hrůzy, výkřik, který mu rval srdce, a dva tlumené, ostré výstřely.

Vzlykal strachy a bolestí. Dotkl se pažby revolveru, sklonil ji a pokoušel se vstát. Když přenesl váhu na kotník druhé nohy, znovu upadl. Doplazil se ke zdi a vyškřábal se po ní. Právě tehdy protáhl noční tmu

druhý výkřik jako stříbrný drát napjatý na nejvyšší únosnou míru a potom zmlkl v tichu, které bylo ještě zlověstnější.

Odkudsi v sobě sebral sílu jít a potom i sílu dát se do klopýtavého běhu. Byla černočerná noc. Do tváře mu padal drobný déšť. Připadalo mu, že utíká vodou, která mu sahá až po prsa. Pravá noha se bezmocně motala, a vždycky když na ni stoupl, projela jím ostrá, palčivá bolest, jako by vězel až po kotníky v řeřavém uhlí.

Na předních schodech upadl, s námahou se zvedl, nahmátl dveře a propadl zoufalství, neboť věděl, že jsou zamčené, on nemá klíč a bude mu trvat celou věčnost, než obejde dům a zjistí, kudy se Max Cady dostal dovnitř. To byla další osudná maličkost, kterou neuvážili. Další tragické nedopatření. Ale kde byl Kersek?

V tom okamžiku zaslechl zvuk, který musel vyjít z mužského hrdla, avšak byl úplně jiný než ostatní lidské zvuky, které kdy slyšel. Bylo to jakési vrčení, řev plný hněvu, šílenství a bestiální zuřivosti. Pak se ozvala hluboká, rezonující rána ze zbraně těžší než byla automatická pistole, zvuk, který otrásl okny.

Ozval se hromový rachot a třískot a dupot čehosi, co se řítilo po hlavním schodišti či z něho padalo a vleklo to za sebou Carolino poplašné zařízení z hrnců a pánví. A zadunění, které otrásl domem.

Dřív než se vůbec mohl pohnout, rozlétly se domovní dveře dokořán a z nich se vyřítila postava, ze které viděl jen obrysy, mohutná a pevná, zavalitá a neskutečně rychlá, vrazila do něj a srazila ho zpět. Zaplavil ho divný pocit, jako by plaval zpátky dolů po schodech a pak přistál na zádech v mokré trávě s prudkostí, jež mu vyrazila dech. Podařilo se mu udržet v ruce revolver. Překulil se na kolena, zalapal po dechu a zaslechl dupot nohou utíkajících po trávě. Zahlédl, jak cosi mizí za domem. Třikrát vystřelil do tmy, aniž mířil. Vstal a vlekl se k rohu domu. Ještě stále se snažil popadnout dech, ale podařilo se mu ho zadržet a poslouchat. Zaslechl, jak se kdosi s horečným chvatem prodírá houštinami na úbočí kopce za domem. Dvakrát vypálil tím směrem a znovu poslouchal. Slyšel, jak se to vzdaluje, ztrácí, až nakonec utichly poslední zvuky.

Když se otočil, kotník mu opět vypověděl službu a on se zhroutil na zeď domu a udeřil se do hlavy. Plazil se po čtyřech nahoru po schodech a otevřenými dveřmi dovnitř, v hale našel vypínač a rozsvítil světlo.

Zaslechl neurčitý kňouravý zvuk, jakési zoufalé sténání strachu a bolesti a zlomeného srdce, tolik podobné tomu nezapomenutelnému nářku, který slyšel kdysi v melbournské aleji. Jako by se v něm srdce zastavilo.

Sténání neustalo, ani když lezl po čtyřech vzhůru po schodech. Na polovině cesty odhodil prázdnou zbraň. Vylezl nahoře v chodbě a rozsvítil světlo. Předě dveřmi do Nancyina pokoje ležel Kersek. Dveře byly otevřené. Pokoj tonul ve tmě. A z něj vycházel ten neutichající plačtivý zvuk.

Kersek zatarasil chodbu. Jeho zbraň ležela půldruhého metru od jeho těla. Sam ho musel překročit. Snažil se to udělat jemně. V pokoji rozsvítil. Noční stolek byl převržený, lampa rozbitá. Carol ležela napůl vtěsnaná pod postelí a zkroucená do klubíčka. Na sobě měla jen kalhoty od pyžama. Kabátek měla stržený, visel na ní za jeden rukáv. Na zádech měla dva hluboké krvácející šrámy. S každým vydechnutím ze sebe vydávala ten nekonečně mučivý, trýznivý zvuk. Plazil se k ní. Když se pokusil vytáhnout ji zpod postele, bránila se a oči měla zavřené.

„Carol,“ řekl ostře. „Carol, miláčku.“

Sténání pokračovalo a pak náhle ustalo. Otevřela opatrně oči, a když se otočila, uviděl fialovou podlitinu, která pokrývala větší část levé poloviny její tváře.

„Kdes byl?“ zašeptala. „Panebože, kdes byl?“

„Jsi v pořádku?“ Pracně se vyškrabala zpod postele. Posadila se a rukama si zakryla tvář. „Je pryč?“

„Ano, miláčku, je pryč.“

„Ach bože.“

„Jsi v pořádku? Neudělal ti... něco?“

„Jako zvíře,“ vydechla přerývaně. „A smrděl taky jako zvíře. Nic jsem neslyšela. Jenom nějaký šramot za dveřmi. Nahmátla jsem bzučák a dlouho ho držela, držela jsem pušku a on v té chvíli vběhl rovnou sem, skrz dveře, jako by byly z papíru, a já jsem dvakrát vystřelila a vykřikla a snažila jsem se bránit.“

„Udělal. .. ti něco?“

Zamračila se, jako by se pokoušela soustředit. „Ach, vím na co myslíš. Ne. Chtěl. Ale tehdy... přišel Andy.“

Snažila se vyhlédnout za něj. „Kde je Andy?“

„Obleč se, miláčku.“

Sbírala se s velkou námahou. „Složila jsem se. Nikdy v životě jsem se takhle nebála. Strašně mě to mrzí. Ale kdes byl ty? Proč jsi nepřišel?“

„Spadl jsem,“ řekl, otočil se a vlekl se zpět do chodby. Kersek přerývaně dýchal. Z koutku úst mu vytékal pramínek krve. Z boku mu groteskně trčela kožená rukojeť loveckého nože. Těsně pod pravým podpažím. Měl rozdrcený nos.

Sam se dovlekl chodbou k jejich ložnici, klesl na postel a natáhl se pro telefonní sluchátko a vytočil číslo spojovatelky.

„Tady Sam Bowden,“ řekl, „Milton Hill Road. Je potřeba, aby k nám okamžitě přijeli lékař a policie. Je to naléhavé. Povězte jim, prosím vás, aby si pospíšili. A pošlete sem sanitku.“

O pět minut později uslyšel, jak nahoře na kopci houkají do noční mlhy první sirény.

12

Když Doktor Allisson poskytl Kersekovi první pomoc a sanitka ho odvezla do nemocnice, ošetřil i hluboké rán na Caroliných zádech. Jen co ulehla do postele, dal jí dávku demerolu, který ji během třiceti sekund spolehlivě uspal.

Když prohlédl Samův kotník a usoudil, že je pořádně vymknutý, ale ne zlomený, píchl mu lokální anestetikum a nohu pevně ovázal.

„Zkuste se postavit.“

„Vůbec to nebolí,“ podivil se Sam.

„Moc ho nenamáhejte. Moc na něj nestoupejte, jen trochu. Měli jste asi zlou noc, co?“

„Co bude s tím policistou – s tím Kersekem?“

Allisson pokrčil rameny. „Můžeme jen hádat. Je mladý a v dobré fyzické kondici. Utrpěl šok. Hodně závisí na tom, jak dlouhá je ta čepel. Je lepší vytáhnout ji na operačním stole. Musím u toho být. Ti státní policajti se nemůžou dočkat, až se na člověka vrhnou.“

Když sešel opatrně dolů, zjistil, že kapitán Dutton už dorazil. Tichým hlasem rozmlouval s vysokým mužem v širokých kalhotách s kapsami a v kožené bundě, který se tvářil důležitě a zasvěceně.

Dutton chladně kývl na Sama. „Tohle je kapitán Ricardo od státní policie, pane Bowdene. Seznamuji ho se situací.“

„Už jsem s kapitánem mluvil, když sem dorazil,“ řekl Sam.

„Jak se daří paní Bowdenové?“

„Byla na pokraji zhroutení. Doktor Allisson jí píchl injekci. Tvrdí, že zítra bude sice ospalá, ale odpočatá.“ Sam popošel ke křeslu. „Nemám ten kotník pokud možno namáhat.“

„Podle všeho jste to s Kersekem nezvládli moc dobře,“ konstatoval Dutton.

Sam na něj vytřeštil oči. „Kdyby nebylo mé ženy a její drobné lekce, byl bych si s tím musel poradit sám a mohlo to dopadnout po čertech hůř, kapitáne Duttone.“

Dutton se začervenal. „Jak jste byli rozestavení?“

„Já jsem byl nahoře ve stodole. Měl jsem tam bzučák upravený tak, aby mě mohla zavolat. Kersek byl ve sklepě. Na předním i zadním schodišti byla nalíčená past. Rád bych věděl, jak se dostal dovnitř.“

„To už jsme zjistili,“ ozval se důležitý příslušník státní policie. „Vylezl na střechu nad kuchyní, z okna na konci chodby vyřízl drátěnou sítku proti hmyzu a vypáčil klíčku.“

Sam unaveně přikývl. „Kersek ho neslyšel, a to ho připravilo o drahocenný čas. A neslyšel ani bzučák. První, co slyšel, byl její výkřik a dva výstřely, které vypálila.“

„Dva?“ zeptal se Ricardo. „Jste si tím jistý?“

„Takřka jistý.“

Ricardo se obrátil k Duttonovi. „Našli jsme dva náboje z automatické pistole ráže 0.22, jeden v zárubni dveří ve výši prsou a druhý v omítce na protější straně chodby, přibližně dva metry vysoko. A jeden náboj z osmatřicítky v podlahové liště na chodbě. Vyštlípl z ní dlouhou třísku.“

„Byl jsem si jistý, že to Kersek zvládne sám,“ řekl Dutton.

Ricardo se zatahal za ušní lalůček. „Poradit si s tvrdým chlapem je jedna věc. Poradit si se šilencem druhá. V chodbě byla tma. Váš člověk se nevyznal v domě a pravděpodobně nemohl najít vypínač. Zřejmě spěchal. A ten Cady asi vyletěl z toho pokoje jako bomba.“

„Já jsem na něj taky vystřelil,“ ozval se Sam.

„Z revolveru, který jsme našli na schodech?“

„Ano.“

„Kde a kolikrát?“

„Třikrát. Na předním dvoře. Srazil mě z verandy. Běžel za roh. Potom jsem ho slyšel, jak utíká nahoru na kopec za domem a ještě dvakrát jsem vystřelil na dálku. Ale on pořád běžel. Slyšel jsem ho.“

Když zazvonil telefon, zvedl ho jeden z Ricardových lidí a oznámil, že to je hovor pro kapitána Duttona. Dutton přistoupil k telefonu. Chvilí poslouchal, jednoslabičně odpovídal a potom zvěsil. Když se obrátil, vypadal náhle starší, měl pod očima váčky a jeho pohled byl trpký.

„Už se nedozvíme, jak ho doběhl. Nepřežil to. Zůstal jim na stole.“

„Bože,“ zašeptal Sam.

„To je mi zatraceně líto,“ řekl Ricardo.

„Co plánujete?“ zeptal se věčně Dutton.

„Tahle oblast se těžko uzavírá. Je tu příliš mnoho vedlejších cest. Možná, že jsme s tím začali pozdě. Nevím. Dal jsem udělat zátarasy. Nemůžeme použít psy, protože nemáme, co bychom jim dali očíhat. Za dvě hodiny se mi přihlásí dalších šest mužů na motorkách. Jen co se rozední; utvoříme rojnici, vyrazíme na horu na kopec a uvidíme, jestli ho budeme moct stopovat. Mám jednoho chlapce, který se v tom skvěle vyzná. Můžeme pouze doufat, že ho pan Bowden postřelil. Pokud ne, musíme doufat, že jsme celou oblast uzavřeli včas.“

„A co když se mu podařilo utéct? Nešlo by vyhlásit poplach?“

Ricardo přikývl. „Pro šest států. Dejte se do toho. Fajn. A teď, co tisk? Moji lidé si je zatím drželi daleko od těla.“

Dutton stiskl rty. „Jde o vraždu policisty. Dáme tomu velkou publicitu. Můžeme zveřejnit i policejní fotografie.“ Ostře pohlédl na Sama. „Budou na vás chtít prohlášení pro tisk, pokud jste schopný jim ho poskytnout. Jestli chcete, můžu to zařídit.“

„To bych byl rád.“

„Udělám to hned teď“, prohlásil Dutton. „Čím dřív s nimi budeme mluvit, tím budou přátelštější.“ Vyšel z domu a zamířil ke shluku světel a hlasů u stodoly.

Ricardo opatrně vměstnal svou velkou kostnatou postavu do křesla. „Vztah mezi myslí a tělem je zvláštní“, pronesl hloubavě. „Cosi v mysli zdravého člověka mu brání uplatnit plně jeho fyzickou sílu. Minulý rok chtěli dva z mých chlapců zatknout ženu, která vážila sotva padesát kilo. Pokoušela se rozmlátit motorest na Sherman Road. A to se jí taky podařilo. Nakonec se ukázalo, že na ni musí jít pět silných chlapů, aby ji vůbec zvládli, a dva z nich pak museli být hospitalizováni. Podle toho, co říká Dutton, je tenhle Max Cady blázen.“

„A je mohutný, rychlý a v dobré fyzické kondici“, poznamenal Sam.

Ricardo si soustředěně zapálil cigaretu a chvíli pozoroval hořící konec. „Byli tu nějací Turnerovi, co bydlí kousek odtud, a naši lidé je poslali pryč. Jsou to dobří přátelé?“

„Ti nejlepší.“

„Možná by dnes měl být někdo s vaší ženou. Paní Turnerová, ne?“

„Ano.“

Vstal. „Který je to dům?“

„Hned ten vedlejší kousek dál na téhle straně cesty. Mnohokrát děkuju.“

„Pošlu některého ze svých lidí, aby ji přivedl.“ Vyšel ven. Sam zůstal sedět sám v obývacím pokoji. Po takovém citovém ořesu se cítil prázdný a otupělý. Přemýšlel o všem, co udělal špatně. Připadal si jako šašek. Spadl ze žebříku. Nemohl se dostat do domu. Velký muž činu. Ztělesněná rozhodnost. Ještě chybělo, aby se potmě zamotal do prádelní šňůry. Zasloužil by pár facek. Těžko se věřilo, že Kersek je mrtvý. Silný, schopný a výkonný Kersek. Svou smrtí zabránil tomu, na co se Sam bál pomyslet. A to bylo mnoho.

Dovnitř vběhla Liz Turnerová. Byla to vysoká blondýna, která pod fasádou malátné lenivosti ukrývala neuvěřitelné množství energie.

„Panebože, Same, to byly nervy! Jako kdyby tudy prošla válka. Když jsme se oblíkli a přiběhli sem, odehnali nás uniformovaní. Ten, který teď pro mě přišel, mi řekl, že tady zabili policajta, ale že vy dva jste v pořádku. Jak se daří Carol? Kde je?“

„Allisson jí píchl demerol. Teď tvrdě spí, ale nevím, jak dlouho to bude trvat. Říkal jsem si, kdyby ti to nevadilo...“

„Samozřejmě že mi to nevadí. Budu u ní sedět. Ve vaší ložnici? Hned tam jdu. Byl to ten chlap, o kterém váš Jamie vykládal Mikeovi? Ten, co otrávil Marilyn?“

Přikývl. Na okamžik na něj pohlédla a potom zamířila ke schodům. Vyběhla je po dvou. Slyšel, jak přijelo několik dalších aut. Vstal, popošel k oknu a vyhlédl ven. Ve světlech předních reflektorů se míhali státní policisté v uniformách. Na východě začínalo svítat. Přestalo pršet. Ze stromů kapala voda.

Vešel Ricardo, vzal Sama pod paží a vyvedl ho ven, aby jim ukázal, kde stál a odkud střílel do svahu, a aby zkusil určit, kterým směrem se kroky vzdalovaly.

„Už jsem všechno zorganizoval, pane Bowdene. Jen co bude dost světla, aby se dala zachytit stopa, dáme se do toho. Vezmu deset mužů a rozestoupíme se. Dutton už odjel do New Essexu. Není příliš pravděpodobné, že se ten chlap vrátí, ale pro každý případ tu nechám jednoho muže. Tady vám vrátím pistoli. Je nabitá.“

Ve chvíli, kdy si Sam bral zpátky zbraň, zablesklo se z fotoaparátu a Ricardo se podrážděně otočil. „Co jsem vám novinářům řekl?“

„Že si dáme krátkou přestávku, kapitáne,“ ozval se muž s fotoaparátem. Měl tvář jako z vosku a široce rozevřené, nevinné modré oči. „Tohle je poprvé v případě takovéhle události, co jsme my, od Gutenberga, získali před těmi žraloky z televize nějaký náskok. Každá tisková kancelář po tom skočí. Kdy začneme, kapitáne? Nemůžeme mít výhradní právo na interview, pane Bowdene? Jmenuju se Jerry Jacks.“

„Teď ne,“ odpověděl Sam a pomalu zamířil zpět k domu. Slyšel, jak za jeho zády Ricardo odhání Jackse pryč ke stodole.

Začátek akce sledoval od kuchyňského okna. Pozoroval, jak se muži rozvinuli do řady a s odjištěnými zbraněmi postupují vzhůru do kopce. Sledoval je, dokud mu nezmizeli z očí. Vyšlo ranní slunce. Vydal se nahoru do ložnice. Liz se na něho usmála a položila si prst na rty. Carol zhluboka a pomalu dýchala, tvář s podlitinou měla uvolněnou, rty lehce pootevřené. Liz odložila časopis a vyšla za ním na chodbu.

„Ani se nepohnula,“ zašeptala. „Musíš se tu nudit.“

„Vůbec mi to nevadí. Ta její ubohá tvář!“

Když sešel zase zpátky do přízemí, byl příliš neklidný, aby dokázal nečinně sedět a čekat. Vyšel kuchyňskými dveřmi ven a posadil se na

zadní schody. Slunce už bylo dost vysoko, aby mu zahrálo dlaně a tvář.

V ranním tichu zaslechl hlasy ještě dřív, než se objevili lidé. K sestupu z kopce si vybrali snadnější cestu, tu, která vedla od improvizované střelnice k Marilynů hrobu a ústila za stodolou.

Vyšel jim naproti. Čtyři policisté sváděli boj s narychlo vyrobenými nosítky. Uřízli dva mladé stromky, osekali větve a kmínky protáhli rukávy dvou sak od uniform. Sam čekal na úpatí kopce. Když došli na rovinu, položili nosítka, aby si oddechli. Položili je neopatrně. Na nosítkách ležel na zádech Cady. Jeho tupá tvář byla podivně sraštělá a měla barvu špinavého těsta. Pootevřené oči vypadaly jako štěrby, za nimiž prosvítalo neprůhledné bledě modré sklo. Za svůj život viděl Sam několik mrtvol, ale žádná z nich nevypadala tak mrtvá jako tato. Když policisté položili nosítka na zem, překulili z nich Cadyho na zem a pomalu a ztěžka ho obrátili, aby v mokré trávě ležel tváří dolů. Bleskl fotoaparát.

„Došel jen na půl cesty k autu,“ oznamoval Ricardo. „Bylo daleko snadnější nést ho dolů z kopce než nahoru. Auto měl ukryté vedle té lesní cesty tam nahoře a přikryté křovím. Našli jsme v něm pušku s teleskopem, nějaké jídlo a alkohol. Jeden z mých lidí to veze sem.“

„Museli jste ho zastřelit?“

Ricardo se na něj zpřímá podíval. „Snést ho dolů, to bylo všechno, co jsme museli udělat. Už v polovině cesty jsme začali nacházet krev. Spousty krve. Podívejte se na ty jeho šaty. Jedna z vašich střel ho musela zasáhnout, jedna z těch posledních dvou, které jste vypálil. Roztrhla mu zevnitř pravé rameno, přímo v podpaží. A zasáhla žílu. Vyškrábal se ještě asi sto metrů, než vykřvácel.“

Sam se díval, jak převracejí tělo zpět na nosítka. Na rtech mrtvého ulpělo stéblo trávy. Zabil toho člověka. Proměnil tuto primitivní a nelítostnou sílu v prach a hlínu. Zkoumal své nitro, zda v něm najde pocit viny a hanby.

Avšak našel v něm jen barbarské uspokojení, pocit silného a primitivního naplnění. Veškeré spořádané a pečlivě položené základy civilizovaných instinktů a chování se zhroutily a na povrch se dral pouze mohutný triumf nad smrtí nepřítele.

„Dám ho odtud co nejdřív odvézt,“ řekl Ricardo. „Zastavte se zítra v kasárnách, jestli vám to vyjde. Budu mít k podpisu připravené formality.“

Sam přikývl, otočil se a kráčel zpět k domu. Ušel tři metry, zastavil se, obrátil se, díval se na ně. Díval se, jak zvedají tělo, a zašeptal: „Díky.“

Chtěl vyjít do patra, ale náhlá slabost ho donutila zamířit ke křeslu. Apaticky se posadil. Slyšel Jerryho Jackse, jak mluví do telefonu. Věděl, že by se měl na Jackse zlobit, že šmejdí po domě, ale v tu chvíli se mu to nezdálo důležité.

„...přesně tak. Mrtvý. A udělal to Sam Bowden.“

Udělal to Sam Bowden.

Sam Bowden, kterému se chtělo zaklonit hlavu a zplna hrdla křičet k nebesům, kterému se chtělo tančit kolem mrtvého těla a pět o porážce nepřítele.

Když už se cítil dost silný, vyšel namáhavě nahoru po schodech, aby tam počkal, až se Carol probudí. Potom jí všechno poví a potom se pořádně vyspí a potom pojedou do Suffernu a přiveze děti.

13

Na Den práce, v první zářijové pondělí, si Bowdenovi s Tommym Kentem, svým zvláštním hostem, vyjeli na tradiční poslední vyjížd'ku toho roku *Hodným Siouxem* na ostrov.

Byl teplý den a na jezeře vál svěží vítr. V poledne se najedli. Ve dvě hodiny už děti plavaly. Sam seděl v plavkách na dece, objímal zvednutá kolena a v ruce držel plechovku s pivem. Carol ležela na zádech vedle něho, ruku položenou přes oči.

Ospale cosi zamumlala, překulila se na břicho, rukama sáhla za sebe, rozepnula si podprsenku dvojdielných plavek a řekla: „Namaž mě, kamaráde.“

Postavil plechovku na zem, na ni položil cigaretu, odzátkoval lahvičku s teplým olejem, nalil si ho trochu do dlaně a rozetřel ho po čisté, ladné linii jejích opálených zad. Jedna z nejvzácnějších žen, pomyslel si. Krásná, silná, hrdá i jemnocitná. Znovu jím otřáslo vědomí, co strašlivého se jí tehdy v noci mohlo stát. Člověk chabějšího ducha by ten zločin dokázal přežít bez nějakého zvláštního citového otřesu. Ne tak Carol. Když si pomyslel, jak unikla jen o vlásek, začaly ho pálit oči a obrysy jejího těla se mu začaly rozmazávat.

„Uhm,“ vydechla spokojeně, když zavřel lahvičku.

„Jsi teď asi moc líná, abys šla do vody.“

„Uhm.“

„Podvedli mě,“ pronesl zádumčivě. „Když jsem si tě kupoval na trhu otroků v Nairobi, otrokář mi řekl, že budeš dřít od rána do večera jako kuň, dokud nepadneš únavou. Mělas pevné tělo a jasný zrak. Mělas všechny zuby.“

„Cena byla spravedlivá,“ pravila zasněně.

„Ale stejně mě podvedli.“

„Pamatuješ na tu vývěsku? Zakoupené zboží nevracíme.“

„Mám v úmyslu tě prodat.“

„Na to už je pozdě. Léta, která jsem si u tebe odsloužila, mě proměnila v ohyzdnou babu, pane.“

Teatrálně povzdechla. „Říkám si, že z tebe můžu mít třeba ještě pár let užitek.“

„Cha!“

„Jen moc neříkej cha! To je drzost.“

„Ano, pane.“

Byla to taková něžná hra, kterou čas od času provozovali po celou dobu svého manželství. Jeden od druhého přebírali nit děje a mohli ji rozvíjet pořád dál a dál, a přitom se radovat ze svých nápadů a přetvářet je v hru lásky.

Hodil prázdnou plechovku do jezera a pozoroval, jak se na lehkých vlnkách leskne a vzdaluje od břehu. Pozoroval Nancy, jak se vyšplhala na zád' Hodného Siouxe a skočila po hlavě do vody s úchvatnou grácií.

Carol si zapnula podprsenku a posadila se. „Možná si půjdu zaplat. Probudils ve mě pocit viny, ty ošklivče. Podívej se, co děláš ty. Popíjíš pivo a pronášíš urážlivé poznámky.“

„Jen si zaplav. Já tu chvíli počkám.“

Díval se, jak si v chůzi zastrkuje vlasy pod bílou koupací čepici, noří se do vody a pomalým kraulem se vzdaluje od břehu. Sám sobě připil čerstvým pivem z přenosné ledničky a řekl si, že právě nastal slavnostní okamžik. V této hodině a v této minutě se konečně vymanil z černého mraku zvaného Cady. Nečekaně se stal zase sám sebou.

Carol se vrátila. Crčela z ní voda a byla mírně zadýchaná. Chtěla své pivo. Posadila se vedle něj a pomalu ho pila. Pohlédla na něj s mírně nachýlenou hlavou. „Zase máš ten zamýšlený výraz.“

„Místo obvyklé idiotské prázdnoty?“

„O čem přemýšlíš?“

„O Cadym.“

Výraz v její tváři se změnil. „Chci, abys o něm nepřemýšlel. Já jsem si tu vzpomínku zamkla v čisté malé komůrce na dně mysli a ty se kolem toho pořád motáš, vytahuješ ho ven a necháš ho, aby na mě mával.“

„Chtělaš vědět, na co myslím, tak jsem ti to řekl. Snažil jsem se objevit na sobě nějakou změnu. Když zabiješ člověka, mělo by tě to změnit. Ale nevím jak. Měl bych asi být drsnější. Míň sentimentální. A určitě už ne ten dobromyslný blázen, co se jen tak toulá po světě.“

„Je tu změna,“ řekla.

„Ty ji vidíš?“

„Ve mně. Tak je to. Ve vztahu ke svému malému světu už nejsem takový hlupák. Same. Namlouvala jsem si, že mým samozřejmým právem, které mi nikdo nemůže vzít, je být šťastná, vychovat děti, vypustit je jednoho dne z hnízda a strávit důstojné stáří po tvém boku. Bylo mi jasné, že jednoho dne umřu, že ze mne bude útlá bělovlasá stará dáma vonící levandulí a umírající ve své vlastní posteli a obklopená svými dětmi. A ty že zůstaneš naživu ještě pár let, abys měl příležitost pochopit, jak moc ti chybím, a potom mě budeš následovat. Tak jsem si to představovala. Chovala jsem dětinskou víru, že tenhle svět byl stvořený tak, abych v něm byla šťastná.“

„A není?“

„Jen když máš štěstí, miláčku. Jen když máš obrovské štěstí. Svět je plný temných nástrah. Cady byl jednou z nich. I kousek ledu v zatáčce může být nástraha. Nebo nějaký bacil.“

„Já vím, miláčku.“

Uchopila ho za ruku a pevně ji držela ve svých. Zamračila se na něj. „Pochopila jsem jen jednu nepatrnou maličkost. Že všude na světě, právě teď, v tuto minutu, umírají lidi nebo jim něco láme srdce nebo je někdo mučí, a zatímco se to děje, trpí pocitem naprosté beznaděje. Tohle se mi přece nemůže stát. Tak se to přece stát nemělo.“

„Já vím.“

„Myslím, že jsem teď silnější a statečnější. Doufám. Protože vím, že všechno, co máme, se udržuje v rovnováze jen díky jemnému předuvalu náhod a shod okolností.“ Zčervenala. „Můžeš pokračovat.“

Lokl si piva a zahleděl se na jezero. „Teď jsem tedy na řadě já. Dobře. Je to přesně tak, jak jsi říkala, a ještě něco navíc. Je to, jako když se člověk uzdravuje z vážné nemoci. Celý svět vypadá svěže a nově. Všechno je zvláštní. Cítím se plný života. Nechci, aby to ze mě vyprchalo. Chci si to tak udržet. Mám pocit, že už jsem začínal být zkostnatělý. Idealizoval jsem si svou profesi a hrozně jsem se k ní upínal. Teď vím, že to je jenom nástroj. Používáš ho jako kterýkoli jiný. Když ho budeš rozumně používat, bude ti pomáhat. A když ti k ničemu nebude, podnikneš kroky, které budou mít smysl.“

„Páni, takoví zajímaví obchodní cestující se tu občas na farmě zastaví, aby si popovídali s tátou a s mámou.“

Pohlédl do jejích okrouhlých a nevinných očí. „Betty Lou, pro mě je vždy potěšením zastavit se u vás na ty vaše dobroty.“

„Ach, to je ta tvoje stará písnička. Chceš mi zase lichotit.“

„Betty Lou, uvažovala jsi někdy vážně o tom, mít dítě?“ Její tvář byla náhle vážná a vyrovnaná, viděl, jak se zamyslela, a postřehl, že se takřka okamžitě rozhodla.

„Jedno bych si dala říct. Ale ouvej, chodím se každé ráno dívat pod kapustové listy, jenže tak nějak tam pořád žádné nemůžu najít.“

„To ale není zrovna ten správný způsob, jak si pořídit dítě, drahoušku.“

„Tady na venkově se toho člověk moc nedozví.“

Políbil ji na rty. „Takhle nějak to začíná.“

„Opravdu? Myslím, že by se mi to docela líbilo.“

Usmál se na ni a ona se na něj ušklíbala.

„Pojďme si zaplavat, ty hanebnice,“ řekl.

„Potřebuješ trochu studené vody, Samueli.“

Ruku v ruce odkráčeli k vodě. Maloměstský manžel a manželka. Hezký, příjemný, kultivovaný pár bez nějaké viditelné stopy násilí či přetrvávajícího strachu.

Vyplaval spolu s ní, pak se trochu zdržel, láskyplně se na ni usmál a najednou ji nečekaně a prudce potopil. Pak jako o život plaval směrem lodi, zatímco děti ji křikem povzbuzovaly, aby ho chytila.

Sam Bowden, úspěšný advokát, manžel krásné a inteligentní ženy Carol a otec tří dětí ve věku šest, jedenáct a patnáct let, má všechny důvody považovat se za šťastného muže. I Carol žije s pocitem, že si na svůj osud rozhodně nemůže stěžovat. Tahle příjemná a sympatická rodinná idyla však dramaticky končí ve chvíli, kdy Sam s hrůzou potkává člověka, kterého kdysi svým svědectvím o brutálním znásilnění nezletilé dívky dostal za mříže na doživotí. Max Cady však byl propuštěn už po čtrnácti letech. Celou tu dobu živit svou šílenou nenávistí a teď pro něj nastal čas rafinovaně promyšlené odvety...